

แปลจาก

กคสอจว

กคสอจว

ใต้ท้าว อย่ามาหยอก

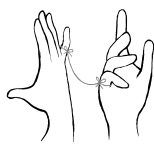
禍害成夫君

โหม่เหยียน 莫顏 ภัยน

นางฟ้าปีกภัยว แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1





มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**



ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังฝากผลงานอันน่าประทับใจไว้มากมาย ครั่งนี้มากกว่ารักพาท่านไม่เหียนกลับมาหานักอ่านทุกท่านอีกครั้งพร้อมกับผลงานใหม่ที่เต็มไปด้วยความกลมกล่อมเฮฮา น่าตื่นเต้นเร้าใจตามสไตล์ไม่เหียนเช่นเคย โดยในเล่มเกิดใหม่นี้มีทั้งหมดสี่เรื่องซึ่งสามารถอ่านแยกเล่มก็ได้ หรืออ่านเรียงตามนี้ได้เลยคะ

1. ได้เท้าอย่ามาหยอก
2. โจรหญิงอย่ามาเย้า
3. ท่านเขียนอย่ามาหลอก
4. ปี่ศาจจิ้งจอกอย่ามาลวง

สำหรับ 'ได้เท้าอย่ามาหยอก' นี่เป็นเรื่องราวของ 'เหมียวลั่วชิง' นักฆ่าสาวที่ใช้เสน่ห์ยั่ววนเป็นอาวุธ ได้รับการกิจให้มาสังหาร 'หว่านเจียง' ผู้บังคับการกองปราบฝ่ายเหนือขององค์กรลับเสื้อแพรที่ใครๆ ต่างก็หวาดกลัว

เหมียวลั่วชิงลอบสังหารหว่านเจียงมาแล้วเกือบเก้าชาติ ล้วนโดนเขารู้ทันและตายด้วยน้ำมือของเขาทั้งหมด ทั้งวิธีการฆ่านางแต่ละครั้งก็ยิ่งทรมานต่างกันไปอีกด้วยชาติที่สิบที่เหมียวลั่วชิงได้หวนกลับมาครั้งนี้จึงทำให้นางตัดสินใจที่จะไม่ฆ่าเขาอีกแล้ว

นางแค่จะไม่ฆ่า แต่เหตุการณ์กลับพาไปเกินกว่านั้น เหมียวลั่วชิงช่วยชีวิตหว่านเจียงไว้ถึงสองครั้ง...พออ่านมาถึงตรงนี้นักอ่านทุกท่านคงพอจะเดากันออกแล้วใช่ไหมคะว่าหว่านเจียงจะมองเหมียวลั่วชิงด้วยความลึกซึ้งเพียงใด ยิ่งไงก็ขอเชิญนักอ่านทุกท่านไปร่วมชมความหลงใหลที่หว่านเจียงมีต่อเหมียวลั่วชิงกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"ข้าสั่งให้สาวใช้เตือนเจ้าตั้งแต่เนิ่นๆ ให้เตรียมของขวัญวันเกิดให้ข้า แต่เจ้ากลับทำงานหน้าเตรียมแคยันต์คุ้มภัยให้ข้า มีใครชี้แจงอย่างเจ้าบ้าง สมควรโดนลงโทษนัก"

ไม่ต้องพูดพาล่าม เขาตั้งสายรัดเอวแค่สองสามที่ร่างกายนางก็เปลือยเปล่า เขาคดร่างนางลงบนเตียง สอบสวนนางอย่างเข้มงวดทีละข้อ

ขอร้องได้ แต่ห้ามกรีดร้องว่าถูกทำร้าย ขอภัยได้ แต่ห้ามแสร้งไ้

คำคินนี้กลายเป็นคำคินอันแสนยาวนาน ทว่าเขากลับบีบบังคับให้สราภพด้วยความรักที่ลึกซึ้งและอ่อนโยนออกมาเป็นเสียงร้องครางอย่างสุขเหลือล้นเป็นห้วงๆ

”

แนะนำตัวละคร

- * เหมียวลั่วชิง นักฆ่าสาวที่ใช้เส้นหยั่ววนเป็นอาวุธ ได้รับคำสั่งมาให้สังหารหว่านเจียง
- * หว่านเจียง ผู้บังคับการกองปราบฝ่ายเหนือขององค์กรลับเสื้อแพร เป็นคนเด็ดขาด แบ่งแยกการลงโทษและการตกรางวัลอย่างชัดเจน
- * อี้ นักฆ่าที่ทางสำนักส่งมาให้แฝงตัวอยู่ในจวนสกุลหว่าน เช่นเดียวกับเหมียวลั่วชิง
- * ชิวเวี๋ย สาวใช้ในจวนสกุลหว่าน เป็นคนทะเยอทะยาน อยากรับใช้ใกล้ชิดหว่านเจียง
- * เชียนเหนียง สตรีที่ฮ่องเต้พระราชทานให้หว่านเจียง เป็นสตรีที่งดงามมาก เดิมทีเป็นที่โปรดปรานของหว่านเจียง
- * ฮว่าเหมย ชื่ออีจินเช่อ ซูเซียง สาวใช้ทั้งสี่ที่หว่านเจียงส่งมาคอยรับใช้เหมียวลั่วชิง มีความสุขุมกว่าสาวใช้ทั่วไป และต่างก็มีวรยุทธ์ที่ถนัดคนละด้าน

7

ในชาติภพนี้ เหมียวลัวซิงก็สิ้นชีวิตด้วยน้ำมือห่านเจียงอีกครา
นางเป็นนักแสดงผู้มีรูปโฉมงดงาม ซึ่งได้รับคำสั่งให้มาปลิดชีวิต
ผู้บังคับการกองปราบฝ่ายเหนือแห่งหน่วยองค์กรพิทักษ์* อย่างได้ทำ
ห่านเจียง นางแฝงตัวเข้ามาในจวนสกุลห่านเพื่อหาโอกาสลงมือ และ
นางก็ทำสำเร็จ ได้เลื่อนขั้นกลายเป็นสาวใช้ข้างกายเขา ซ้ายยังร่วมหลับนอน
กับเขาด้วย

วรยุทธ์ของนางก็ไม่แน่ว่าเลวนัก ทว่าคู่ปรับของนางคือห่านเจียง
ผู้มีวรยุทธ์ล้ำเลิศ นางจึงทำได้เพียงใช้กลยุทธ์สาวงามเข้าล่อ

นักแสดงทุกคนล้วนมีความถนัดเป็นของตัวเอง เหมียวลัวซิงเองก็เช่นกัน
นางชำนาญการใช้เสน่ห์พิฆาต ใช้รูปโฉมเข้าหลอกล่อฝ่ายตรงข้ามแล้ว
ปลิดชีวิตทันควัน

* องค์กรพิทักษ์ เป็นหน่วยงานพิเศษขึ้นตรงกับฮ่องเต้ มีหน้าที่ตรวจสอบและจัดการขุนนางรวมถึง
กลุ่มอำนาจซึ่งอาจเป็นภัยต่อบัลลังก์ เริ่มก่อตั้งขึ้นโดยจักรพรรดิหมิงไท่จูในสมัยราชวงศ์หมิง

ว่าการลอบสังหารหรรณเจียงกลับกลายเป็นฝันร้ายของนางมา
แก้ภาพแก้ชาติ

แล้วเหตุใดจึงเป็นแก้ภาพแก้ชาติ นั้นเพราะนางลอบสังหารหรรณเจียง
มาแล้วแก้ครั้ง แต่คนที่ต้องสิ้นชีวิตด้วยน้ำมือเขาแก้ครั้งกลับเป็นตัวเอง
และนางก็กลับมาเกิดใหม่ทั้งแก้ครั้ง

เหมือนวลัซังรู้แจ้งแกใจแล้วว่าหรรณเจียงคือมารร้ายตัวฉกาจที่เกิดมา
เพื่อสังหารนางโดยเฉพาะ จะว่าไปนางและเขาก็ไม่ได้มีบุญคุณความแค้น
ต่อกัน การลอบสังหารเขาเป็นเพียงการทำตามคำสั่งเท่านั้น แต่เมื่อมองจาก
ความพ่ายแพ้ในการลอบสังหารแต่ละครั้งก็เห็นว่าทั้งนางและเขาได้สั่งสม
หนี้แค้นไว้ถึงแก้ภาพแก้ชาติ

นางและเขาจำต้องมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสิ้นชีวิต อีกฝ่ายจะได้มีชีวิตรอด
ไม่ว่านางจะใช้กลอุบายที่อิงจากประสบการณ์ในชาติภพที่ผ่านมานำมา
ปรับปรุงแก้ไขในชาติปัจจุบันอย่างไร ทำยที่สุดคนที่มีชีวิตรอดต่อไปก็คือเขา
ส่วนนางคือคนที่ตายอย่างน่าอนาถ

นางโกรธแค้นหรรณเจียงเสียจนอยากประท้วงต่อยมบาลในนรก ทว่า
น่าเสียดายที่นางยังไม่ทันได้พบหน้ายมบาลก็ต้องกลับมาเกิดใหม่อีก
พลิกพลิก

ในการเกิดใหม่ทั้งแก้ครั้งนี้นางเคยโดนหรรณเจียงยิงธนูทะลุหัวใจ
วางยาพิษ ทำให้ชีพจรนางแตกซ่าน ล้วนน่าเวทนาจนทนดูไม่ได้

กล่าวตามจริง หรรณเจียงสังหารนางอย่างง่ายดายราวกับบีบคั้นผลไม้
หลังจากจบชีวิตมาแล้วแก้ครั้ง นางลืมตาขึ้นมาก็มองเห็นห้อง
ที่คุ้นเคย เตี้ยและเครื่องเรือนที่คุ้นตา

นางค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง ดวงหน้างดงามนั้นขีดเขียนไว้ความรู้สึก มีเพียงความเย็นยะเยือกและเหนียวล้าอย่างที่สุด หลังจากตายด้วยน้ำมือ หร่านเจียง นางก็จะฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ในห้องนี้ บนเตียงเตียงนี้ และเวลานี้ ทุกครั้ง

ครั้งนี้คือการเกิดใหม่ครั้งที่สิบ

"เฮ้อ...ฟื้นขึ้นมาอีกแล้ว..." นางเอ่ยกับตนเองด้วยน้ำเสียงเย็นชา ไร้ซึ่งความปิติยินดี มีเพียงความด้านชาเท่านั้น

หลังพ่ายแพ้ในการลอบสังหารและต้องตายอย่างน่าอนาถมาถึง เก้าครั้ง ไม่ว่าผู้ใดล้วนต้องรู้สึกล้มเหลวเป็นธรรมดา ยิ่งไปกว่านั้น ในครั้งสุดท้ายนางโดนหร่านเจียงใช้ดาบฟันที่เอว ก่อนจะสิ้นใจนางยังต้อง ฝันทนความทรมานและหวาดกลัวอย่างที่สุดอีกพักหนึ่งด้วย

นี่นับว่าประเสริฐแล้วที่นางไม่ได้สติฟั่นเฟือนไปเสียก่อน

จู่ๆ ประตูห้องก็ถูกเปิดออก สตรีนางหนึ่งเผลอพรุดเข้ามา

"นี่มันยามใดแล้ว เจ้ายังจะนอนนี่เขาอยู่บนเตียงอีก?"

สตรีที่เอ่ยวาจานั้นมีนามว่าซิวเยวี่ นางเป็นสาวใช้ในจวนสกุลหร่าน เช่นเดียวกับเหมียวลั่วชิง ครั้นซิวเยวี่เห็นนางยังนอนอยู่บนเตียงก็เอ่ยวาจา แดกดันด้วยเสียงสูงปรี๊ดทันที

เหมียวลั่วชิงเหลือบมองซิวเยวี่แวบหนึ่งอย่างเหนื่อยหน่าย ที่ผ่านมานางและซิวเยวี่เป็นปรปักษ์กันเสมอ ทะเลาะเบาะแว้งกันอย่างดุเดือด ตาต่อตา ฟันต่อฟัน ทว่าวันนี้นางกลับคร้านจะต่อปากต่อคำ จึงเพียงแต่นั่งเหม่อมองอีกฝ่ายอยู่บนเตียงอย่างเงียบๆ

"ไยเป็นไปไปแล้วเล่า ได้ทำกลับจวนมาแล้ว ต้องการคนคอยปรนนิบัติ

พอเจ้าไม่อยู่หุ่ยเออร์จึงปรนนิบัติได้เท่าแทน เจ้ายังกล้ำมานอนซี้เกียจ อยู่เช่นนี้อีกหรือ"

เหมียวลั่วชิงยังคงจ้องมองชีวเยวี่อย่างไร้อารมณ์

ตัวนางและชีวเยวี่บาดหมางกันมาตลอด แต่คราวนี้ชีวเยวี่กลับ ตั้งใจจึงเอาเรื่องนี้มาบอก? ครั้นลองใคร่ครวญจากประสบการณ์ที่ผ่านมา นางจึงรู้ว่าชีวเยวี่กำลังโกหก ความจริงก็คือหุ่ยเออร์ถูกวางแผนให้ไป ปรนนิบัติได้เท่าแทนนาง

เป้าหมายของชีวเยวี่คือต้องการให้นางและหุ่ยเออร์มีปากเสียงกัน ต่อหน้าหุ่ยเออร์เจียงหมายสร้างความรำคาญใจให้เขา ส่วนตัวชีวเยวี่ก็จะ นั่งคอยเป็นผู้เฒ่าหาปลา*

ชีวเยวี่หลงรักหุ่ยเออร์เจียง นางปรารถนาจะรับใช้ข้างกายเขา มาโดยตลอด ส่วนเหมียวลั่วชิงนั้นทำไปเพราะเป็นภาระหน้าที่ จึง ไม่เคยยอมให้ชีวเยวี่สมหวังสักครา

ทว่าในชาติภพนี้นางตัดสินใจแล้วว่า จะสานฝันชีวเยวี่ให้เป็นจริง

"ชีวเยวี่ ข้าไม่สบาย" นางเห็นชีวเยวี่ตะลึงงันไปจึงเอ่ยต่อโดยไม่รอให้อีกฝ่ายมีโอกาสได้พูด "ข้ารู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวมาก หลายวันนี้นั่งไม่อาจ ปรนนิบัติได้เท่าได้ เจ้าช่วยไปแจ้งพ่อบ้านจ้าวที่ว่าข้าขอลาป่วย"

ชีวเยวี่แสดงสีหน้าไม่คาดฝัน หลังจากนั้นก็เปลี่ยนเป็นสงสัยแทน "เจ้าป่วยหรือ"

เหมียวลั่วชิงหลุบตาลงทันที ก่อนล้มตัวลงนอนอย่างกะปลกกะปลัด

* มาจากสำนวน 'หอยกากับนกปากซ่อมย้อยแย้งกัน ผู้เฒ่าหาปลาได้ประโยชน์' เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึง ได้รับผลประโยชน์โดยไม่ต้องลงแรง มีเรื่องเล่าว่าหอยกាប់แอบเลือกออกฝั่งแดง นกปากซ่อมเข้ามาหวังจิกกิน เป็นอาหาร หอยจึงจับเปลือกเข้ามาหนีปากนกเอาไว้ ทั้งสองต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้กัน ชาวประมงผ่านมาเห็น จึงจับไปเป็นอาหารทั้งคู่ คล้ายนิทานเรื่องดาอินกับตานาของไทย

แสดงท่าทางไร้เรี่ยวแรง "ยามนี้ข้าอ่อนแรงไปทั่วร่าง หน้ามืดวิงเวียน ไม่มีปัญญาไปปรนนิบัติได้เท่าหรอก"

เดิมทีชิวเวยีจะใจจะเห็บแนมหมายให้นางทะเลาะพาดพิงกับ หยุเออร์ แต่คิดไม่ถึงว่านางกลับล้มป่วยแล้วยังอยากलगาน ขณะที่ชิวเวยี กำลังครุ่นคิดอยู่นั้นก็มีอีกความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้เจ้าก็นอนพักเถิด ข้าจะไปแจ้งพ่อบ้านจ้าวให้" ชิวเวยีไม่พูดมากความอีก นางหมุนตัวเดินออกจากห้องไปพลางครุ่นคิด แล้วก็เร่งฝีเท้าไปหาพ่อบ้านจ้าว

ครั้นชิวเวยีจากไปเหมียวลั่วซิงก็ลุกขึ้นนั่ง นางรู้ว่าชิวเวยีจะใช้ โอกาสนี้ช่วงชิงงานของนางไป ซึ่งก็ตรงกับใจนางพอดี

เหมียวลั่วซิงอดทนอดกลั้นมานานมากพอแล้ว ซาตินี้นางไม่อยากพบกับ จุดจบที่ต้องสิ้นชีวิตอย่างทรมานทรมานอีก นางตัดสินใจหลบเลี้ยงหว่านเจียง อยู่ให้ห่างจากเขาไว้ ยิ่งไกลยิ่งดี ขอเพียงไม่ต้องสังหารหว่านเจียง นางก็จะ ไม่ประสบเคราะห์กรรมจากน้ำมือเขาอีก

แต่จะให้ทางสำนักล่วงรู้ถึงการตัดสินใจนี้ไม่ได้เด็ดขาด นางจะต้อง รักษาความลับนี้ไว้ โชคดีที่ทางสำนักไม่ได้ระบุเลยว่านางจะต้องสังหาร หว่านเจียงให้ได้ภายในเมื่อไร ดังนั้นนางจึงคิดจะยืดเวลาออกไปทีละวันๆ ส่วนเรื่องอื่นนั้นวันหลังค่อยแก้ไขไปตามสถานการณ์

หลังจากที่เหมียวลั่วซิงตัดสินใจแน่วแน่แล้วนางก็ได้พักอยู่ในห้อง เป็นเวลาสามวัน แสร้งแสดงอาการเหมือนคนป่วยให้แนบเนียนที่สุด

สามวันถัดมานางก็ออกจากห้องไปปรนนิบัติได้เท่า สถานการณ์ เป็นเหมือนที่นางคาดการณ์ไว้มีผิดเพี้ยน ที่ทำงานของนางก็ตกไปอยู่ในมือ

ของชีวะเยวี่แล้ว นางถูกเรียกตัวให้ไปพบพ่อบ้านจ้าวทันที

พ่อบ้านจ้าวกล่าวว่านางล้มป่วยนานเกินไป หน้าทีดูแลได้เท่านั้น
จะขาดคนไม่ได้ เขาจึงสั่งให้ชีวะเยวี่ไปปรนนิบัติได้ทำแทนนาง แล้วก็
หาคนอื่นมาทำหน้าที่แทนชีวะเยวี่ ในเมื่อแทนกันไปแทนกันมา ทำที่สุด
ก็เหลือเพียงงานในห้องครัวที่ยังขาดคน

ครั้นได้ยินว่าตนเองถูกสับเปลี่ยนไปทำงานในห้องครัว เหมียวลัวซิง
ก็พลันยิ้มเย็น

งานในห้องครัวเป็นงานหยาบ สวงามเช่นนางและชีวะเยวี่มักถูก
แบ่งหน้าที่ให้ทำงานที่ประณีตอยู่ในเรือน อย่างไรเสียก็ไม่มีทางสับเปลี่ยนนาง
ให้ไปทำงานในห้องครัวได้ เห็นได้ชัดว่าพ่อบ้านจ้าวจงใจกลั่นแกล้งนาง

เหมียวลัวซิงมองแววตาเป็นประกายของพ่อบ้านจ้าว นางรู้อยู่แก่ใจว่า
พ่อบ้านจ้าวกำลังรอให้นาง 'ติดสินบน' เขา

"เข้าใจแล้ว ข้าจะไปที่ห้องครัวเดี๋ยวนี้เจ้าคะ" นางไม่แยแสสักนิด
ถึงจะให้นางเป็นสาวใช้เฝ้าฟืนหรือล้างจานก็ล้วนไม่สลักสำคัญแต่อย่างใด
ขอเพียงได้ออกห่างจากหอรานเจียง ยิ่งไกลยิ่งดี

พ่อบ้านจ้าวคิดไม่ถึงว่านางจะไม่ขอร้องอ้อนวอนเลยสักคำ กลับ
ตอบรับอย่างง่ายถึงเพียงนี้ เดิมที่เขาคิดเอาไว้ว่าขอเพียงนางเอ่ยปาก
ขอร้อง เขาก็จะฉวยโอกาสนี้ตั้งเงื่อนไขทันที

"ในเมื่อเจ้ายอมย้ายไปทำงานในห้องครัวแล้วก็ต้องย้ายออกจาก
ห้องนอนเดิด้วย เจ้าไปนอนเบียดเสียดกับพวกบ่าวไพร่ในโรงนอนแล้วกัน"
พ่อบ้านจ้าวเอ่ยอย่างไม่ยั้ง

ทุกคนในจวนล้วนตระหนักดีว่าโรงนอนที่บ่าวไพร่ในห้องครัวพักนั้น

มีสภาพแย่กว่าห้องพักของสาวใช้ในเรือนหลายเท่า สาวใช้ชั้นดีจะได้พักห้องละสองคน ไม่ว่าจะเป็นขนาดของเตียงหรือเครื่องตกแต่งห้องล้วนสะอาดสะอ้าน ประณีตงดงาม แต่โรงนอนของบ่าวไพร่ชั้นต่ำในครั้นนั้นกลับต่างกันลิบลับ ทั้งแม่บ้านและสาวใช้ชั้นต่ำล้วนนอนเรียงกันเป็นตับ ขณะที่คนงานซึ่งเป็นบุรุษพักอยู่อีกห้องหนึ่ง โรงนอนแห่งนั้นล้วนมีกลิ่นอายหลากหลายคละคลุ้ง พอตกติกก็มีทั้งเสียงจาม ละเมอ กัดฟัน อีกทั้งจนยากที่จะข่มตาหลับได้

พ่อบ้านจ้าวไม่เชื่อหรือว่าเหมียวลั่วชิงจะทนได้ พอนางฟังแล้วจะต้องหน้าถอดสีแน่ ทว่าเขาก็คาดการณ์ผิดอีกครา เหมียวลั่วชิงผอมแห้งเพียงรูปร่างภายนอก แต่ความจริงนางสามารถทำงานหยาบในห้องครัวนอนในโรงนอน และทนความลำบากได้ สำหรับนางเรื่องนี้จะยากเท่าไรกัน สิ่งเหล่านี้เทียบไม่ได้เลยกับคำว่าลำบาก

ในขณะที่พ่อบ้านจ้าวกำลังงุนงงอยู่นั้นนางก็หมุนตัวเดินจากไปอย่างสง่างาม ตั้งใจว่าจะกลับห้องไปเก็บข้าวของ

พ่อบ้านจ้าวตีหน้าขมึน คำว่านาง "นางตัวแสบ! ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี ถึงตอนนั้นอย่ามาอ้อนวอนข้าก็แล้วกัน หากจะมาอ้อนวอนก็คงไม่อาจแลกเปลี่ยนด้วยเงินทองได้ แต่ต้องใช้เรือนร่าง..." พอเอ่ยมาถึงจุดนี้เขาก็ฟังพอใจที่มองเห็นเหมียวลั่วชิงชะงักก็เฝ้า นางหันมามองเขาด้วยแววตาคมกริบเย็นยะเยือก

เหมียวลั่วชิงเป็นนักฆ่า ย่อมมีความเลือดเย็นเป็นธรรมดา ดวงตาดงดาเฉียบคมคู่นั้นจึงมองด้วยความอำมหิตและขมขื่น เสียดแทงเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่าย

พ่อบ้านจ้าวถูกนางจับจ้องอย่างไม่ทันตั้งตัวเยี่ยงนี้ ชั่วพริบตา ความหนาวเย็นก็แล่นขึ้นมาที่แผ่นหลัง ตัวเขาสั่นสะท้านอย่างไรเหตุผล และยืนแข็งที่ออยู่ตรงนั้น

ครั้นเหมียวลัวซิงแลเห็นความขลาดกลัวในดวงตาของเขาก็นับว่า ได้บรรลุจุดประสงค์แล้ว นางจึงก้าวเดินจากไปอย่างไม่หันหลังกลับ

ครั้นนางจากไป พ่อบ้านจ้าวก็เพิ่งได้สติ เขากุมอกไว้ด้วยความ ประหลาดใจ อดถามตนเองไม่ได้ น้าแปลก เมื่อครู่เด็กสาวผู้นั้นจ้องมา ปวดหนึ่ง ไยข้าจึงตัวสั่นพูดอะไรไม่ออก

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้เขาก็อดที่จะบันดาลโทสะไม่ได้ สาปแช่งนางไป เสียหนึ่ง

"นางตัวแสบ กล้าจ้องข้าด้วยสายตาโหดเหี้ยม รอให้มีโอกาสก่อนเถอะ คอยดูแล้วกันว่าข้าจะจัดการเจ้าอย่างไร!" ยามนี้ในใจเขาล้วนครุ่นคิดแต่เรื่อง สกปรกโฉม

ตอนที่เหมียวลัวซิงเพิ่งเข้ามาในจวน พ่อบ้านจ้าวก็ถูกตาต้องใจในความงามของนาง ไม่ว่าเขาจะแสดงออกอย่างเป็นนัยหรือเปิดเผย เด็กสาวนั้นก็ไม่เคยคิดจะเหลียวแล

สำหรับพ่อบ้านจ้าวแล้ว หากเขาถูกใจสาวใช้นางใดก็นับเป็นบุญวาสนา ของสาวใช้นางนั้น แม้ว่าเขาจะเป็นเพียงพ่อบ้านตัวเล็กๆ ในจวน แต่เขาก็คงจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นพ่อบ้านใหญ่ในอีกไม่ช้า เช่นนั้นเหมียวลัวซิง ที่มองข้ามความหวังดีของเขาไป เขาสาบานด้วยความโกรธแค้นในใจว่า จะต้องครอบครองตัวนางให้ได้ในสักวัน

เหมียวลัวซิงตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า จะออกห่างจากร้านเจียง ด้วยเหตุนี้การย้ายไปทำงานในห้องครัวและย้ายห้องนอนก็ตรงกับใจนางพอดี ทั้งหมดที่นางต้องทำคือคิดหาหนทางและเหตุผลออกจากจวนสกุลหร่าน โดยไม่ทำให้อร้านเจียงนึกสงสัยและสามารถอธิบายกับทางสำนักได้

แต่เรื่องนี้ยังติดอยู่ที่ว่านางได้รับคำสั่งให้มาสังหารร้านเจียง หากเจ้าสำนักไม่ถอนคำสั่ง นางจะออกจากจวนสกุลหร่านไม่ได้เด็ดขาด ถึงจะจากไปก็ต้องหาเหตุผลสุจริตต่างๆ มาปิดบัง

เดิมทีเหมียวลัวซิงนึกว่าการที่นางอยู่ในห้องครัวจะทำให้อยู่ห่างจากร้านเจียงได้ แต่กลับคิดไม่ถึงว่าวงล้อโชคชะตาจะจงใจเป็นปรปักษ์กับนาง นางมาทำงานในห้องครัวได้ไม่ถึงสัปดาห์ก็เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นในจวน

"มีนักฆ่าในจวน!"

ไม่รู้ว่ใครกรีดร้องเสียงแหลมสูงราวกับฟ้าผ่าดังเลื่อนลั่น ก่อให้เกิดความซุลมุนไปทั่วจวน

ยามนี้เหมียวลัวซิงกำลังล้างจานชามอยู่ ครั้นได้ยินคำว่านักฆ่าสองคำนี้ นางก็ตื่นตระหนกทันที

นางหยุดงานในมือแล้วเดินตามพวกบ่าวไพร่ออกไปนอกเรือน

ป่าหลูผู้ดูแลห้องครัวว่าตัวคนงานคนหนึ่งมาซักถาม "นี่มันเกิดอะไรขึ้น"

"แย่แล้ว มีคนจะลอบสังหารได้เท่า!"

"นักฆ่ามีกี่คน ได้เท่าไรเป็นอะไรหรือไม่"

"ได้ยินว่านักฆ่าแฝงตัวเข้ามาในจวน ได้ทำออกคำสั่งให้จับตัวไว้แล้ว ยามนี้นักฆ่ากำลังดิ้นรนอย่างสุดความสามารถ!" ครั้นคนงานคนนั้นกล่าวจบ ก็รีบวิ่งไปชมความคึกคัก ส่วนบ่าวไพร่คนอื่นๆ ก็วางงานในมือลงแล้ว

เดินตามไปดู

เหมียวลัวซิงก็เดินตามทุกคนไปอย่างสงบเสียงยืม นางครุ่นคิดอยู่ในใจว่าที่แท้นอกจากตัวข้าแล้ว ในจวนแห่งนี้ยังมีนักฆ่าคนอื่นอีกกี่คนอยู่อีก ไม่รู้ว่่านักฆ่าคนนี้จะถูกเจ้าสำนักส่งตัวมาเหมือนข้าหรือไม่

เหตุที่นางคิดเช่นนั้นก็เป็นเพราะนางรู้ว่าเพื่อสังหารหรรณเจียงให้สำเร็จทางสำนักอาจจะแอบส่งนักฆ่าอีกคนหนึ่งมาซ่อนตัวอยู่ในที่ลับเพื่อรอโอกาสลงมือ

ข้อแรกเพื่อให้แผนการที่วางไว้รอบคอบรัดกุม เพิ่มโอกาสที่จะปฏิบัติการกิจให้สำเร็จ ข้อสองเพื่อเฝ้าติดตามดูความเคลื่อนไหว หากนักฆ่าคนแรกล้มเหลว นักฆ่าคนที่สองก็จะฆ่าปิดปากทันทีเพื่อไม่ให้ทรยศต่อสำนัก เพราะถูกหรรณเจียงทราบ

เหมียวลัวซิงก็กระแวงอยู่ในใจ นักฆ่าคนนี้จะถูกเจ้าสำนักส่งตัวมาให้จับตาดูนางใช่หรือไม่ พอเห็นนางถูกย้ายไปห้องครัว ไม่มีโอกาสลงมือก็เลยลงมือสังหารหรรณเจียงเสียเอง?

เหมียวลัวซิงเดินตามทุกคนไป เมื่อเดินผ่านกลุ่มคนนางก็เห็นสตรีถือดาบนางหนึ่งกำลังถูกเหล่าองครักษ์โอบล้อม สตรีนางนี้ไม่ใช่ใครอื่นแต่เป็นสาวใช้ชีวิเยวี่ยนนั่นเอง

เหมียวลัวซิงตกตะลึงขั้นสุด คิดไม่ถึงว่าชีวิเยวี่ยนจะเป็นนักฆ่า!

ยามนี้ชีวิเยวี่ยนหน้าซีดเผือด ร่างกายอาบไปด้วยโลหิต เห็นชัดว่านางบาดเจ็บสาหัสจากการต่อสู้อย่างดุเดือด คางของนางถูกจับ มือทั้งสองข้างก็ถูกองครักษ์ผู้หนึ่งกุมไว้ด้านหลังมีอาจขยับเขยื้อนได้

หากนักฆ่าคนใดทำงานล้มเหลว เพื่อไม่ให้ตกไปอยู่ในกำมือของ

ฝ่ายตรงข้าม นักฆ่าคนนั้นจะต้องกินยาพิษฆ่าตัวตาย ทว่าชีวเยวีย ถูกจับคางไว้จึงไม่ทันได้กลืนยาพิษ

เหมียวลั่วซิงแลมองชีวเยวีย ในใจพลันรู้สึกสับสนจนพูดไม่ออก

ยามนี้จู่ๆ เหล่าองค์กรที่ล้อมไว้ทุกด้านก็แยกกลุ่มออกเป็นสองแถว จนเกิดพื้นที่ว่างตรงกลางขึ้น เกรว้างสูงใหญ่ก้าวมาอย่างสุขุมจากทาง อีกฝั่งหนึ่ง

ร่างเขาสูงตระหง่านราวปลายดาบที่ตั้งตรง คิ้วคมคาย ดวงตา เป็นประกาย ท่าทางเย็นชา ร่างนั้นแผ่ไอความกดดันออกไปทั่วบริเวณ ดูน่าเกรงขามยิ่งนักแม้ไม่ได้บันดาลโทสะ จนไม่มีผู้ใดตรงนั้นกล้าส่งเสียง สักคำ

หรวนเจียง!

เหมียวลั่วซิงก้มหน้าดูพลางถอยหลังก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว นาง ยืนหลบอยู่ด้านหลังกลุ่มคน ซ่อนตัวเสียมิดชิด ด้วยผืนร้ายที่ตามหลอกหลอน จากหลายชาติก่อนเป็นผลให้นางเกิดความหวาดกลัวอันไร้รูปต่อหรวนเจียง นางหลบเขาราวกับหลบอสรพิษร้าย

หรวนเจียงก้าวเดินมายังเบื้องหน้าชีวเยวีย สายตาเย็นยะเยือก กวาดมองทั่วร่างตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าแวนหนึ่ง

"ใครส่งเจ้ามา หากยอมสารภาพแต่โดยดีข้าจะลงมือประหารเจ้า อย่างฉับไว เหลือสภาพศพที่สมบูรณ์ไว้ให้เจ้า และข้าจะได้ไม่ต้องเสียเวลา ส่งเจ้าไปยังคุกอาญาหลวง"

* คุกอาญาหลวง ในสมัยราชวงศ์หมิงคือคุกหลวงที่สร้างขึ้นสำหรับหน่วยองค์กรที่เสื่อแพร่โดยเฉพาะ มีอำนาจ ในการคุมขัง สอบสวน และลงอาญาได้เอง ไม่ต้องผ่านฝ่ายตุลาการของกรมอาญา วิถีลงโทษโหดเหี้ยมอำมหิต อย่างยิ่ง อาณาประชาราษฎร์ได้ยินชื่อแล้วเป็นต้องสั่นสะท้าน

ครั้นเข้าไปในคุกอาญาหลวงขององค์กรกษัตริย์แล้วก็ไม่ต่างอะไรกับการลงนรก ภายในห้องขังจะลงโทษอย่างโหดเหี้ยมทารุณ แม้แต่โจรผู้ร้ายที่ฆ่าคนเป็นผักปลาก็ยังนึกหวาดผวา

สายตาชิวเยวี่ยสกับแววตาเย็นยะเยือกนั้น นางเพ็งยืมเย็นชั่วครู่ แคมองจากสายตาที่ไม่ยอมศิโรราบของนางก็ตระหนักได้แล้วว่านางไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตาแน่

ครั้นหว่านเจียงเห็นเช่นนั้นก็ยิ้มเย็นตอบกลับ ยื่นมือซ้ายไปด้านข้าง องค์กรกษัตริย์หนึ่งมอบดาบให้เขาทันที เขากำดาบไว้แล้วค่อยๆ เยื้องย่างไปเบื้องหน้า ตัวดาบส่องแสงเย็นเยียบภายใต้ดวงตะวัน

หว่านเจียงไม่พูดพรั่นใดๆ ทั้งสิ้น เขาเอียงปลายดาบแล้วค่อยๆ แล่เนื้อหนังตรงหัวไหล่ของชิวเยวี่ยออกมาชิ้นหนึ่ง

ใช่แล้ว ค่อยเป็นค่อยไป เขาแล่เนื้อเถื่อนหนังของชิวเยวี่ยราวกับหันเนื้อหมูพลาสซึกถามอย่างเยือกเย็นว่า "เจ้าจะยอมรับสารภาพหรือไม่"

ชิวเยวี่ยถูกจับคางไว้ นางจึงไม่อาจกรีดร้องออกมายามที่ดาบกรีดลงไปบนเนื้อหนัง นางทำได้เพียงครวญครางอย่างทรมานผ่านทางลำคอ สีหน้าของนางโกรธแค้น แสดงออกว่ากำลังทนทรมานอยู่

มีเพียงเหล่าองค์กรกษัตริย์ที่สีหน้าไม่เปลี่ยน พวกบ่าวไพร่ทั้งหมดที่เห็นเหตุการณ์ต่างก็ต้องกลืนหายใจเอาไว้

ชิวเยวี่ยเนื้อตัวสั่นทึ่ม มือทั้งสองข้างของนางถูกองค์กรกษัตริย์มัดไว้ มิอาจขยับเขยื้อน ทำได้เพียงปล่อยคนฆ่าแกง

ดาบในมือของหว่านเจียงเฉือนเนื้อทางซ้ายชิ้นหนึ่ง ทางขวาชิ้นหนึ่ง ทุกครั้งที่ตัดเนื้อชิ้นหนึ่งก็จะถามประโยคหนึ่งว่าจะยอมสารภาพหรือไม่

ร่างของโคมงามรวนูปผาหยกอาบไปด้วยโลหิต การลี้ภัย
ความทรمانเช่นนี้กลับไม่ถึงแก่ความตาย

หว่านเจียงเจี้ยนเนื้อของนางออกมาสืบสามขึ้นแล้วก็หยุดมือเก็บดาบ
"ส่งนางไปยังคุกอาญาหลวง" เขาออกคำสั่งอย่างเย็นเยียบ
ครั้นเขากล่าวว่าจានนั้นออกไปก็มีองครักษ์สองคนเดินมาลากร่างของ
ชีวเยวี่ยที่เหวอะหะออกไป รอยเลือดยังคงรินไหลตามทาง

เหล่าบ่าวไพร่ต่างสีหน้าซีดเผือด มีบางคนทนความพะอืดพะอม
และความหวาดหวั่นไม่ไหว รีบปิดปากแล้ววิ่งไปอาเจียนอีกทาง

เหมียวลั่วซิงตระหนักดีว่าหว่านเจียงจงใจลงโทษชีวเยวี่ยต่อหน้าทุกคน
เขาคิดจะใช้โอกาสนี้สั่งสอนทุกคนให้เซ็ดหลาบ ให้พวกเขาตระหนักว่า
ถ้ากล้าคิดไม่ซื่อหรือกำเริบกับเขาแล้วละก็ เขาจะให้อีกฝ่ายมีสภาพแบบ
อยู่ไม่สู้ตาย

หว่านเจียงโยนดาบคืนไปให้องครักษ์แล้วหมุนกายเดินก้าวยาวๆ
จากไป ทุกคนต่างก็แยกย้ายกลับไปทำหน้าที่ของตนเอง ไม่มีใครกล้า
เอ่ยวาจาแม้เพียงประโยคเดียว

เหมียวลั่วซิงเดินกลับไปอย่างเงิบเซียบเหมือนคนอื่น ๆ หัวใจนาง
ถูกบีบรัดจนทรمانยิ่ง เพราะมีอยู่ชาติหนึ่งนางเองก็ประสบกับเหตุการณ์
เช่นเดียวกับชีวเยวี่ย ถูกเขาตัดมือ ตัดเท้า และเชือดคอทีละดาบ จากนั้น
ค่อยส่งเข้าคุกอาญาหลวง

ชีวเยวี่ยพบจุดจบเช่นเดียวกับนางในชาตินั้นอย่างมีมิติดเพี้ยน
จนกระทั่งได้เกิดใหม่ครานี้เหมียวลั่วซิงจึงรู้ว่าชีวเยวี่ยก็เป็นนักฆ่า
เช่นกัน ชาติที่แล้วนางอาจจะตายก่อนชีวเยวี่ยจึงไม่รู้เรื่องนี้ ส่วนครั้งนี้

เป็นเพราะนางอ้างว่าล้มป่วยปล่อยให้ชีวิตเยวี่ยทำหน้าที่แทน จึงเกิดเหตุการณ์อย่างวันนี้ขึ้น

ทุกครั้งที่คืนสี่พฤษภาคมใหม่ หากนางเปลี่ยนกลยุทธ์ในการลอบสังหาร ก็จะส่งผลทำให้บางเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไป เหมียวลั่วซิงจึงยิ่งมั่นใจว่าขอเพียงนางไม่ทำตัวเป็นปรปักษ์กับหว่านเจียง นางจะต้องเปลี่ยนจุดจบอันน่าอนาถเหล่านั้นได้แน่

เมื่อเหมียวลั่วซิงเกิดความมั่นใจดังนี้นางก็รู้สึกมีความหวังขึ้นมา ทำให้เมฆหมอกและความเจ็บปวดรวดร้าวที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำเดิมๆ ลดลงไปไม่น้อย นางยังก้าวอย่างแผ่วเบาและเร็วขึ้นหมายจะกลับห้องครัวเพื่อไปทำงานต่อ

เรื่องของชีวิตเยวี่ยทำให้ไม่มีใครกล้าบิปาก ไม่มีใครกล้าซุบซิบตามอำเภอใจ ได้ทำอาจจะตรวจสอบเรื่องการลอบสังหารภายในจวน หากยามนี้ใครกล้าเอ่ยปากออกมาเพียงประโยคเดียวอาจตายก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้แต่ละคนจึงก้มหน้างูๆ ทำงานต่อไป รักษาความเงียบสงบไว้

เดิมทีเหมียวลั่วซิงนึกว่าตนจะพ้นเคราะห์แล้ว ใครจะนึกว่าพอผ่านไปเพียงชั่วครู่องครักษ์คนหนึ่งก็มายังห้องครัว ชักถามด้วยน้ำเสียงดังกึกก้อง

"สาวใช้ซิงเอ๋อร์อยู่ที่ใด"

เหมียวลั่วซิงตะลึงพริ้งเพริดโดยพลัน นางแอบประหลาดใจ ภายใต้ความเสียบงันนั้นนางรู้สึกได้ถึงสายตาทุกคู่ที่จับจ้องมาโดยไม่ได้นัดหมาย

นางหายใจเข้าลึกๆ แล้วค่อยๆ ยืนขึ้น สายตาขององครักษ์ผู้นั้นก็จับจ้องมาที่นางเช่นกัน

องครักษ์คนนั้นเดินขึ้นหน้าก้าวใหญ่ "เจ้าก็คือซิงเอ๋อร์?"

"ใช่เจ้าคะ"

"ตามข้าไปพบใต้เท้า"

เหมียวลั่วซิงตอบรับเบาๆ เสียงหนึ่งแล้วก็ก้มหน้าก้มตาเดินตาม
องครักษ์ออกจากห้องครัวไป

นางยังคงประหลาดใจไม่หาย ครุ่นคิดไปต่างๆ นานา เหตุใดหว่านเจียง
จึงต้องการพบนาง เขาพบเบาะแสอะไรหรือ หรือเขาเริ่มสงสัยในตัวนาง
เข้าแล้ว

เหมียวลั่วซิงเกร็งไปทั่วร่าง สมองคิดไปหลากหลาย ท้ายที่สุด
นางก็แน่ใจว่าตนเองไม่ได้มีพิรุณแต่อย่างใด หว่านเจียงไม่มีเหตุผลอะไร
ที่จะสงสัยในตัวนาง มิใช่ผู้เฝ้าสังเกตการณ์ไปก่อน ใครครวญไปที่ละก้าว
แล้วกัน หากว่าเค้านางไม่ดี...

ครั้นนึกถึงจุดจบน่าอนาถเมื่อชาติที่แล้วนางก็น่าบูดบึ้งขึ้นมาทันใด
นางตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เมื่อเทียบกับการที่ต้องถูกเขาทรมานทรมาน มิใช่
ฆ่าตัวตายให้รู้แล้วรู้รอดไปเสียเลยจะดีกว่า

นางเดินตามองครักษ์มาถึงห้องหนังสือแล้วก็ก้มหน้างุดๆ เดินเข้าห้องไป
พอเดินผ่านประตูก็เห็นพ่อบ้านจ้าวคุกเข่าอยู่บนพื้น

พ่อบ้านจ้าวเงยหน้ามองปราดหนึ่งหลังจากที่นางเดินเข้ามาในห้อง
แววตาคุนั้นแฝงไปด้วยความเกลียดชังทำให้นางรู้สึกถึงลางร้าย

"ใต้เท้า ซิงเอ๋อร์มาถึงแล้วขอรับ" ครั้นองครักษ์กล่าวจบ เหมียวลั่วซิง
พลันรู้สึกได้ว่าหว่านเจียงตัวดัสายตาอันเฉียบคมและแฝงความกดดันมาที่
ตัวนาง

"เจ้าเงยหน้าขึ้น" เป็นลุ่มเสียงบุรุษเพศที่ทรงอำนาจและเย็นยะเยือกยิ่ง

เหมียวลัวซึ่งจำต้องสำรวจมากับปฏิกิริยาอย่างมากเมื่ออยู่เบื้องหน้า
เขา นางแสดงท่าทีหวาดกลัว เเงหน้าขึ้นด้วยเนื้อตัวสั่นเทาเล็กน้อย
สีหน้าประจบประแจงระคนระแวงระวังแฝงด้วยความเคารพอยู่ตามส่วน
ความหวาดกลัวอีกเจ็ดส่วน

หว่านเจียงจับจ้องนาง นัยน์ตาของเขาดำขลับ เย็นชา และลึกสุดหยั่ง
จนเห็นที่ผ่านมา เขาพินิจดวงหน้าอันงดงามอย่างละเอียด

เหมียวลัวซึ่งปรนนิบัติอยู่ข้างกายเขามาครึ่งปี นางมีฝีมือและละเอียด
รอบคอบยิ่งนัก กอปรกับอ่อนโยนสงบเสถียร รู้จักสังเกตสีหน้าว่าจา รับใช้เขา
อย่างเอาอกเอาใจ ทำให้เขาพออกพอใจยิ่ง

เมื่อครั้งเดือนก่อนเป็นเพราะเหมียวลัวซึ่งลาป่วย พ่อบ้านจ้าวจึงให้
ชีวเยวี่เข้ามาทำหน้าที่แทน ปรนนิบัติอยู่ข้างกายเขา ซึ่งเขาก็เห็นพ้องด้วย
ขอเพียงสาวใช้ที่อยู่ข้างกายปรนนิบัติเขาเป็นอย่างดี ส่วนจะเป็นใครนั้น
เขาไม่เคยใส่ใจสักนิด ทว่าสาวใช้นางนั้นกลับเป็นนักฆ่าที่ดักซุ่มอยู่ในจวน
มาเป็นเวลานาน เรื่องนี้ยั่วโทษเขายิ่งนัก

"ชิงเออร์ เดิมทีเจ้าก็ปรนนิบัติอยู่ข้างกายข้า เพราะเหตุใดจึงย้ายไป
ห้องครัวเสียเล่า" หว่านเจียงซักถามเสียงเข้ม

เหมียวลัวซึ่งก้มหน้าลง นางสัมผัสได้ถึงความกดดันที่แผ่ซ่านมาจาก
ด้านบน แม้นางจะหวาดกลัวหว่านเจียงเพียงใด ทว่าจากที่นางรู้จักหว่านเจียง
มาหลายชาติ ยามอยู่ต่อหน้าบุรุษที่ฉลาดล้ำผู้นี้ไม่มีอะไรสามารถหลอกลวง
เขาได้ เมื่อเทียบกับการเล่นเล่ห์เพทุบายแล้ว มีผู้ตอบตามความจริงไปเลย
จะดีกว่า

"เรียนได้เท่า เพราะบ่าวป่วยเจ้าคะ จึงลางานเสียหลายวัน รอจน

บ่าวหายดีแล้วพ่อบ้านจ้าวก็แจ้วว่างานเดิมของบ่าวมีคนทำแทนแล้ว
เหลือเพียงงานในห้องครัวที่ยังขาดคนเจ้าค่ะ"

"แล้วเจ้าก็เชื่อฟังเขาเช่นนี้ พ่อบ้านให้เจ้าไปห้องครัวเจ้าก็ไปอย่าง
ว่าง่าย?"

"ไม่ใช่เจ้าค่ะ ตัวบ่าวเองไม่ยินยอม แต่ว่า..." นางชะงักชั่วครู่คล้ายว่า
ลังเล

ทันใดนั้นคำสั่งอันเย็นชาของหว่านเจียงก็ดังมาจากด้านบน "แต่อะไร
ว่ามา"

เหมียวลั่วชิงครุ่นคิดชั่วครู่ นางโค้งกายลงทันใด คุณเข่าลงกับพื้น
"การได้ปรนนิบัติรับใช้ได้ทำเป็นเกียรติของบ่าวยิ่งแล้วเจ้าค่ะ แต่หากจะให้
บ่าวใช้เรือนร่างแลกกับงาน บ่าวไม่ยินยอมเด็ดขาดเจ้าค่ะ"

ครั้นนางเอ่ยวาจาออกไป พ่อบ้านจ้าวที่อยู่ด้านข้างก็คำรามอย่าง
โกรธเกรี้ยวราวฟ้าผ่าขึ้นมา "นางตัวแสบ เจ้าอย่ามาพูดจาเหลวไหล!"

เหมียวลั่วชิงเงยหน้าขึ้น ค่อยๆ หันไปมองพ่อบ้านจ้าว

"ที่ข้าพูดล้วนเป็นความจริงทั้งสิ้น ชิวเยวี่ยิตติสินบนท่านแย่งงานข้า
ไป แล้วข้าก็ไม่ยอมขอร้องท่าน ท่านหยามหยันข้าโดยส่งข้าไปห้องครัว
แม้ข้าจะเป็นบ่าวแต่ก็รักนวลสงวนตัว จะให้ข้าใช้เรือนร่างรับใช้ท่าน ข้า
ยอมไปทำงานหยาบที่ห้องครัวเสียจะดีกว่าเจ้าค่ะ"

เหมียวลั่วชิงรู้ซึ่งถึงความปราดเปรี๊ยะของหว่านเจียงดี เขาสามารถ
ดำรงอยู่ในตำแหน่งผู้บังคับการกองปราบฝ่ายเหนือได้คงจะไม่ถูกหลอก
ง่ายๆ เป็นแน่ เหตุที่หว่านเจียงส่งองครักษ์มาเรียกตัวนางคงไม่ใช่เพื่อ
คุมตัวนาง เห็นได้ชัดว่าหว่านเจียงไม่ได้เห็นนางเป็นผู้ต้องสงสัย พ่อบ้านจ้าว

จับจ้องความงามของนางจนตาเป็นมันมานานแล้ว โดยปกติขอเพียง
หว่านเจียงตั้งใจจะตรวจสอบยอมพบเรื่องที่พ่อบ้านรับสินบนในจวน
ได้อย่างง่ายดาย

ถึงจะบอypบ้านจ้าวจนตายเขาก็ไม่ยอมรับเรื่องนี้ เขาเป็นคนย้าย
ชีวิเยวียให้ไปปรนนิบัติข้างกายได้เท่า ทว่ากลับเกิดเรื่องลอบสังหารขึ้น
เช่นนี้คงยากที่จะหลุดพ้น ดังนั้นเพื่อเอาตัวรอด เขาจึงสานน้ำโคลน* ใส่
เหมียวลั่วชิง

พ่อบ้านจ้าวชี้นิ้วด่ากราดนางยกใหญ่ "เจ้าใช้ความงามมายั่ววนข้า
ซัดๆ หมายถึงพูดเกลี้ยกล่อมให้ข้าย้ายชีวิเยวียไปห้องครัว พอข้าไม่ตอบรับ
เจ้าก็อ้างว่าล้มป่วย ข้าเป็นพ่อบ้านนะ จะยอมให้เจ้ามาข่มขู่ได้หรือ ข้าจึงส่ง
ชีวิเยวียไปทำหน้าที่แทนเจ้า แล้วย้ายเจ้าไปห้องครัวหมายจะลงโทษ แต่เจ้า
กลับฉวยโอกาสมาปรักปรำข้า นางอสรพิษ!"

พ่อบ้านจ้าวหันไปทางหว่านเจียง "ได้เท่า สตรีนางนี้จิตใจชั่วช้า ผู้น้อย
สงสัยว่าเรื่องราวทั้งหมดนี้จะต้องเป็นแผนของนางแน่ ซึ่งจะเป็นผลร้ายต่อ
ได้เท่า ขอได้เท่าโปรดตรวจสอบด้วยขอรับ!"

เหมียวลั่วชิงปล่อยให้พ่อบ้านจ้าวที่อยู่ด้านข้างบิดเบือนความจริง
ไป นางเพียงคุกเข่าก้มหน้าอย่างเงิบเงียบไม่รีบร้อนแก้ต่าง อย่างไรก็ตาม
นางได้พูดสิ่งที่ควรพูดไปหมดแล้ว ส่วนที่เหลือก็รอให้หว่านเจียงเป็น
คนตัดสิน

หว่านเจียงฟังอย่างไร้อารมณ์ เขาไม่พูดอะไรสักคำ หลังจากฟัง
คำให้การของทั้งสองฝ่ายแล้วก็เพียงแต่ออกคำสั่ง

* สานน้ำโคลน หมายถึงใส่ร้ายป้ายสี โยนความผิดให้อีกฝ่าย

"ใครก็ได้นำตัวพ่อบ้านจ้าวไปตัดขาทั้งสองข้างเสีย แล้วโยนออกไปนอกจวน"

พ่อบ้านจ้าวตื่นตระหนกยิ่ง ต่อมาก็แสดงความหวาดกลัวสุดขีด ตะโกนกรีดร้องว่าถูกใส่ร้าย

องครักษ์สองคนเดินขึ้นหน้ามา ออกแรงลากเขาไปอย่างไม่สนใจไยดี เหมียวลั่วซิงก้มหน้าก้มตาอยู่ตลอด คอยเงี่ยหูฟังเสียงกรีดร้องของพ่อบ้านจ้าว ไม่นานนักเสียงนั้นก็เงียบลง สถานการณ์ทั้งหมดกลับคืนสู่ความปกติ

นางยังคงคุกเข่าอยู่บนพื้น หร่านเจียงก็ไม่ได้เรียกให้นางลุกขึ้น นางจึงยังคงคุกเข่าอยู่อย่างนั้น สัมผัสได้ว่ามีคนกำลังจ้องอยู่จากด้านบน

เขาจัดการพ่อบ้านจ้าวโดยที่ไม่กล่าวอะไรอีก เห็นชัดว่าก่อนหน้านี้เขาได้สืบหาต้นสายปลายเหตุไว้ก่อนแล้ว เพียงแต่ลองฟังคำให้การของนาง และพ่อบ้านจ้าวสักหน่อย แม้ว่าหร่านเจียงจะโหดร้ายอำมหิต ทว่าเขากลับฉลาดหลักแหลมในการจัดการเรื่องนี้ยิ่ง

แต่เหตุใดเขาจึงยังให้นางคุกเข่าอยู่เล่า ไยไม่พูดไม่จาแต่กลับจ้องนางอย่างเงียบๆ

เหมียวลั่วซิงใจเต้นตุ้มๆ ต่อมาๆ นางไม่กล้าขยับตัว เพียงแต่รอคอยอย่างเงียบสงบ

ยามนี้นางได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาทางเบื้องหน้า ต่อมาก็มีมือข้างหนึ่งช้อนคางนางให้เงยหน้าขึ้น นางจึงต้องสบเข้ากับนัยน์ตาปีบบังคับของเขา

ใบหน้าเย็นชาเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ ดวงตาเขาเจิดจรัสจนแทบจะแผดเผาคนได้ นิ้วมื่อด้านสากสัมผัสผิวพรรณอันเกลี้ยงเกลาของนาง

จนรู้สึกเจ็บแปลบ

นางปรนนิบัติรับใช้อยู่ข้างกายห่อผ้าเย็บมาเป็นเวลาครึ่งปี นี่เป็นครั้งแรกที่เธอสนใจสัมผัสดวงหน้านาง

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าจึงจัดการจ้าวเพิง" จ้าวเพิงก็คือพ่อบ้านจ้าว
เหมียวลัวซิงจึงต้องมองนัยน์ตาเขาอย่างสงบแล้วตอบตามความจริง
"ได้ทำฉลาดหลักแหลม ย่อมรู้ว่าใครพูดปด ใครถูกใส่ร้ายเจ้าคะ"

นางสัมผัสได้ว่าวาจาของนางน่าจะตรงกับใจเขา นางเห็นเขายก
มุมปากขึ้นเล็กน้อย

"จ้าวเพิงปรักปรำเจ้า เจ้ากลับดูไม่ร้อนรน สงบเยือกเย็นยิ่งนัก"

เหมียวลัวซิงตะลึงอยู่ชั่วครู่ สัมผัสได้ถึงกลางไม่ดี ท่าทีของตนคงดูสงบ
เกินไป จะเป็นเหตุให้เขาเริ่มสงสัยหรือไม่

"บ่าวสงบเยือกเย็นเป็นเพราะเชื่อมั่นในตัวได้ทำเจ้าคะ แต่อันที่จริง
ในใจบ่าวก็ยังรู้สึกกลัวอยู่บ้าง"

นางมองเขาอย่างฉลาดกล้ว เอยด้วยน้ำเสียงระแวดระวัง ไม่ได้ตั้งใจ
ประจบประแจง ทว่ารู้สึกเคารพยำเกรงในความฉลาดหลักแหลมและร้ายกาจ
ของเขาอย่างแท้จริง

นางไม่ว่ายามนี้สีหน้าของตนแฝงไปด้วยความสุขและความอ่อนโยน
ซึ่งไม่ได้ตั้งใจแสดงออกมา ขณะที่นางรู้สึกฉลาดกล้วก็ยังรู้สึกเชื่อใจเขาด้วย
ทว่าในความเชื่อใจก็กลับคอยระวังตัวอยู่ในที่ อารมณ์หลากหลายที่ขัดแย้ง
ไปมาเช่นนั้นแสดงออกมาในคราวเดียวกัน ทำให้ห่อผ้าเย็บอดไม่ได้ที่จะมอง
ตรวจสอบนางอีกสักครู่

สำหรับเขาแล้วเหมียวลัวซิงก็เป็นเพียงสาวใช้รูปร่างงดงาม จวน

ของเขาไม่เคยขาดซึ่งโฉมงามเลย ผู้คนต่างพยายามส่งสตรีมาให้เขา แต่ละนางก็งดงามไม่แพ้กัน ทว่าจนกระทั่งวันนี้เขาเพิ่งสังเกตความงามของเหมียวลั่วซิงอย่างเต็มตา

ขณะเดียวกับที่นางเชื่อใจเขา แต่ก็หวาดกลัวและคอยระวังตัวอยู่ในที่ ทำให้ต้องนึกใคร่ครวญมากสักหน่อย

เขาปล่อยคางนางพลางยืนตัวตรง ออกคำสั่งประโยคหนึ่ง

"ไปเก็บข้าวของที่ห้องครัว ย้ายกลับมาที่ห้องเดิมแล้วกลับมาปรนนิบัติข้า"

วาทานี้ทำให้เหมียวลั่วซิงตะลึงพริ้งเพริด

เขาเลิกคิ้วขึ้น "เจ้าไม่ได้ยินคำสั่งข้าหรือ"

"ปาวน้อมรับคำสั่งเจ้าค่ะ" เหมียวลั่วซิงรีบก้มหน้าลงเป็นการตอบรับ แล้วยืนขึ้นโค้งกาย พลันรีบถอยออกจากห้องหนังสือ

ตอนที่ออกมานางไม่ได้หันหลังกลับไปอีกเลย จนกระทั่งออกมาจากห้องหนังสือเรียบร้อยถึงได้ทอดสายตามองกลับไป

นางคิดไม่ถึงว่าจากเหตุการณ์ในครั้งนี้หรั่นเจียงจะย้ายนางกลับมายังข้างกายเขานีกครา แม้อิฉินจะไม่ยินยอม แต่กลับไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่งของเขา

ต่อไปนางคงทำได้เพียงปฏิบัติตามกิจอย่างระมัดระวังแล้วค่อยขบคิดวางแผนต่อไป

2

องค์กรสีเขียวคือศูนย์รับใช้ของฮ้องเต๋ ฟังคำสั่งจากฮ้องเต๋โดยตรง มีหน้าที่สั่งหารคนที่ไม่จงรักภักดี ควบคุมตัวผู้ที่ต่อต้าน เหล่าขุนนาง ในราชสำนักล้วนเกรงกลัว ถึงจะเป็นขุนนางใหญ่ชั้นหนึ่ง ครั้นพบหน้า องค์กรสีเขียวแล้วก็ยังต้องให้เกียรติเสียสามส่วน

กล่าวได้ว่าองค์กรสีเขียวก็คือดาบของฮ่องเต้ แล้วหว่านเจียงก็คือดาบเล่มที่แหลมคมที่สุด ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาที่มันจะชักนำการลอบสังหารมาสู่ตัวเขา

เหมือนวลัวะซึ่งพบว่าตั้งแต่หว่านเจียงย้ายนางมาปรนนิบัติเขา เขาก็
ให้นางอยู่ข้างกายบ่อยครั้งขึ้น

สาวใช้ที่ปรนนิบัติอยู่ข้างกายหว่านเจียงไม่ได้มีเพียงนางคนเดียว นอกจากนางแล้วยังมีหุ่ยเอ๋อร์และซู่เอ๋อร์ด้วย โดยปกติพวกนางสามคน จะคอยดูแลเรื่องชีวิตประจำวันของหว่านเจียง ปรนนิบัติเรื่องอาหารการกิน

เปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ น้ำชา รวมถึงเรื่องเล็กน้อยอื่น ๆ

ยามกลางวันหว่านเจียงจะไปสืบสวนคดี ณ กองปราบฝ่ายเหนือ พอกลับมาถึงจวนก็มักจะประชุมลับในห้องหนังสือกับบรรดาผู้ใต้บังคับบัญชา ต่ออยู่บ่อยครั้ง

ที่ผ่านมาพวกนางสามคนซึ่งเป็นสาวใช้จะสลับสับเปลี่ยนกันไปปรนนิบัติ หว่านเจียงในห้องหนังสือ ทว่าช่วงนี้ทุกครั้งที่เขาไปห้องหนังสือก็จะเจาะจง ให้นางตามไปด้วย ด้วยเหตุนี้ยามที่เหมียวลั่วซิงตามเขาไปห้องหนังสือก็จะ มีโอกาสได้ฟังสิ่งที่พวกเขาประชุมหารือกัน

หากจะกล่าวว่าเป็นการประชุม มิสู้กล่าวว่า เป็นการวางแผนว่า จะชุดหลุมอย่างไรให้คนกระโดดลงไปแทน

"ใต้เท้า พวกเราสืบได้ความว่าใต้เท้าเจียงวางแผนจะถวายนก ในวันพรุ่งนี้ยามที่ฮ่องเต้ออกกว่าราชการ โดยจะกล่าวหาว่าท่านสังหาร ผู้บริสุทธิ์ รับสินบน ทำผิดกฎหมาย แล้วยังกล่าวว่าได้เตรียมพยานและ หลักฐานไว้พร้อมแล้วขอรับ" ผู้ใต้บังคับบัญชาที่เฝ้าผู้นี้มีนามว่าหวงจิ้น เป็นนายกองพันองครักษ์เสื้อแพร และเป็นคนสนิทของหว่านเจียง

"เขาคงไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่ถึงได้กล่าวสร้างหลักฐานเท็จ กล่าวเป็นศัตรู กับองครักษ์เสื้อแพรอย่างนั้นหรือ" คนสนิทอีกคนมีนามว่าหลิวชุย ซึ่งเป็น นายกองพันเช่นเดียวกัน สองคนนี้อคอยติดตามหว่านเจียงไปทุกที่ จงรักภักดี ต่อเขายิ่งนัก ไม่ว่าหว่านเจียงจะไปค้นบ้านยี่ดทรัพย์ จับคน หรือสอบสวน ล้วนจะต้องเห็นเงาร่างของสองคนนี้

หากจะกล่าวหาว่าหว่านเจียงเป็นสุนัขรับใช้ของฮ่องเต้ เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็เป็นสุนัขสองตัวที่จงรักภักดีต่อหว่านเจียง

ยามที่สองคนนี้ก็กล่าวถึงใต้เท้าเจียง น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยการแตกดัน
ถากถาง ใต้เท้าเจียงเป็นขุนนางจำนวนน้อยในราชสำนักที่กล้าต่อกรกับ
องครักษ์เสื้อแพรต่อหน้าฮ่องเต้และเหล่าขุนนาง

หว่านเจียงฟังอย่างเพลิดเพลิน ซ้ำยังไม่มีที่ท่ากังวลลึกลึก กลับคิดว่า
เป็นเรื่องน่าสนใจยิ่งนัก

ใต้เท้าเจียงกล่าวถวายฎีกาแก่ฮ่องเต้ นั่นก็แสดงว่าต้องมีผู้สนับสนุน
อยู่เบื้องหลังอย่างแน่นอน คนที่อยู่เบื้องหลังก็อาจจะเป็นเหล่าเจ้าเมือง
ศักดินา

ฮ่องเต้มีปมในใจกับบรรดาเจ้าเมืองศักดินาเหล่านั้นมานาน
องครักษ์เสื้อแพรถือเป็นกรงเล็บของฮ่องเต้ จึงไม่ได้รับการยอมรับจาก
เหล่าเจ้าเมืองศักดินา

หว่านเจียงเอ่ยอย่างไม่รีบร้อน "ไม่เป็นไร ปล่อยให้เขาถวายฎีกาไป
เขาอยากลองดี ข้าก็จะเล่นเป็นเพื่อนเขา"

หว่านเจียงสามารถนั่งอยู่ในตำแหน่งผู้บังคับการกองปราบฝ่ายเหนือ
ได้ นอกจากมีฝีมือเหลือล้นแล้วเขายังมีทั้งพรสวรรค์และความกระตือรือร้น
ในด้านการตรวจสอบคดี จับกุมนักโทษ รวมถึงการสอบสวนด้วย ยิ่งเป็น
คดีที่ตรวจสอบยาก ศัตรูยิ่งเจ้าเล่ห์ซื่อโกงด้วยแล้ว ยิ่งทำให้เขามีกำลังวังชา
ที่จะรับมือกับฝ่ายตรงข้ามมากขึ้น

เหมือนวลีขึงยืนอยู่ด้านข้างอย่างเสียบสงบ นางก้มหน้าหลุบตา ไม่ว่า
พวกเขาจะเอ่ยอะไรนางก็ล้วนเอาตามองจุมก จุมกมองใจ* ไม่แสดงสีหน้าใดๆ
ทั้งนั้น

* ตามองจุมก จุมกมองใจ เป็นสำนวน หมายถึงการก้มหน้าก้มตาด้วยท่าที่อับอาย หรือแสดงท่าทีที่มีสมาธิ
ไม่วอกแวก

ผ่านไปหลายวัน เหมียวลัวซิงก็ได้ยินข่าวคราวเรื่องหนึ่ง
ชีวเวียที่เข้าไปในคุกอาญาหลวงนั้นทำยที่สุดก็ทนรับการทรมาน
ไม่ไหว ยอมรับสารภาพว่าใครเป็นคนบงการอยู่เบื้องหลัง ซึ่งเกี่ยวพันไปถึง
ได้เท่าเจียงด้วย

ในคืนนั้นหฺวานเจียงก็นำองค์กรฯเสียแพรวว่าร้อยคนไปสืบค้นและ
ยึดจนของได้เท่าเจียง ทำให้เกิดความโกลาหล ทั้งจนลัวนไ่กุ่สนัซไม่เป็นสุข*
ครั้นได้ยินเรื่องนี้เหมียวลัวซิงก็ตกตะลึงไปครู่ใหญ่ นางตระหนักได้
ด้วยตนเองว่านี่คือหลุมพรางที่หฺวานเจียงขุดเอาไว้ ฝ่ายตรงข้ามปรักปรำ
หมายจะล้มเขา เขาจึงซ่อนแผนขุดหลุมให้อีกฝ่ายกระโดดลงไป ฝ่ายตรงข้าม
นึกว่าจะกำจัดเขาได้ แต่แท้จริงแล้วกลับไม่รู้เลยว่าใครกำจัดใครกันแน่

วันนี้เหมียวลัวซิงปรนนิบัติรับใช้หฺวานเจียงอยู่ในห้องหนังสือเหมือน
เช่นเคย เดิมทีหฺวานเจียงกำลังอ่านตำราอยู่ นางเห็นว่าน้ำชาเย็นชืดแล้วจึง
ออกไปชงชามาให้ใหม่ ครั้นกลับเข้ามาในห้องนางก็เห็นว่าเขานั่งอยู่บนเก้าอี้
ข้อศอกข้างหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ มือเท้าคง กำลังหลับตาพักผ่อน

นางก้าวทำอย่างแผ่วเบา วางถ้วยชาลงบนโต๊ะอย่างเบามือ ครั้น
ชันดาขึ้นนางก็ต้องตะลึงในทันใด

แมงมุมตัวดำเมี่ยมขนาดเท่ากำปั้นตัวหนึ่งกำลังไต่ขึ้นไปบนหัวไหล่
ของหฺวานเจียงอย่างเชื่องช้า นางมองออกในทันทีว่านั่นคือแมงมุมพิษ
ขอเพียงถูกกัดก็ตายอย่างไม่ต้องสงสัย

แมงมุมตัวนั้นกำลังคืบคลานไปใกล้ลำคอของหฺวานเจียง นางคิด
วกไปวนมาหลายตลบ สายตาจับจ้องแมงมุมพิษตัวนั้น นางเห็นว่ามัน

* ไ่กุ่สนัซไม่เป็นสุข เป็นสำนวน หมายถึงก่อให้เกิดความวุ่นวาย เดือดร้อนไปทั่ว

กำลังจะกีดคอเขาอยู่รอมร่อ ชั่วพริบตานางก็ตะโกนกรีดร้องขึ้นมา

"ได้เท่าระวังเจ้าค่ะ!" นางร้องพลางปิดม้นตกลงจากหัวไหล่หว่านเจียง
หว่านเจียงเบิกตากว้างในทันใด หางตาเหลือบเห็นเงาสีดำ เขา
สะบัดอาวุธลับในมือไปทันที ลูกดอกสกดแมงมุมตัวนั้นไว้กับพื้นรวดเร็ว
เพียงชั่วพริบตา

เขาลุกขึ้นยืนพลางจ้องแมงมุมพิษที่ถูกปักอยู่บนพื้นด้วยแววตา
น่าสะพรึง ร้องฮือเสียงเย็น

"เจ้าแมงมุมพิษตัวร้าย ทหาร!"

หลังจากเสียงเรียกของเขา องค์กรทั้งสองคนก็เข้ามาทันที พอเห็น
แมงมุมพิษบนพื้นก็หน้าถอดสีทันใด

ภายในจวนมีการคุ้มกันอย่างเข้มงวด ข้างกายได้ทำยิ่งไม่มีทาง
ปล่อยให้น้ำลึกหยดรั่ว* ทว่ากลับยังยากที่จะป้องกันได้อย่างครอบคลุม
แมงมุมพิษจึงแฝงตัวเข้ามาได้ คนที่อยู่เบื้องหลังฉลาดหลักแหลมชั่วร้าย
ยิ่งนักที่คิดใช้กลอุบายนี้

"ไปตรวจสอบทุกห้องเดี๋ยวนี้ ตรวจดูว่ายังมีแมงมุมพิษตัวอื่นหรือไม่"

เหล่าองค์กรสืบแยกย้ายไปตรวจค้นตามคำสั่งของเขา ส่วนหว่านเจียง
ก็หันไปมองทางเหมียวลั่วชิง แววดาเขาแฝงไปด้วยความชื่นชม

"เจ้าทำได้ดีมาก ข้า..." เขาชะงักค้างโดยพลันพลางจ้องไปที่สีหน้า
ซีดเผือดของนาง

เหมียวลั่วชิงเพียงรู้สึกหนาวยะเยือกไปทั่วร่าง เวียนศีรษะ หน้ามืด
นางมองจุดสีแดงเล็กๆ ที่หลังมือด้วยความมึนงง นางเพิ่งพบว่าเมื่อครู่ที่ตน

* น้ำลึกหยดก็ไม่รั่ว เป็นสำนวน หมายถึงมิดชิด ไร้ช่องโหว่

ปิดแมงมุมพิษตัวนั้นไป ที่แท่นกิโลเมตรมันกัดเข้าแล้ว

หากนางรู้แต่แรกว่าแมงมุมกัดคนได้รวดเร็วเช่นนี้ก็คงจะไม่ใช้มือ
ควรวีเป็นอย่างไรวะ นางไม่ตายด้วยน้ำมือของหรั่งเจียง แต่กลับตายด้วย
ปากของแมงมุมพิษ กลายเป็นผีตายแทน*

ภาพเบื้องหน้านางพลันดำมืด ขาทั้งสองข้างอ่อนยวบ ก่อนที่จะดำดิ่ง
เข้าสู่ความมืดมิด นางล้มตัวลงในอ้อมกอดอันกว้างใหญ่และแสนอบอุ่น

ในขณะที่เหมียวลั่วซิงยังคงสละสลือ นางรู้สึกว่หน้าอกอึดอัด
ทรมานยิ่งราวกับมีกระแสดความร้อนคอยบีบรัดอยู่ในร่างกายทำให้เลือดลม
ภายในปั่นป่วน

ทันใดนั้นลำคองนางก็รู้สึกร้อนผ่าวและสำรอกเอาเลือดดำออกมา
คำหนึ่งดัง 'เหวอะ' อวัยวะภายในปั่นป่วนไปหมด ทรมานยิ่งนัก

นางล้มตาคืน รู้สึกว่าคนที่อยู่เบื้องหน้าคั่นตาอยู่บ้าง รอจนกระทั่ง
ใบหน้าคนผู้นั้นเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ นางจึงตระหนักได้ว่าใบหน้าที่แสนเย็นชา
ของหรั่งเจียงนั้นใกล้แค่เอื้อม

ดวงตานางพร่ามัว ความรู้สึกกลับกลายเป็นความโกรธเกรี้ยวโดยพลัน
"เจ้าคนแห่หรั่ง..." นางพลันชกหน้าเขาโดยไม่ได้คิดแม้แต่บ่อย
ทว่ากำปั้นนั้นกลับถูกฝ่ามือใหญ่กุมไว้ได้อย่างง่ายดาย ดวงตาที่เฉียบคม
คู่นั้นแฝงไปด้วยอันตรายอยู่เบื้องหน้านาง เขาเอ่ยปากด้วยเสียงเข้ม

"เจ้าเรียกข้าว่าอะไรนะ"

เหมียวลั่วซิงรู้สึกสับสน นางมองเขาอย่างเซ่อๆ ชั่วพริบตานั่น

* ผีตายแทน เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ต้องรับความเดือดร้อนแทนคนอื่น

นางไม่แน่ใจว่าตนอยู่ในชาติใดกันแน่

ครั้นลืมตาขึ้นมาก็มองเห็นใบหน้าอันเย็นเยียบของหรั่งเจียง ดังนั้น การจู่โจมของนางจึงเป็นท่าที่ตอบสนองอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่ได้ผ่าน ความคิดใดๆ ทั้งสิ้น

การชักถามและสายตาคู่กันของเขาคำทำให้นางเฉลียวฉลาด ขึ้นมา นางตื่นตัวจากอาการสะลึมสะลือนั้นโดยพลัน ครั้นได้สติกลับมา จึงเพิ่งพบว่าตนเองและหรั่งเจียงประจันหน้าอยู่บนเตียงเดียวกัน

เมื่อเขาวางอยู่บนหน้าอกของนาง กระแสความร้อนส่ายหนึ่งส่งผ่าน จากฝ่ามือเข้าสู่ร่างกายนางไม่ขาดสาย นางเพิ่งระลึกได้ว่าเขากำลังเดินพลัด ชับพิชให้นาง

นางนึกได้ว่าตนเองถูกแมงมุมพิษกัดเข้า ในขณะที่กำลังสะลึมสะลือ อยู่นั้นก็ได้รับลูกธนูเข้าที่คอแล้วออกมาเพราะหน้าอกที่อึดอัดทรมาน

นางรีบหลุบตาลงและเกิดความรู้สึกผิผืนขึ้นในใจ โชคดีที่ยังเรียกสติ กลับมาได้ทันเวลา นางยังคงประหลาดใจไม่หาย คาดไม่ถึงว่าเขาจะเดินพลัด ช้วยนางจับพิช

เดิมทีนางไม่คิดที่จะช่วยเขาสักหน่อย นางอยากเห็นเขาดับสูญไปกับดาเสียด้วยซ้ำ ทว่าก็ตระหนักด้วยความหวาดผวาว่าหากหรั่งเจียง ถูกแมงมุมพิษกัดเข้า คนแรกที่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยต้องเป็นนางแน่ ส่วนเขาก่อนหน้าที่พิชจะกำเริบจะต้องมีเวลาพอที่จะกำจัดนางแน่

ด้วยเหตุนี้ นางจึงเปลี่ยนใจรีบยื่นมือออกไปปิดแมงมุม นางไม่ได้ทำ เพื่อช่วยชีวิตเขา แต่ทำไปเพราะไม่อยากให้ตนเองต้องตายเพราะถูกปรักปรำ

นางต้องเลอะเลือนแล้วแน่ๆ ที่รีบเอามือไปปิดแมงมุมพิษตัวนั้น

โชคยังดีที่ยามนี้ครั้นมองไป นางก็รู้ว่าตนเองพนันได้ถูกแล้ว หากหว่านเจียง
สงสัยในตัวนางก็คงไม่มีทางช่วยชีวิตนางแน่

สำหรับวาจาของนางที่เอ่ยโดยไม่ระวังเมื่อครู่นี้ ถึงตายนางก็ไม่ยอมรับ
หว่านเจียงมองนางด้วยแววตาคมกริบ เจตจรัสยิ่งกว่าประกายไฟ
เขาจ้องเห็นรอยย่นที่ไหลลงมาจากหน้าผากของนาง ค่อยๆ ไหลผ่านคิ้ว
ดวงตา และขนตาที่สั้นระริกอยู่เล็กน้อย คล้ายปีกผีเสื้อที่กำลังกระพือ
อย่างแผ่วเบา ผิวพรรณนางซีดเผือดแต่กลับเป็นประกายแวววาว พอ
พินิจดูแล้วนางช่างบอบบางน่ารักน่าเอ็นดูยิ่ง

เขาเดินพลั้งเพื่อจะขับพิษให้นาง ถอดเสื้อนางออกโดยไม่พูดพริ้ว
ทำเพลง ครึ่งท่อนบนเหลือเพียงเสื้อตัวในที่ปกปิดหน้าอก เขาแนบฝ่ามือกับ
หน้าอกนาง ถ่ายทอดพลังเข้าไปขับพิษอย่างง่ายดาย

โดยปกติเขาเห็นเหมียวลั่วชิงมีรูปร่างผอมแห้งแรงน้อย ดูบอบบาง
ขลาดกลัว แต่กลับคิดไม่ถึงว่านางจะกล้ายื่นมือออกไปบัดแมงมุม
เพื่อช่วยชีวิตเขา เห็นได้ชัดว่าแมงมุมตัวนั้นมีขนาดใหญ่เท่ากำปั้นสตรี

สตรีในจวนล้วนแล้วแต่จะพยายามเอาอกเอาใจเขา ทว่าพอถึง
เสี้ยวเวลาแห่งความเป็นตาย คนที่จะยอมสละชีวิตเพื่อเขาจะมีสักเท่าไร
กันเสีย

เขามาจากการสอบขุนนางฝ่ายบู๊ ไม่ได้มาจากตระกูลที่เรืองอำนาจ
ไม่มีเส้นสายในราชสำนัก ที่ปีนป่ายขึ้นมาถึงตำแหน่งนี้ได้ก็เพราะเขา
แลกมันมาด้วยชีวิต เขามักจะนำผลประโยชน์มาล่อผู้ใต้บังคับบัญชา
อีกฝ่ายถึงได้ติดตามเขา ยอมบุกน้ำลุยไฟและจงรักภักดีต่อเขา ส่วนพวกคน
ที่กล้าทรยศหรือกล้ามาหาเรื่อง เขาก็จะใช้วิธีตาต่อตา ฟันต่อฟัน ใช้หนทาง

ที่โหดเหี้ยมที่สุดมาสยบฝ่ายตรงข้าม

เหมียวลั้วซึ่งปรนนิบัติเขามาครึ่งปี แม้เขาจะรู้ว่านางงดงามยิ่ง แต่ที่ผ่านมาค้นที่สามารถควบคุมความปรารถนาในความงามของอิสตรี เช่นเขานั้นตระหนักดีว่าความงามสตรีเป็นสิ่งอันตราย หากเขาต้องการ เขาก็จะหาเอาจากอนุภรรยาในจวน ไม่ว่าจะเป็นบุรุษหรือสตรี เขาสนใจเพียงว่าคนผู้นั้นจะรักภักดีต่อเขาหรือไม่ จะทรยศเขาหรือไม่

คนที่จริงรักภักดีต่อเขา เขาก็จะให้ผลประโยชน์ หากกล้าทรยศ
ก็สังหารสถานเดียว!

ครานี้เหมือนวลั้ซึ่งช่วยชีวิตเขาไว้ ทำให้เขาได้มองนางอย่างเต็มตา
เป็นครั้งแรก

ยามนั้นเห็นได้ชัดว่านางแค่ออยปากเตือนเขาก็อพ สาวใช้ที่ไร้ซึ่ง
 วรรณธนาหนึ่ง พอเห็นแมงมุมที่ตัวใหญ่ถึงเพียงนั้น โดยปกติแล้วก็ควรจะ
 ตื่นตระหนกและกีดร้องออกมา ทว่านางกลับออกหน้ายื่นมือไปปิดแมงมุม
 เพื่อเขาโดยไม่คิดชีวิต

หรรษาเจียงเชื่อว่าคงมีเพียงยามคับขันเท่านั้นจึงจะเห็นความจริงใจของ
คนคนหนึ่งได้ เขาจึงใช้พละกำลังทั้งหมดที่มีเพื่อช่วยชีวิตสาวใช้นางนี้ให้ได้

หลังจากการตรวจค้นก็พบแมงมุมพิษในห้องนอนอีกด้วย หร่านจึงไปหาผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่งซึ่งชำนาญเรื่องพิษมาตรวจสอบ ก็รู้ว่าหากตนเองถูกแมงมุมพิษหายากนี้กัดเข้าจะต้องเดินพลังขับพิษในทันที มิเช่นนั้นเพียงหนึ่งเค่อ* พิษก็จะกำเริบและตายในที่สุด

ขณะนั้นเขาจึงเข้าใจว่าหากตัวเขาถูกแมงมุมพิษกัดเสียเอง แม้จะ

* ค่า หน่วยนับเวลาของเงินที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

เดินพลั้งซบพิชในทันที แต่หากมีคนลอบโจมตีในตอนนั้น เขาก็จะประมือกับฝ่ายตรงข้ามได้อย่างยากเย็น หากเขาไม่เดินพลั้งซบพิช มัวแต่รับมือกับฝ่ายตรงข้ามก่อน ก็จะกระตุ้นพิชให้กำเริบและสิ้นชีวิต

นี่เป็นแผนสังหารที่โหดเหี้ยมแนบเนียนไร้ที่ติ หร่านเจียงที่ชื่นชมตัวเองว่าฉลาดหลักแหลมก็ยังคงต้องชื่นชมในแผนการนี้

โชคดีที่เขาดวงแข็ง แผนการอันแนบเนียนนี้โดนสาวใช้ข้างกายทำลายเสียสิ้น

ครั้นนึกถึงนางที่ไม่ห่วงชีวิตตัวเอง ดวงตาแข็งกร้าวของหร่านเจียงก็อ่อนโยนอย่างหาได้ยากนัก แวดตาที่มองนางดูอบอุ่นกว่าเมื่อก่อน

เบื้องล่างฝ่ามือเขาที่กำลังส่งพลังอยู่นั้นก็คือเนินอกของหญิงสาวที่แท้ส่วนที่นุ่มนวลนั้นดูอบอุ่นกว่าที่เห็นในยามปกติ เนื่องจากปกตินางจะมีเสื้อผ้าอำพรวางไว้ เขาจึงประเมินส่วนนั้นต่ำไป และดูท่านางน่าจะเป็นคนบอบบาง มีนิสัยขาดกลัว แต่เมื่อครู่กลับกล้าโพล่งออกมาว่า 'เจ้าคนแซ่หร่าน' อย่างไม่สำนึกบุญคุณ ที่แท่นางก็เหน็บแนมเป็นเช่นกัน มีเสน่ห์ดึงดูดใจไปอีกแบบ

เขายังจำได้ว่าครั้งนั้นที่นางคุกเข่าอยู่กับพื้น นางเอ่ยด้วยความเด็ดเดี่ยวต่อหน้าพ่อบ้านจ้าวที่ปรักปรำนาง 'แม้ข้าจะเป็นบ่าวแต่ก็รักนวลสงวนตัว จะให้ข้าใช้เรือนร่างรับใช้ท่าน ข้ายอมไปทำงานหยาบที่ห้องครัวเสียจะดีกว่าเจ้าค่ะ'

ความนั้นพอประยอณนี้ดังเข้าหู เขาก็ต้องหันไปมองนางอีกหลายแวบ ในตอนนั้นก็มีความรู้สึกหนึ่งผุดขึ้นมา สาวใช้นางนี้คล้ายจะเชื่อมั่นในตัวเขายิ่งนัก นางเชื่อว่าเขาจะตรวจสอบความจริงจนกระจ่างและ

ไม่ใช่ร้ายนาง ทว่าในครานั้นเขาตรวจสบต้นสายปลายเหตุไว้ก่อนหน้า แล้ว เขารู้เรื่องที่จ้าวเพิงทำกับนาง เหตุที่เรียกนางมาก็เพียงต้องการ ฟังคำแก้ต่างของนางเท่านั้น กลับนึกไม่ถึงว่าสาวใช้นางนี้จะแข็งแกร่ง ยิ่งนัก แม้มองจากภายนอกจะดูอบบางก็ตาม

คงเป็นเพราะพอเด็กสาวนางนี้ฟื้นขึ้นมาเสียแปดส่วนก็พบว่าตนเอง ถูกปลี่ยนเสื้อผ้า หน้าอกโดนลูปคล้ำ ดังนั้นจึงเอ่ยวาจาหยาบคายออกมา ทำท่าจะชกหน้าเขาทำเดียว

ถ้าหากเปลี่ยนเป็นคนอื่นกล้ำมากำเรบเลิบบานเช่นนี้คงโดนเขาขัด จนตัวปลิวไปนานแล้ว ทว่า...เขากลับพบว่าตนเองไม่เก็บมาใส่ใจใจอย่าง น่าประหลาด ช้ายังรู้สึกว่าน่าขันเสียหลายส่วน

เหมียวลั่วซิงก็มึนหน้ามึนตาอย่างกระวนกระวายใจ นางยังกังวลว่า จะแก้ตัวอย่างไรดีที่เมื่อครู่กล่าววาจาหยาบคายออกไปเพื่อไม่ให้เขาสงสัย ในตัวนาง ไม่ได้คิดเลยว่าห่านเจียงจะหาเหตุผลให้นางแล้วเสร็จสรรพ ส่วนนางยังคงคิดว่าแววดาเป็นประกายของเขาที่จ้องนางอยู่นั้นเป็น ความโกรธเกรี้ยว

หลังจากที่ห่านเจียงถ่ายพลังสายสุดท้ายเข้าสู่ร่างกายนาง เขาก็ เก็บฝ่ามือ ส่วนนางก็คล้ายโดนลูปพลังไปหมดในทันใด ร่างกายอ่อนยวบ ทว่าก่อนที่จะล้มลงไปก็มีคนยืนแขนอันแข็งแกร่งออกมาคอดนางเข้าสู่ อ้อมอกโดยพลัน

จู่ๆ เหมียวลั่วซิงก็ตะลึงพริ้งเพริดไปกับท่าทีของเขา ความตกใจ ครั้งนี้เทียบไม่ได้เลยกับสายตาเย็นชาของเขาที่แปรเปลี่ยนเป็นสิ่งที่เรียกว่า 'รอยยิ้ม'

นางคงไม่ได้ตาผาดไปกระมัง เขากำลัง 'ยิ้ม' ให้นาง
หลังจากที่นางกล้ากำเริบซกเขาแล้วยังโพล่งคำว่า 'เจ้าคนแซ่หว่าน'
ออกไป นางไม่เชื่อหรือกว่ารอยยิ้มของเขาจะมาจากเจตนาที่ดี

ความโกรธถึงขีดสุดกลับกลายเป็นรอยยิ้ม

ประโยคนี้นี้ผุดขึ้นมาในความคิดของเหมียวลั่วชิง ความหนาวเยะเยือก
เล่นขึ้นมาตามแผ่นหลัง จากที่นางรู้จักหว่านเจียงมา บุรุษผู้นี้มีนิสัยเจ้าคิด
เจ้าแค้นและไม่ยอมเสียเปรียบให้ผู้ใด ถ้าคนอื่นซกเขา เขาจะต้องดัดมือ
คนผู้นั้น แก้มันให้หนักยิ่งกว่า

หว่านเจียงอ้อมร่างกายนุ่มนวลของนาง ในใจก็คิดว่าตนเองประเมิณนาง
ต่ำไป เรือนร่างนี้ทั้งอ่อนนุ่มและยืดหยุ่น เนินอกนั้นแนบกับแผ่นอกของเขา
ทำให้ส่วนนั้นยิ่งตื้นเขินขึ้นมา

เขาก็มองหน้าลง หากมองจากมุมนี้เขาสามารถเห็นทิวทัศน์เนินอก
ของนางที่นูนขึ้นอย่างเต็มตา ทั้งยังทำให้นึกชวนฝัน อยากเห็นทิวทัศน์ที่อยู่
ภายใต้เสื้อตัวในนั้นบ้างว่าจะน่าหลงใหลหรือไม่

ภายใต้ลำแสงในห้อง นัยน์ตาดำขลับภายใต้ขนตายาวช่อนงามมืด
ไว้ทันหนึ่งช่วยขับความเจิดจรัสของนัยน์ตาคู่นั้นให้เป็นประกายยิ่งขึ้น
สะท้อนดวงหน้าที่น่ารักใส่ชื่อของนาง

"เจ้าใจกล้านัก" เขาเอ่ยน้ำเสียงแหบพร่าซึ่งแฝงไว้ด้วยรอยยิ้มบางๆ
ขณะลูบไล้คางของนาง ปิดผ่านกลีบปากอันแตกแห้งที่เม้มไว้แน่น จู่ๆ เขาก็
อยากจะก้มลงไปใช้ลิ้นเลียสร้างความชุ่มชื้นและแต่งแต้มสีแดงสดให้กับ
กลีบปากที่ซีดขาวนั้น

เขาเข้าใจว่านางโดนพิษ ร่างกายอ่อนแอ ต้องพักฟื้นให้มาก จึงไม่ได้

รีบร้อน เขาจ้องมองนางอย่างลึกซึ้งแวบหนึ่ง เอย่เสียงทุ่มต่ำ "เจ้าพักฟื้นให้หายดี หลังจากหายแล้วข้าจะตรวจรางวัลให้"

หลังจากที่เขาให้คำสัญญาประโยคนี้อีกแล้วก็วางร่างนางลงบนเตียงกำชับให้บ่าวไพร่ดูแลนางเป็นอย่างดีแล้วเดินจากไป

เหมียวลั่วชิงทอดสายตามองเขาจากไป ทว่าความสงสัยระคนประหลาดใจยังคงอยู่

เดิมทีนางนึกว่าหว่านเจียงจะบันดาลโทษะ แต่กลับคิดไม่ถึงว่าเขาจะไม่ทำอะไรเลย แล้วยังกำชับให้นางพักฟื้นจนกว่าจะหาย

มีนาจึงทำให้นางตกตะลึงเช่นนั้น จากการที่นางสะสมความทรงจำมาหลายภพหลายชาติ ในใจนางรู้สึกเพียงว่าหว่านเจียงเป็นคนชั่วช้า ไม่มีข้อดีสักนิด มีแต่ความโหดเหี้ยม ไร้ความอ่อนโยน

จนกระทั่งเขาจากไปนางก็ยังคงอึ้งและนึกสงสัยอยู่ นางหวาดกลัวเขามากเกินไป กระทั่งยามที่สัมผัสตัวเขาความรู้สึกนั้นก็ยังคงอยู่

ทว่าหลังจากที่นางสงบจิตสงบใจลง พิจารณาถึงสถานการณ์เมื่อครู่อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว คิดทบทวนถึงวาจาของเขาไปมาอย่างละเอียดหลายรอบ ในท้ายที่สุดก็เป็นเสียงของป้าจางที่รับคำสั่งให้มาดูแลนางเพียงประโยคเดียวที่ปลุกนางจากความมืดบอด

"ตอนนี้เจ้าได้สร้างผลงานชิ้นใหญ่แล้วนะ! เจ้าช่วยชีวิตได้เท่า ทำให้ได้เท่ามองเจ้าต่างออกไปจากแต่ก่อน เมื่อครู่ได้เท่ายังกำชับข้าให้ดูแลเจ้าอย่างดี หากเจ้าต้องการอะไรก็บอกคนเฝ้าห้องได้เลย ให้เจ้าพักจนกว่าจะหายเป็นปกติ!"

เมื่อครู่นี้ป้าจางอยู่ด้านข้าง นางเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างชัดเจน

ได้ทำซ็อนตัวเหมียวลั้วซิง ทำทางเช่นนั้นดูต่างออกไป แม้เหมียวลั้วซิง จะซกจะดำ ได้ทำลั้วนไม่คิดเล็กคิดน้อย ซางอัศจรรยั้งนั๊ก

วาจาของป้าจางทำให้เหมียวลั้วซิงได้สติ จึงหันไปเอ่ยกับนางว่า
"เช่นนั้นหรือ"

"ใช่สิ! เจ้าไม่เห็นหรือว่าเมื่อครูสีหน้าได้ทำอ้อนโยนเพียงไร แต่ ข้าว่านะซิงเออร์ แม้ได้ทำจะแบ่งแยกการตรางวัลและลงโทษอย่างชัดเจน แต่เจ้านี้ก็จริง ๆ เลย นึกไม่ถึงว่าเจ้าจะกล้าซกได้ทำ คราวนี้ได้ทำเห็นแก่ ที่เจ้าช่วยชีวิตเขา ไม่เอาเรื่องเจ้า ครั้งหน้าเจ้าต้องระวังตัวให้มาก อย่าทำอะไร ตามใจตัวเองอีกล่ะ"

ปกติพวกบ่าวไพร่อย่างเช่นป้าจางจะเข้ากับเหมียวลั้วซิงได้ดี รู้ดีว่านาง เป็นคนหัวแข็ง อย่าไปยั่วโทษนางเสีย มิเช่นนั้นพ่อบ้านจ้าวที่มากัดถ่มหานั่น ก็คงได้ตัวเหมียวลั้วซิงไปนานแล้ว ท้ายที่สุดเขาไม่เพียงโดนตัดขาทั้งสองข้าง แม้แต่อนาคตอันเรืองรองก็ดับสูญไปด้วย จากในมุมมองของป้าจาง เหมียวลั้วซิงจะต้องพบกับความเจริญรุ่งเรืองในวันข้างหน้าแน่นอน ดูจาก ท่าทีก่อนที่ได้ทำจะเดินจากไป จะต้องถูกใจในตัวนางแล้วเป็นแน่

เหมียวลั้วซิงกระจ่างแจ้งโดยพลัน จริงสิ หว่านเจียงเป็นคนที่แบ่งแยก การลงโทษและตรางวัลอย่างชัดเจน นางช่วยชีวิตเขา ถึงนางจะเสียมารยาท ต่อเขา เขาก็จะไม่ลงโทษนางในเวลาเช่นนี้ มิเช่นนั้นจะไม่เป็นการตบปาก ตนเองหรือ

หลังจากที่คิดตกเหมียวลั้วซิงก็ถอนใจโล่งอก นอนลงบนเตียง อย่างอ่อนแรง แล้วพลันระลึกได้ว่าบนร่างตนเหลือเพียงเลือดตัวในตัวเอง จึงถามป้าจางว่ามีเลือดผ้าให้เปลี่ยนหรือไม่

หลังจากได้รับเสื้อผ้ามานางก็รีบสวมทันที ถึงได้นอนพักผ่อนอย่างสบายใจ

วิธีการต่างออกไป โชคชะตาก็ต่างออกไปตามคาด เหมือนลัวะซึ่งยิ่งมีความมั่นใจมากขึ้นและตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า จะต้องคอยเอาใจหรั่งเจียง

ไม่ได้สั่งการหรั่งเจียง นางก็ไม่ต้องดบอณาด้วยน้ำมือเขา

วันนี้นางหลับตาลง พักฟื้นภายในห้องอย่างสบายใจ นี่เป็นความสงบอันหาได้ยากยิ่ง นางจะได้ใช้เวลาช่วงนี้พักผ่อนและครุ่นคิดวางแผนขั้นต่อไป

เนื่องจากยามกลางวันนางนอนไปมาก พอตกกลางคืนนางจึงนอนไม่หลับ

นางนอนพลิกไปพลิกมาอยู่บนเตียง เช่นนั้นก็เลยลุกขึ้นมานั่งขัดสมาธิตัดสินใจว่าจะใช้โอกาสนี้หนึ่งสมาธิเดินปลง พยายามให้ร่างกายฟื้นตัวโดยเร็วที่สุด

นางกลั้นหายใจและเพ่งสมาธิไม่นานก็สัมผัสได้ถึงความผิดปกติ นางตกตะลึงทันที

ในห้องนี้มีคนอื่นอยู่!

ครั้นนางลืมตาขึ้นก็มองเห็นบุรุษผู้หนึ่งปกปิดใบหน้ายืนอยู่เบื้องหน้า นางตัวแข็งทื่อในทันที จ้องฝ่ายตรงข้ามอย่างระแວดระวัง

"เมสิดทวายยอดจันทราประหนึ่งหิมะ" ครั้นบุรุษผู้ปกปิดใบหน้าเอ่ยปาก เหมือนลัวะซึ่งก็กระจ่างแจ้ง

"จันทราแดนตะวันตกประหนึ่งน้ำค้าง" นางมองเขาพลางเอ่ยประโยคต่อมาอย่างสงบ

สองประโยคนี้ใช้เพื่อแยกแยะว่าฝ่ายตรงข้ามใช้พวกเดียวกันหรือไม่
 "เจ้าสำนักอยากถามว่าภารกิจของเจ้าดำเนินการไปถึงขั้นใดแล้ว"
 "มีนักฆ่าคนอื่นอยู่ในจวนด้วย เป็นการแหวกหน้าให้รู้ตื่น ข้าจึง
 ไม่มีโอกาสลงมือ"

นี่คือเหตุผลที่นางตระเตรียมไว้นานแล้ว และโชคดียังนางมีเหตุผลนี้
 จึงยืดเวลาออกไปได้ แล้วก็ไม่ถึงขั้นถูกสังสัย

นอกจากดวงตาของเขาแล้ว บุรุษผู้นี้ปกปิดใบหน้าครึ่งล่าง ซ่อนตัวตน
 อยู่หลังผ้าสีดำ กอปรกับแสงมีดมืดภายในห้อง เหมือนลัวะจึงมองไม่เห็น
 หน้าตาของเขา ทว่ากลับมองเห็นดวงตาเป็นประกายเฉียบคมราวพยัคฆ์
 หมาป่าที่รอโอกาสจะพุ่งไปขย้ำเหยื่อในยามราตรี

นางตระหนักได้ว่าคนผู้นี้ก็นักฆ่าคนที่สองที่ทางสำนักส่งตัวมา
 และเป็นคนที่คอยจับตาดูนาง นางดักซุ่มอยู่ในจวนมาครึ่งปี บุรุษผู้นี้เพิ่งมา
 ปรากฏตัวในยามนี้ เขาซ่อนตัวได้อย่างมิดชิดดีมาก ไม่รู้ว่าคนผู้นี้จะรู้หรือไม่ว่า
 นางช่วยชีวิตห่านเจียงไว้เมื่อตอนกลางวัน

"ไยเจ้าจึงช่วยชีวิตเขา"

ใจของเหมียวลัวะจึงสะท้อน เขารู้เรื่องนี้แล้วตามคาด

นางไม่ตอบแต่ถามกลับว่า "ท่านเป็นคนปล่อยแมงมุมพิษตัวนั้นหรือ"
 ฝ่ายตรงข้ามเงียบงันไม่ปฏิเสธ นางเข้าใจอย่างถ่องแท้ทันที จึงงจใจ
 ถามกลับโดยข่มก้นโทสะไว้

"หากท่านจะลงมือ ไยจึงไม่เลือกเวลาที่เขาอยู่คนเดียวเล่า ท่านก็รู้ว่า
 ตอนนั้นถ้าเขาถูกแมงมุมพิษกัดเข้าข้าคงจะต้องถูกสังสัยเป็นแน่ คนอย่าง
 ห่านเจียงยอมสังหารมิตรร้อยคน แต่จะไม่ปล่อยใครไว้ทั้งนั้น ท่านจงใจ

จะทำร้ายข้าให้ถึงตายหรือ"

บุรุษผู้ปกปิดหน้าร้องฮือเสียงเย็น "หากเขาโดนพิษ ข้าจะต้องลงมือแน่
เจ้าก็หนีไปเสีย ไฉนเข้าใจว่าข้าจะทำร้ายเจ้าให้ถึงตาย"

เหมียวลัวซิงกระจ่างแจ้ง นางเอ่ยด้วยโทสะต่อว่า "ท่านไม่บอกข้า
แต่เนิ่นๆ เล่า หากรู้ว่ามีคนช่วย ไยข้าจะต้องทำเรื่องที่ไม่จำเป็นด้วย แค
ร่วมมือกับท่านสังหารเขาก็เรียบร้อยแล้ว"

น้ำเสียงขุ่นเคืองของนางแผ่ไปด้วยความเสียหายใหญ่หลวง นาง
พลาดโอกาสอันดีงามไปเปล่าๆ เช่นนี้ ทั้งโทษเขาและโทษตนเอง

บุรุษผู้ปกปิดใบหน้าจับจ้องนาง จดจำภาพดวงหน้านางที่ซีดเผือด
และขัดเคืองใจไว้ เขาเงยบังน้ช้ครู่แล้วเอ่ยว่า "ช่างเถอะ คราวหน้าค่อย
หาโอกาสใหม่แล้วกัน" เขาเอ่ยพลางยื่นมือออกมาข้างหนึ่ง "เอาสิ่งนี้ไป"

เหมียวลัวซิงเห็นเขาแบฝ่ามือออก บนมือมียาเม็ดหนึ่ง
"นี่คืออะไร"

"ยาแก้พิษแมงมุม"

เหมียวลัวซิงตาเป็นประกายโดยพลัน แม่หว่านเจียงจะช่วยเดินพลัง
ขับพิษให้นางแล้ว ทว่าหากมียาแก้พิษก็ย่อมจะดีกว่าแน่นอน เพื่อป้องกัน
ไม่ให้เกิดผลข้างเคียง นางไม่ยอมพลาดเด็ดขาด

นางยื่นมือไปหยิบยาลูกกลอนมากลืนลงท้องไปอย่างง่ายดาย
เพียงชั่วครู่ก็รู้สึกว่ในท้องเย็นสบาย รู้สึกสบายตัวยิ่งนัก

นางเงยหน้าถามเขา "ท่านมีนามว่าอะไร"

"จงเรียกข้าว่าอี้ อี้ที่มาจากคำว่าอี้หรง*"

* อี้หรง (易容) แปลว่าเปลี่ยนแปลงใบหน้า

นี่จะต้องเป็นชื่อปลอมแน่ๆ นางวิจารณ์อยู่ในใจ

"หากต้องการพบท่าน จะไปตามหาท่านได้ที่ใด"

"ยามกลางวันเจ้าก็แขวนโคมไฟไว้ที่ประตูวงพระจันทร์ ยามราตรี
แขวนโคมไฟไว้บนต้นไม้ข้างหน้าต่าง พอข้าเห็นข้าจะมาหาเจ้าเอง"

ความหมายนี้ก็คือเขาไม่ยอมเปิดเผยว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่ใดในจวน
นางม้มปากชั่วครู่แล้วเอ่ยเสียงเรียบ "ข้ารู้แล้ว"

บุรุษผู้ปกปิดใบหน้าพยับน้ำพลันแลบกายกระโดดข้ามหน้าต่าง
ออกไป กลืนหายใจไปในความมืดราวกับสายลมที่พัดโชย ยามจากไป
ก็ปิดหน้าต่างให้ด้วย

เหมียวลัวซึ่งลงจากเตียงอย่างเงียบกริบ เดินมาตรวจสอบริมหน้าต่าง
บนหน้าต่างไม่ไม่มีร่องรอยใดๆ วิชาตัวเบาของบุรุษผู้นี้ไม่เลวจริงๆ

นางเดินกลับมายังข้างเตียง นอนลงพลงาคิดหนัก

ในเมื่อมีคนคอยจับตาดูอยู่เช่นนี้ ต่อไปทุกอย่างก้าวนางจะต้องเดิน
อย่างระมัดระวังเสียแล้ว

3

หลังจากเหมียวลั่วซิงกินยาแก้พิษเข้าไป ผ่านไปเพียงวันเดียวตัวนางก็รู้สึกหายดีเป็นปกติ ทว่านางยังจะใช้โอกาสนี้พักผ่อนอีกสองวัน ข้อแรกคือนางไม่อยากพบหน้าหรั่งเจียง ข้อสองนางต้องการครุ่นคิดว่าก้าวต่อไปจะเดินอย่างไร

ด้านหนึ่งนางคิดจะปกปิดไม่ให้หรั่งเจียงล่วงรู้ฐานะนักฆ่าของตน อีกด้านหนึ่งก็ไม่อาจปล่อยให้ทางสำนักจับได้ว่าตนฝ่าฝืนคำสั่ง

ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายใด หากรู้ถึงเป้าหมายของนางแล้วละก็ ล้วนมีเพียงจุดจบเดียว...ตายอย่างน่าสมเพช!

เหมียวลั่วซิงไม่กลัวตาย แต่กลับหวาดกลัวว่าตอนตายจะต้องทรมาน ยิ่งไปกว่านั้นนางอยากเปลี่ยนโชคชะตาตนเองจึงยังเห็นคุณค่าชีวิตตนเองมากขึ้น

นางคิดได้แผนการหนึ่ง ในเมื่อทางสำนักก็ส่งอ๊มาดักซุ่มอยู่ในจวน

เช่นนั้นการกิจการลอบสังหารก็ยกให้เป็นหน้าที่เขาแล้วกัน นางเพียงแค่ต้องคิดหาวิธีทำให้หว่านเจียงไม่พอใจในตัวนาง จะได้ย้ายนางไปทำงานยังส่วนอื่น ให้นางอยู่ห่างจากเขา

การออกห่างจากหว่านเจียงจะทำให้นางพลาดโอกาสลอบสังหารเขา เมื่ออ้างเหตุผลนี้แล้วทางสำนักก็จะไม่สงสัยในตัวนาง

ครั้นเหมียวลั่วซิงคิดวางแผนเสร็จสรรพ นางก็ 'หายเป็นปกติ' กลับไปปรนนิบัติอยู่ข้างกายหว่านเจียงตามเดิม

หว่านเจียง 'ตกรางวัล' ให้นางตามสัญญาจริงๆ เขาเรียกนางไปที่ห้องหนังสือ อยู่ต่อหน้าบ่าวไพร่ทุกคน แล้วสั่งให้พอบ้านใหญ่ยกกล่องไม้กล่องหนึ่งวางลงเบื้องหน้านาง

ยามที่กล่องไม้ไบนั้นถูกเปิดออก ภายในมีตำลึงทองวางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบจำนวนยี่สิบก้อน ลำแสงระยิบระยับสะท้อนออกมา บ่าวไพร่ทุกคนที่ได้เห็นต่างดวงตาร้อนผ่าว

ในมุมมองของเหมียวลั่วซิง ตำลึงทองจำนวนยี่สิบก้อนไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร นางเคยพินคั้นซีฟู้ขึ้นมาในชาติใดชาติหนึ่ง นางยั่ววนหว่านเจียง ครานั้นเขาตกรางวัลนางด้วยปืนทองและกำไลหยกซึ่งมีค่าหนึ่งร้อยตำลึงทองเสีย

ทว่าในคราวนี้นางต้องการให้หว่านเจียงย้ายนางไปไกลๆ ดังนั้นนางจึงแสดงท่าทางอย่างคนเห็นแก่เงิน นางประคองกล่องไม้ไบนั้นด้วยสีหน้าเบิกบานลิบลอด

"ขอบพระคุณได้เท่าเจ้าค่ะ บ่าวจะปรนนิบัติท่านเป็นอย่างดี ไม่ให้เสียแรงที่ได้ทำตกรางวัลมากมายแก่บ่าว บ่าวจะต้องแยมั้มแม้แต่ในฝัน

เจ้าคะ"

นางกอดกล่อมไม้ไผ่นั้นไว้ ทั้งโค้งกายค้ำับ แสดงท่าทางยินดี ประจบสอพลอรอรับว่า 'เงินทองเป็นสิ่งล้ำค่า' แล้ววาจาที่นางเอ่ยออกมา แม้ภายนอกจะแสดงความซาบซึ้งใจ ทว่าคนที่ได้ยินล้วนสัมผัสได้ว่าที่นาง แสดงความจงรักภักดีอย่างสุดใจนั้นทำลงไปเป็นเพราะผลประโยชน์ทั้งสิ้น มิใช่ทำเพื่อได้เท่า

เป็นไปตามคาด ครั้นนางเอ่ยวาจาออกไป นางสังเกตเห็นโดยพลัน ถึงความเหี้ยมหยามที่แฝงอยู่ในแววตาทหาร่านเจียง

"พอได้แล้ว แยกย้ายกันไปทำงานได้" หลังจากที่ทหาร่านเจียงโพล่งคำสั่ง ประโยคนี้ออกไป เขาก็หลุบตาลง ไม่แลמהที่นางอีก

"เจ้าคะ บ่าวขอขอบพระคุณได้เท่าที่ตกรางวัลให้เจ้าคะ"

เหมียวลวี่ซิงประคองกล่อมไม้ไผ่เดินออกไปอย่างยินดีปรีดา ครั้นนาง หันหลังให้เขา สายตาอันแว่วร้อนคุ้มนั้นก็จ้องตามหลังนางมา จับจ้องเงาร่าง ลิงโลดของนางพลางครุ่นคิดอย่างลึกซึ้ง

เหมียวลวี่ซิงตัดสินใจใช้หนทางที่เรียบง่ายและตรงไปตรงมาที่สุด หมายจะออกห่างจากทหาร่านเจียง นางทำให้ตนเองถูกมองว่าเป็นสตรีธรรมดา ที่เห็นแก่เงิน

หลังจากได้รับรางวัลนางก็ไม่ปิดบังความลำพองใจของตนเอง ต่อหน้าสาวใช้และบ่าวไพร่คนอื่นๆ นางแสดงความหยิ่งผยองออกมา อย่างไม่เกรงกลัวแม้แต่น้อย ทั้งยังเปิดเผยอย่างแสร้งทำเป็นไม่เจตนาว่า ยามที่ได้เข้ารักษาอาการบาดเจ็บให้นาง เขายังโอบกอดนาง ลูบไล้ เรือนร่างนางด้วย นางอื้ออวนต่อหน้าทุกคน แสดงท่าทางกลัวว่าคนอื่น

จะไม่รู้ว่าได้ทำให้ความสำคัญกับตนเพียงใด

การลำพองตนในคุณงามความดีก็คือการแสดงของนาง

ทุกวันนี้นางถึงขนาดตั้งใจมานับตำลึงทองในห้องสามครั้งตามเวลาอาหาร ก่อนนอนก็จะลูบคลำอีกครั้งหนึ่ง คล้ายกลัวที่สุดว่าคนจะมาขโมยตำลึงทอง ในขณะที่นางไม่ระวังตัว ให้ทุกคนในจวนลือกันถึงพฤติกรรมหน้าเงินของนาง

วันนียามที่นางปรนนิบัติรับใช้หรัณเจียงอยู่ในห้องหนังสือ นางก็ไม่ทันระวังทำน้ำชาหกรดบนอาภรณ์ของหรัณเจียง แทบจะในขณะเดียวกัน เขาก็ซ่อนตาขึ้นมองนางรวบสายฟ้าฟาด

นางกรี๊ดร้องเสียงหวานเสียงหนึ่ง ดวงหน้าดงามนั้นซีดเผือด นางคุกเข่าลง รีบร้อนหยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดให้เขา

"บ่าวสมควรตาย ได้ทำโปรดให้อภัย บ่าวไม่ได้ตั้งใจเจ้าค่ะ" นางอ่อนน้อมให้ยกโทษพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดเสื้อคลุมของเขา

หรัณเจียงยังไม่ทันได้บันดาลโทษะ เพียงแต่แสดงแววตาสุขุม ไม่ยินดียินร้าย จับจ้องท่าทีลนลานทำอะไรไม่ถูกของนางพร้อมกับน้ำตาที่เอ่อล้นนัยน์ตาคู้งาม แต่ความลุกลี้ลุลกลบนดวงหน้านั้นกลับดูขัดแย้งกัน คล้ายว่าจะมีเส้นไหมพุ่งพรูออกมา

ผ้าเช็ดหน้าสีชมพูปักภาพดอกไม้ช่วยขบขันให้มือที่ขาวนวลราววงช้าง ยิ่งดูเนียนนุ่มไ้กระดูก เพียงแต่มือข้างนั้นกลับเส็ดเข้าไปตรงระหว่างขาเขาดูราวกับบังเอิญ แต่ก็ดูจงใจในคราวเดียวกัน

หรัณเจียงนั่งนิ่งไม่ขยับ เพียงแต่จ้องนาง

เขาเคยเห็นกลอุบายที่สตรีใช้เอาอกเอาใจเขามาไม่น้อย หญิงสาวที่อยากขึ้นเตียงกับเขามีมากมาย เพียงแต่ที่ผ่านมาเขาไม่เคยแยะสตรีที่

พร้อมจะกระโจนเข้าสู่อ้อมกอดเขาเอง ถึงจะสนใจก็แค่เสแสร้งแสดงออกมา

ไม่มีใครรู้ว่าเขาถูกใจสตรีไหนใคร ยิ่งไม่มีใครรู้ว่าเขารังเกียจสตรีแบบใด มีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้ สตรีที่มีแผนการ ใช้กลอุบายเล็กๆ น้อยๆ บางอย่าง กับเขา ก็คือสตรีในแบบที่เขาไม่ชอบที่สุด แม้แผนการของสตรีนางนั้น จะเป็นไปเพื่อมอบกายถวายชีวิตให้เขา แม้ว่านางจะงามสะพรั่งดั่งเทพธิดา ทว่าสำหรับหรั่งเฉยแล้ว แคว้นคิดที่ฝ่ายตรงข้ามตั้งใจมอบกายให้ก็เพียงพอ ที่จะทำให้เขาเย็นชาไปแล้วครั้งหนึ่ง สุดท้ายความสนใจของเขาก็จะมาถึง จุดจบ

เขาอนุญาตให้อนุภรรยานางในจวนแย่งกันเป็นที่รักได้ อนุญาตให้พวกนาง ครุ่นคิดสรรหาวิธีการต่างๆ นานาเพื่อให้ได้ตัวเขามา เมื่อปรณินิบัติเขา ให้มีความสุขแล้วก็จะได้รางวัล เขาจงใจแสดงความรักใคร่ต่อฝ่ายตรงข้าม เพราะเขารู้ว่าความรักของบุรุษจะปลุกเร้าสตรีให้ยอมทำเพื่อเขามากขึ้น ยิ่งจะยอมสยบแทบเท้าเขา นี่คือนิสัยที่เขาปรารถนา แล้วเขาก็ตระหนักดีว่า ตัวเขาไม่ใช่สิ่งที่ทำให้สตรีเหล่านี้มาสยบ แต่ต้องการอำนาจและฐานะที่เขา ครอบครองต่างหาก

หากไร้ซึ่งผลประโยชน์เหล่านี้แล้วเหล่าสตรีก็จะเลิกทุ่มเทความรัก ให้แก่เขา ทุกๆ ครั้งที่เขาไปค้นบ้าน ยึดทรัพย์ สอบสวนคนดี ท่ามกลาง การแย่งชิงอำนาจ เขาพบเห็นเรื่องราวเช่นนี้มามากมาย

ความจริงรักภักดีล้วนเป็นเพียงเรื่องตลกไม่มีอยู่จริง หากขัดแย้งกัน ทางผลประโยชน์แล้วความสัมพันธ์ชายหญิงก็คงได้รับผลกระทบ แม้จะเป็น สามีภรรยาก็ตาม

จะว่าไปเหมือนวลัวะซึ่งก็ปรณินิบัติเขามาครึ่งปีแล้ว ครึ่งปีที่ผ่านมา

มืออยู่ครั้งหนึ่งที่นางช่วยชีวิตเขาจากแมงมุมพิษ ทำให้เขาได้มองเห็นนางอย่าง
เต็มตา พลันเกิดความรู้สึกสนใจในตัวนาง

ครานั้นเขากำลังหลับตาพักผ่อน ทว่าสัมผัสที่หกของเขายังแจ่มชัด
นัก เขาย่อมสัมผัสได้ถึงความคิดปกติ เพียงแต่กำลังรอคอย จนกระทั่ง
เขาได้ยินเสียงนางกรีดร้อง

เขาประหลาดใจยิ่ง ขณะที่เขาดกอยู่ในอันตราย สาวใช้ที่ดูอ่อนแอ
ไม่มีแรงแม้แต่จะจับไถ่นางหนึ่งกลับยอมสละชีวิตเพื่อช่วยเขา นี่ทำให้เขา
มองตรวสอบนางใหม่อีกครั้ง

ความสนใจในตัวนางเพิ่งลุกโชนขึ้นก็ถูกดวงตาเห็นแก่เงินคั่น
ดับมันลงทันใด ครานั้นเขายังคงรอยยิ้มไว้บนใบหน้า ทว่าแววตากลับ
เย็นยะเยือก

ที่แท่นางช่วยชีวิตเขาก็เพราะหวังในผลประโยชน์นั่นเอง นางไม่ผิด
เขาจึงตระหนักได้ว่าจิตใจมนุษย์นั้นยอมขับเคลื่อนด้วยผลประโยชน์

ยามนี้นางกลับวาดฝันว่าจะได้ครอบครองตัวเขา กระทำเช่นเดียวกับ
สตรีอื่น เดิมทีตอนที่รู้ว่านางปฏิเสธต่อการขู่เชิญของพ่อบ้านจ้าว เขายัง
นึกว่านางรักนวลสงวนตัว ทว่าเขาประเมินนางสูงเกินไปจริงๆ ที่แท้แล้ว
นางก็แค่ถูกฐานะและตำแหน่งของพ่อบ้านจ้าวเท่านั้น คนที่นางเฝ้าฝัน
จะครอบครองแท้จริงแล้วก็คือตัวเขาเอง

หว่านเจียงจับจ้องนางที่งใจใช้เสน่ห์มารยามาประจบสอพลอ ดวงตา
ดำขลับอันเงียบงันยังคงสภาพราวน้ำนิ่งไหลลึก ไร้คลื่นอารมณ์โดยสิ้นเชิง

หลายวันนีข่าวลือที่นางคุยโว้อ้วดก็ดังเข้าหูเขาอย่างไม่ขาดสาย...
ดูท่าเขาจะต้องเปลี่ยนสาวใช้แล้ว

เหมียวลัวซิงยังคงไม่ย่อท้อ นัยน์ตาที่เต็มไปด้วยน้ำตาเป็นประกาย เหลือบมองเขาด้วยความรักลึกซึ้ง แกว่ตาราวกับว่า 'ท่านจะต้องลงโทษข้า ไม่ลงแน่' ใช่หรือไม่ ใช่หรือไม่ ใช่หรือไม่

หฺร่านเจียงไม่พูดอะไรอีก เขาย้ายนางจากในเรือนไปนอกเรือน ตั้งแต่นั้นต่อไปไม่ต้องมาปรนนิบัติร่างกายเขาอีก

นางไม่เป็นที่โปรดปรานอีกต่อไปแล้ว

เดิมทีเหล่าบ่าวไพร่ภายในจวนต่างก็รู้กันทั่ว สาวใช้เหมียวลัวซิง สละชีวิตช่วยได้เท่า ดังนั้นได้ทำจึงโปรดปรานนางยิ่งขึ้น ทว่าได้ทำเป็นคนที่ไม่แบ่งแยกการตกรางวัลและลงโทษอย่างชัดเจน หลังจากที่นางทำน้ำชาหกรดเขาก็เลยโดนลงโทษย้ายไปกวาดพื้นที่นอกเรือน ซึ่งแสดงถึงทัศนคติของได้ทำอย่างแท้จริง เมื่อทำคุณงามความดีก็จะได้รางวัล เมื่อทำผิดก็ต้องโดนลงโทษ เรียบง่ายเช่นนี้เอง

"นางเป็นบ่าวรับใช้ ก็แค่นี้ก็ดีได้ทำคุณงามความดี ได้คือบะจะเอาศอก หลงระเริงนัก คงนึกว่าตนเองเป็นขุนนางเป็นเจ้านายละสิ!"

"ข้าว่านางจงใจต่างหาก นางทำน้ำชาหกรดใส่ได้ทำเป็นเพราะนางหวังว่าจะมีโอกาสได้เปลี่ยนเสื้อผ้าให้ และจะได้ปิ่นขึ้นเตียงของได้ทำ ได้อย่างง่ายดายอย่างไรเล่า"

"ดูแผนการที่นางคิดสิ นึกว่าตนเองงามลุ่มเมื่อง มีสตรีงามที่ใด ที่ได้ทำไม่เคยพบเห็นบ้าง นางรันทาที่เองแท้ๆ!"

สาวใช้หลายคนรวมตัวกับพวกบ่าวไพร่มาซุบซิบนินทาด้วยกัน หัวเราะเยาะเหมียวลัวซิง ขัดหูขัดตาที่นางคอยโฝ้าอวดอยู่นาน ยามนี้พอรู้ว่านางถูกลงโทษให้ออกไปกวาดพื้นที่นอกเรือนก็ยินดีปรีดาจนอยากจะฉีกหน้านาง

เหมือนลัวซึ่งสร้างทำเป็นโกรธแค้นไปกับพวกวาจาเสียดสีลากถาง
ที่ได้พิชิตแพ้ไล่

ในสายตาผู้อื่น นางพ่ายแพ้ย่อยยับ
ทว่าในใจนาง ในที่สุดนางก็ชนะหมากตานี้
การที่นางถูกย้ายออกห่างจากหมาป่าตัวนั้นอย่างราบรื่นเป็นสิ่งที่นาง
ปรารถนาที่สุด

ดวงตางดงามภายใต้ขนตาอนยาวเก็บซ่อนรอยยิ้มที่ผู้อื่นไม่มีวันล่วงรู้

นางถูกย้ายมานอกเรือน คำคื้นนี้นางนอนอยู่บนเตียง พอถึงยามจืด*
ก็ยังไม่วาง เพราะมีนางสังหรณ์ว่าอีกจะต้องมาหานางแน่

ครั้นนางสัมผัสได้ว่าภายในห้องมีอีกคนอยู่ด้วย นางก็มองเห็นอีกคนที่
บุรุษผู้นี้ยังคงสวมชุดดำ จงใจจะทำตัวกลมกลืนกับความมืด ทำให้
คนเห็นรูปร่างหน้าตาของตัวเองไม่ชัด เขาปกปิดไว้ครึ่งหน้า เผยเพียงดวงตา
อันเฉียบคมที่กำลังจับจ้องนางจากในความมืดมิด

"นี่มันเกิดอะไรขึ้น" เขาซักถามด้วยเสียงเข้ม ประโยคฟังดูเรียบง่าย
ไม่ต้องเอ่ยให้ชัดแจ้ง แต่ต่างก็รู้กันดีว่าเขากำลังถามเรื่องอะไร

เหมือนลัวซึ่งเตรียมใจไว้ก่อนหน้าแล้ว รอเพียงให้อีกฝ่ายซักถาม

นางนั่งอยู่บนเตียง มองหน้าเขาด้วยสีหน้าเย็นชา

"เมื่อวานข้าปรนนิบัติเขาในห้องหนังสือ จวบโอกาสช่วยวนเขา
ในขณะที่รอบตัวไม่มีใคร คิดไม่ถึงว่าเขาจะไม่หวั่นไหว แต่กลับย้ายเข้า
ออกมานอกเรือน"

* ยามจืด คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

"ปกติเจ้าตุระมัตระวังยิ่งนัก ไยเมื่อวานเจ้าจึงหุนหันพลันแล่น"

นางขมวดคิ้ว "เมื่อวานคือโอกาสอันดี เขากอดและจูบไล่ตัวข้า ขณะรักษาอาการบาดเจ็บ เห็นชัดว่าเขามีใจให้ข้า แต่ติดที่ว่าข้ายังไม่หายดี จะต้องพักฟื้น จะตีเหล็กต้องฉวยโอกาสที่มันยังร้อน* วันนี้มีเพียงแค่เขา และข้าในห้องหนังสือ บุรุษสตรียู่ด้วยกันตามลำพัง แน่หนอนว่าข้าก็ต้องฉวยโอกาสนี้แสดงความรู้สึกออกไป ทำให้เขาหลงใหลในตัวข้าจึงจะมีโอกาสลงมือ นี่เรียกว่าเล็งเวลาได้อย่างแม่นยำต่างหาก หุนหันพลันแล่นที่ใดกัน"

นางคิดทบทวนบทพูดนี้อย่างละเอียดทั้งหน้าและหลัง คิดว่าฟังดูมีเหตุผล ไร้ซึ่งข้อกังขา นางเชื่อว่าจะสามารถเกลี้ยกล่อมฝ่ายตรงข้ามได้

อัสเียบงันลง ดวงตาดำขลับที่ซ่อนไว้อยู่ในความมืดมิดนั้นประจันกับดวงตาโกรธเคืองเล็กน้อยของนางราวกับกำลังไต่ตรองวาทะของนางอยู่

นางนั่งอยู่บนเตียง แสงจันทร์อาบอ่อนๆ หลายสายสะท้อนมาบนร่างนาง วาดแต่งลวดลายทั้งส่วนสว่างไสวและมืดครึ้ม ขลุบเสน่ห์อันลึกลับให้กับนาง

เดิมทีนางก็เกิดมาหน้าตางดงาม มีเสน่ห์เจิดฉาย น่ารักไม่ธรรมดา ในยามที่นางทำสีหน้าเย็นชาเยือกเย็นทำให้คนที่ได้เห็นอยากเอาชนะความเย็นชานั้น

อัสจ้องนางไม่วางตา ในใจครุ่นคิดว่าที่แรกที่เบื่องบนเลือนนางเข้ามาในจวนสกุลหว่านก็เพราะพิจารณาในความงดงามและเสน่ห์เหลี่ยมของนาง เชื่อว่าหว่านเจียงจะต้องสนใจนางแน่ แต่กลับคาดไม่ถึงว่าหว่านเจียงจะไม่หวั่นไหวแม้แต่น้อย

หลังจากที่อัสเียบงันอยู่พักหนึ่งจึงเอ่ยอย่างเนิบช้าว่า "เขาย้ายเจ้า

* ตีเหล็กต้องตีตอนร้อน เป็นสำนวน อุปมาถึงการทำสิ่งต่างๆ ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ออกมา เจ้าก็พลาดโอกาสแล้ว"

"ข้ารู้" น้ำเสียงราบเรียบของนางเต็มไปด้วยความหงุดหงิดและ
นึกเสียตาย

"ไม่เป็นไร เรื่องราวต่อจากนี้ข้าจะจัดการเอง"

ครั้นเหมียวลั่วซิงได้ฟัง ใจนางก็สะท้อนโดยพลัน "ท่านมีแผนการอะไร"

เขาไม่พูดมากความอีก เพียงเอ่ยมาประโยคเดียว "เมื่อโอกาสมาถึง
ก็ทำตามที่ข้าสั่งแล้วกัน"

ครั้นนางเห็นว่าเขากล่าวจบแล้วกำลังจะจากไปก็เรียกตัวเขาไว้
"รอเดียว"

เขาหันมามองนาง รอให้นางเอ่ยปาก

"คราวหน้าก่อนที่จะมาโปรดส่งเสียงให้ข้ารู้ก่อน เพื่อข้าไม่สะดอก"

นางเอ่ย

อีรื่องฮี้เสียงเย็น "ไยต้องมีกฎเกณฑ์มากมายด้วย" พอเขากล่าวจบ
ก็หายตัวไปในพริบตาราวภูตผีปีศาจเหมือนตอนที่มา

ครั้นเขาจากไป เหมียวลั่วซิงก็รีบลงจากเตียงไปตรวจสอบทันที

นางไม่รู้เช่นกันว่าบุรุษผู้นี้เข้ามาในห้องได้อย่างไร ไร้สัมผัสไร้เสียง
จนกระทั่งเขามายืนอยู่เบื้องหน้านางจึงค่อยเห็นตัวเขา ทำเช่นนั้น
ช่างเสียมารยาทนัก ถ้าหากวันใดนางกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือปลดทุกข์
อยู่เล่า ถ้าเขาเห็นเข้าจะทำเช่นไร

นางเดินมาอีกฝั่งหนึ่งของห้อง สาวใช้ซุ่ยเอ๋อร์ก็นอนอยู่บนเตียง
ทางฝั่งนั้น นางไม่ได้ตื่นมาโดยตลอด น่าจะถูกสกดจุดนอนหลับไว้

เหมียวลั่วซิงจ้องซุ่ยเอ๋อร์ปราดหนึ่งแล้วก็เดินกลับไปนอนที่เตียง

ของตนเอง

ถึงอย่างไรความโหดเหี้ยมชั่วร้ายของหรั่งเจียงผู้นี้ก็ยังทำให้ผู้คนหวาดกลัวอยู่ดี แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาคือเป็นบุรุษรูปงามทรงเสน่ห์ สตรีหลายคนลุ่มหลงในบุรุษเลวทรามเช่นนี้ หนึ่งในนั้นรวมถึงองค์หญิงเจ็ดด้วย

ทุกคนล้วนรู้ดีว่านางลุ่มหลงในตัวหรั่งเจียง สำหรับองค์หญิงเจ็ดผู้หยิ่งโง่ หากนางสามารถเอาชนะหรั่งเจียงผู้หล่อเหลา ฉลาดหลักแหลม และเย็นยะเยือก ทำให้เขากลายเป็นขุนนางภายใต้อำนาจนางได้จะเป็นความสำเร็จอันใหญ่หลวงนัก

นางไม่เพียงลุ่มหลงหน้าตาของหรั่งเจียงเท่านั้น ยังหลงไหลในรูปร่างสูงใหญ่บึกบึนของเขาด้วย องค์หญิงเจ็ดเชื่อว่าหรั่งเจียงที่โตได้ขึ้นมาจากการสอบขุนนางฝ่ายมื้อม่คู้ดีกว่าพวกคุณชายบัณฑิตผู้เย่อหยิ่ง นางคลั่งไคล้ทหารผู้องอาจกล้าหาญตรงไปตรงมา โดยเฉพาะอย่างหรั่งเจียงที่ยังแอบแฝงความโหดเหี้ยมเย็นชาไว้ด้วย องค์หญิงเจ็ดอยากรู้เหลือเกินว่าพอไปถึงบนเตียง หลังจากเปลื้องเสื้อผ้าอาภรณ์ออกแล้วเขาจะดุร้ายเยี่ยงสัตว์ป่าหรือไม่

ครั้นนึกถึงหรั่งเจียงยามอยู่บนเตียงนอน องค์หญิงเจ็ดก็พลันร้อนผ่าวไปทั่วร่าง ดวงหน้ารูปไข่แดงระเรื่อ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสุราหรือเพลิงปรารถนาทั้งนั้น

วันนั้นนางมาเป็นแขกที่จวนสกุลหรั่ง ยามนี้กำลังซูกจากสุราดื่มกับหรั่งเจียงด้วยเสียงหัวเราะและความสุขใจ

ไม่ว่านางจะแสดงออกอย่างเป็นนัยหรือโจ่งแจ้ง หรั่งเจียงมักจะ

ไม่ไว้หน้า ดูราวกับเขามีมารยาทและให้ความเคารพ ทว่าอันที่จริงคือ
รักษาระยะห่างกับนาง

บุรุษที่นางปรารถนาจะต้องเอามาไว้ในกำมือให้ได้ นางจะต้อง
เอาชนะหรั่งเจียงให้ได้

ครั้นองค์หญิงเจ็ดนึกถึงจุดประสงค์ที่มาเยือนในวันนี้ รอยยิ้มบน
ดวงหน้าก็ยิ่งคล้ายกับมีนเมา นางเหลือบมองไปที่นางกำนัลข้างกาย
นางกำนัลผู้นั้นพยักหน้าให้นาง ฮองเฮาเป็นคนมอบนางกำนัลคนนี้ให้
ความสามารถเยี่ยมล้ำ สามารถช่วยให้นางทำการสำเร็จได้

"ได้เท่าหรั่ง ข้าขอคารวะท่านหนึ่งจอก" นางเอ่ยด้วยเสียงหวาน
หยาดยิ้ม

หรั่งเจียงจ้องมองดวงตาคู่งามขององค์หญิงเจ็ดซึ่งแฝงไปด้วยเสน่ห์
และความเซินอาย ภายในดวงตาเขานั้นเผยรอยยิ้มบาง ชูจอกสุราขึ้น
เอ่ยยิ้มๆ "มิกล้า ควรจะเป็นผู้น้อยดื่มคารวะองค์หญิงพะยะค่ะ"

เขาชูจอกสุราขึ้นดื่ม องค์หญิงเจ็ดดื่มคารวะเขาจอกแล้วจอกเล่า
เขาก็ดื่มไปจอกแล้วจอกเล่าเช่นกัน เมื่อประจันหน้ากับองค์หญิงเจ็ด
เขาจะคงรอยยิ้มไว้ตลอด เขามองเห็นแผนการในแวตานั้นอย่างชัดเจน

องค์หญิงเจ็ดอยากใช้ฐานะแสดงออกอย่างโจ่งแจ้งว่านางอยาก
กรอกสุราเขาจนเมามาย เขาเองก็ไม่รีบร้อน ดื่มเป็นเพื่อนนางต่อไป

หลังจากที่ดื่มสุราให้หนึ่งหมดเขาก็ยังไม่เมาสักที ทว่าองค์หญิงเจ็ด
กลับทรงตัวไม่มั่นคงเสียแล้ว

หรั่งเจียงวางจอกสุราลง เอ่ยด้วยเสียงราบเรียบให้บ่าวไพร่ไปตามขันที่
และนางกำนัลมาพยุองค์หญิง

"องค์หญิงทรงมาแล้ว พยุงบางกลับวังไปพักผ่อนเถิด" เขาเอ่ยกับชั้นที่ชั้นที่โค้งกายไปทางเขา กำชับกับนางกำนัลสองนางว่า "ยังไม่ประคององค์หญิงกลับไปอีก"

นางกำนัลสองนางรับคำในทันใด พยุงบางองค์หญิงขึ้นมาอย่างระมัดระวัง ทว่าทันใดนั้นนางกำนัลที่ยืนอยู่ด้านซ้ายก็เดินเซไปชนไหสุรา จนล้มคว่ำโดยไม่ทันระวัง น้ำสุราสีเหลืองอวามิงจรดอาภรณ์ขององค์หญิง ครั้นชั้นที่เห็นสถานการณ์ก็ระเบิดอารมณ์ทันที "พวกเจ้าทำงานกันประสาอะไร สภาพเช่นนี้องค์หญิงจะออกไปได้อย่างไร หากใครมาเห็นเข้าจะไม่กลายเป็นเรื่องซ้ำชั้นหรือ!"

นางกำนัลที่ทำผิดพลาดรีบคุกเข่าขอร้องอย่างลุกลี้ลุกลน ชั้นที่ด่านางเพียงไม่กี่ประโยคแล้วก็ออกคำสั่ง "ยังไม่พยุงบางองค์หญิงไปเปลี่ยนอาภรณ์ในห้องอีก!"

นางกำนัลรีบพยุงบางองค์หญิง ยังไม่ทันถามเจ้าของจวนสักคำพวกเขา ก็มุ่งหน้าไปยังห้องนอนของหอร่านเจียงแล้ว

หอร่านเจียงสีหน้าเรียบเฉย ออกคำสั่งทันที "ใครก็ได้พาองค์หญิงไปที่เรือนรับรองแขก"

พ่อบ้านใหญ่รู้ดีถึงความคิดของใต้เท้า รีบโค้งกายแล้วเดินขึ้นหน้าทันที จงใจขวางทางพวกเขาพลันยกมือขึ้น

"โปรดตามบ่าวมาทางนี้ขอรับ"

ชั้นที่และนางกำนัลสองนางนั้นได้รับสัญญาณจากองค์หญิงนานแล้วว่า จะต้องหาเหตุผลอยู่ที่นี่ต่อไป เรือนรับรองแขกก็เรือนรับรองแขกเถอะ ไม่ว่าอย่างไรก็บรรลุดตามจุดประสงค์ จึงพยุงบางองค์หญิงเดินตามพ่อบ้านใหญ่ไป

พวกเขาเอ่ยปากว่าจะให้องค์หญิงเปลี่ยนอารมณ์ที่สะอาดสะอ้าน แต่ครั้งไปถึงเรือนรับรองแขก พวกเขาก็ยังไม่ยอมจากไป อ้างเหตุผลว่า พอองค์หญิงบรรทมแล้วก็ไม่ยอมตื่น หากมีใครไปรบกวนนาง นางจะ บันดาลโทษะ ทำให้พวกบ่าวไพร่ล้วนไม่กล้ารบกวน

หลังจากที่หว่านเจียงฟังการรายงานของพ่อบ้านใหญ่ก็เพียงกำชับไป อย่างเรียบๆ "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ส่งคนไปแจ้งบรรดาอี่เหนียง* ให้ไปปรนนิบัติ องค์หญิงที่เรือนรับรองแขกที่"

ด้านหนึ่งหว่านเจียงสั่งบ่าวไพร่ให้ไปตามบรรดาอี่เหนียงทั้งหมดไปยัง เรือนรับรองแขก อีกด้านหนึ่งก็ส่งคนไปแจ้งข่าวในวังว่าองค์หญิงเจ็ดทรงเม่า

เขาสั่งให้เหล่าอนุภรรยาไปปรนนิบัติองค์หญิง ส่วนตัวเองก็สั่งให้ บ่าวไพร่ไปเตรียมรถม้า ออกจากจวนทันที

เขามองเห็นแผนขององค์หญิงเจ็ดอย่างทะลุปรุโปร่งมานานแล้ว นาง เป็นถึงองค์หญิงผู้สูงศักดิ์ เขาไล่นางกลับวังไม่ได้ ทว่าเขากอกจากจวนได้

ถึงองค์หญิงเจ็ดจะพักค้างคืนที่จวนของเขาแล้วอย่างไร ตัวเขา ไม่ได้อยู่ในจวนสักหน่อย อนุภรรยาทั้งหมดที่อยู่ที่เรือนรับรองแขกเป็นพยาน ได้ ไม่เพียงรักษาความบริสุทธิ์ขององค์หญิง ยังตั้งตนออกจากสถานการณ ์ได้ด้วย เขาไม่ล่วงเกินองค์หญิง ซ้ำยังป้องกันไม่ให้คนอื่นหาช่องทางเล่นงาน เขา นี่คือการอุบายที่ได้ประโยชน์ทั้งสองทาง

รถม้าถูกจัดเตรียมอย่างรวดเร็ว จอดรออยู่ที่หน้าเรือนแล้ว

หว่านเจียงพาผู้ใต้บังคับบัญชาไปด้วยหกคน พอมาถึงด้านข้างรถม้า เขากำลังจะขึ้นรถกลับชะงักชั่วคราว คิดไปคิดมาก็หันไปมองพ่อบ้านใหญ่

* อี่เหนียง คือตำแหน่ง หรือคำเรียกของอนุภรรยา

ก่อนจะออกคำสั่งไปประโยคหนึ่ง

"ไปตามชิงเอ๋อร์มา"

พ่อบ้านใหญ่รับคำ หันไปสั่งบ่าวไพร่ให้ไปตามเหมียวลั่วชิงมาทันที

ยามนี้เหมียวลั่วชิงยังไม่รู้ว่าหายนะกำลังคืบคลานเข้ามา นางกำลังหลบซ่อนอยู่ในห้องนอนอย่างสบายใจ

ครั้นนางได้ยินจากพ่อบ้านคนหนึ่งบอกว่าองค์หญิงเจ็ดเข้าจวนมาหาหว่านเจียง นางก็รู้ว่าต่อจากนั้นจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น

จากที่นางปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การลงมือในทุกชาติภพที่ผ่านมา บางเรื่องก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย ทว่าก็มีบางเรื่องที่ยังคงเป็นเหมือนในชาติก่อนๆ อย่างเช่นองค์หญิงเจ็ดลุ่มหลงในตัวหว่านเจียง ก็เป็นดังเช่นวันนี้ที่นางเป็นฝ่ายมาเยียมเยียนเขาเสียเอง หว่านเจียงก็ต้องจัดงานเพื่อต้อนรับนาง

แต่นางเชื่อว่าเรื่องที่จะเกิดขึ้นหลังจากงานเลี้ยงจะต้องเหมือนในชาติก่อนเป็นแน่ เพราะนางไม่ได้อยู่ข้างกายหว่านเจียงแล้วจึงไม่ได้มีส่วนร่วมด้วย

คิดมาถึงจุดนี้นางก็เผลอรอยยิ้มที่มุมปาก นั่งอยู่ในห้องดื่มชาต่อไป รู้สึกผ่อนคลาย เป็นตัวเองอย่างที่สุด ใครจะไปรู้ว่าพอนางเพิ่งวางใจลง ปัญหาก็มาเยือนถึงหน้าประตู

"ชิงเอ๋อร์อยู่หรือไม่"

มือของเหมียวลั่วชิงที่ยกถ้วยชาอยู่ชะงักค้าง นางวางถ้วยชาลงทันที เดินออกไปนอกห้อง

"ข้าอยู่นี้ มีอะไรจะสั่งข้าหรือ" นางรู้จักคนรับใช้หนุ่มคนนี้ เขาดูแล
อยู่ที่ด้านหน้าเรือนหลัก

"ได้เท่าเรียกหาเจ้า ตามข้ามาเถิด"

ครั้นนางได้ฟังก็ชะงักค้าง ลางร้ายสายหนึ่งปกคลุมหัวใจโดยพลัน

"พี่ชายท่านนี้ ได้เท่าเรียกหาข้าไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรหรือ"

"ได้เท่าจะออกจากจวน คงจะเรียกเจ้าให้เดินทางไปด้วยเพื่อปรนนิบัติ
ท่าน"

แท้จริงแล้วนางหวาดกลัวอะไร มีเรื่องอันใดเกิดขึ้น คนอื่นล้วนไม่รู้ที่มา
แต่เหมียวลวี่ซิงกลับรู้แจ้งเห็นจริง หร่านเจียงตี้มูสุราคารวะจากองค์หญิงเจ็ด
ยามนี้คงกำลังเดือดดาล หากนางไปอยู่ข้างกายเขาในเวลานี้ก็เท่ากับส่งตัวเอง
เข้าปากหมาป่าอย่างไม่ต้องสงสัย

นางไม่เข้าใจ หร่านเจียงจะให้ใครเดินทางไปด้วยก็ได้แต่ต้องไม่ใช่นาง
นางเพิ่งหลุดจากการเป็นที่โปรดปราน ไยจู่ๆ เขาจึงนึกถึงนางเล่า

ไปไม่ได้! ไปไม่ได้เด็ดขาดนะ!

คนรับใช้ที่มาเรียกตัวนางเห็นนางไม่ขยับเขยื้อนจึงตะโกนเอ่ยว่า
"เหม่ออะไรอยู่ ยังไม่รีบตามข้าไปยังหน้าเรือนหลักอีก เจ้าไม่กลัวได้เท่า
ตำหนิ แต่ข้ากลัวนะ!"

เหมียวลวี่ซิงพลันก้มหน้ารับคำ เดินตามหลังคนรับใช้คนนั้นไป
นางกำหมัดแน่น ในใจรีบคิดหาทางรับมือทันที

จะทำเช่นไรดี จะทำเช่นไรดี หร่านเจียงมีอะไรผิดปกติหรือ ไฉน
ไม่ไปหาคนอื่น แต่กลับเรียกหาสาวใช้ที่เพิ่งล่วงเกินเขาไป หรือว่าคำนี้
ข้าจะหนีจากนายจะไม่พินเสียแล้ว

ทุกอย่างก้าวที่เหมียวลัวซิงเยื้องย่างไปราวกับหนักอึ้ง นางต้องการเวลามาคิดหาวิธีใจจะขาด เพียงแต่คนรับใช้ที่รับคำสั่งมาห้ามไม่ให้นางทำเสียเวลา เร่งนางครึ่งแล้วครึ่งเล่าให้ก้าวเท้าเร็วขึ้น

ในที่สุดก็มาถึงด้านหน้าจวน ครั้นนางซ้อนตาสีขึ้นก็มองเห็นรถม้าที่จอดรออยู่ตรงนั้น

"ได้เท่า ซิงเอ๋อร์มาถึงแล้วขอรับ"

"ขึ้นมาสิ" น้ำเสียงเนิบทุ่มของหว่านเจียงดังมาจากด้านในรถม้า มันคงมีพลัง ไม่ปล่อยยให้นางสงสัย

เหมียวลัวซิงค่อยๆ กำหมัดแน่น ก้มหน้าพลางเดินขึ้นหน้าไป นางเหยียบม้านั่งเพื่อก้าวขึ้นไปบนรถม้า ครั้นนางซ้อนตาสีขึ้นก็ปะทะเข้ากับดวงตากล้ำลึกอย่างคาดเดา

แววตาของหว่านเจียงสุกม่นาเกรงขามคล้ายกับพยัคฆ์หมาป่า

นางรีบก้มหน้าลงๆ เพื่อปิดบังดวงตาที่กำลังลุกลี้ลุกลนของตน ทว่านางกลับห้ามหัวใจที่เต้นรัวไม่ได้

4

รถม้าค่อยๆ เคลื่อนตัวออกจากจวนสกุลหร่าน ภายในรถม้าเฝ้ายัน
ยัง ได้ยินเพียงเสียงหายใจของคนทั้งสอง คนหนึ่งกำลังอึดอัด อีกคนหนึ่ง
กำลังหอบหายใจ

หร่านเจียงนั่งฟังผนังรถม้าอย่างเกียจคร้าน เหมียวลั่วซิงคุกเข่า
อยู่ข้างเท้าเขาพลางก้มหน้าก้มตา สัมผัสได้ถึงแววตาลูกโชนจากด้านบน
ในขณะที่หนึ่งศักระตุนั้นด้านขวาไปเสียแล้ว

หลังจากที่ขึ้นมาบนรถม้านางก็รักษาท่วงท่าคุกเข่าอยู่ตลอด ไม่เข้าไป
ประจบสอพลอ ไม่ส่งเสียง นั่งไม่ไหวติงราวคนใบ้

เวลาผ่านไปราวหนึ่งก้านธูป* ในที่สุดหร่านเจียงก็เอ่ยปาก

"มานี่" เขาเอ่ยอย่างเรียบง่ายเพียงสองคำ ทว่ากลับฟังออกถึงน้ำเสียง
ที่แฝงอยู่ในนั้น มันแทบพร่ำกว่าเมื่อครู่หลายส่วน

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง

ฤทธิ์ยากำเริบแล้ว!

เหมียวลัวซิงยังคงก้มหน้าอยู่ไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิด ความคิด
ยุ่งเหยิงวุ่นวายไปหมด ยังไม่ทันที่จะครุ่นคิดถึงต้นสายปลายเหตุ บุรุษผู้นั้น
กลับทวนรอไม่ไหวแล้ว ฝ่ามือใหญ่คว้าแขนของนางพลันดึงเข้ามาสู่อ้อมกอด
ให้นางนั่งลงบนตักเขา

เหมียวลัวซิงแข็งทื่อไปทั่วร่าง ต่อมาหน้าอกก็รู้สึกร้อนผ่าว ส่วน
กลมกลิ้งด้านซ้ายถูกปกคลุมด้วยฝ่ามือใหญ่ เคลื่อนเข้าใกล้หัวใจนาง
นวดคลึงความอวบอ้วนนั้น

มือหนึ่งของห่านเจียงกุมเอวคอดกึ่งของนางไว้ อีกมือหนึ่งก็นวดคลึง
เนินอก แล้วลมหายใจที่ร้อนดังไฟแต่ไม่กระชัन्नั่นก็รดใส่ตึ่งหนูของนาง

เขาต้องการระบายไฟราคะใส่นางจริงๆ ด้วย หมายถึงจัดฤทธิ์ยา
ปลุกกำหนดออกไป

เหมียวลัวซิงเก็บกดโทสะเอาไว้ ในที่สุดการสัมผัสของเขาก็จุดไฟราคะ
ในตัวนางราวกับปล้นสะดม

เรือนฝ้ายในของเขามีอนุภรรยามากมายเช่นนั้น เขาจะคว้าใครมาก็ได้
หรือไม่ก็ยังมีสาวใช้คนอื่นๆ อีก ไยจึงต้องเรียกหานางด้วยเล่า

เหมียวลัวซิงพยายามอดกั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ทำยที่ลุดก็ทนไม่ไหว
ยื่นมือไปกดฝ่ามือใหญ่ที่กำลังสัมผัสเนินอกของนาง

"ปล่อย" เขาออกคำสั่ง

นางไม่ฟัง ถึงตายก็ไม่ยอม

ห่านเจียงค่อยๆ ถอยออกมาเล็กน้อย จับจ้องนาง เห็นชัดว่าดวงตานาง
แฝงไว้ด้วยเพลิงปรารถนา ทว่ายามนี้นางกลับหรีดตาลงอย่างเย็นชา

"เจ้าไม่ยินยอมหรือ"

แน่นอนว่านางไม่ยินยอม มือเล็กๆ ของนางกดมือใหญ่ไว้ ไม่ยอม
ประนีประนอมเด็ดขาด แม้นางจะไม่ได้เอ่ยปาก ทว่าท่าทีกลับปฏิเสธเขา
อย่างเห็นได้ชัด

นี่ไม่ถึงว่านางจะปฏิเสธเขา เหตุใดนางจึงกล้าปฏิเสธเขา

หว่านเจียงยังทำหน้าที่ "ก่อนหน้านั้นที่เจ้าประจบประแจงข้า เจ้า
แสวงจะทำหรือหรือ"

"ครานั้นที่ได้ทำปฏิเสธข้าก็แสวงทำเช่นกันหรือเจ้าคะ"

นางไม่เพียงปฏิเสธแต่ยังกล้ามาได้เถียงกับเขา คงจะเบื่อชีวิตแล้ว
กระมัง ขณะที่หว่านเจียงอดกลั้นโทสะไว้ เขาก็ประหลาดใจในความกล้า
ของนางด้วย

เขารู้ว่าองค์หญิงเจ็ดสังคนให้ใส่ยาปลูกกำหนดในสุรา เขาจึงใจดีมัน
ลงไป และตั้งใจเตรียมม้าออกจากจวน เลยถือโอกาสพาสตรีนางหนึ่งมาด้วย

ขณะที่กำลังใคร่ครวญว่าจะเลือกใครดี เขากลับนึกถึงเหมียวลั่วซิง
ขึ้นมา

สาวใช้นางนี้ไม่ใช่อยากปิ่นปายมาหาเขาหรือ เขาก็เลยอยากทำให้นาง
สมหวัง แล้วให้องค์หญิงเจ็ดตระหนักเอาไว้ว่าเขาหว่านเจียงไม่ใช่บุรุษ
ที่จะยอมให้สตรีนางใดมาหลอกล่อด้วยแผนการได้ แม้นางจะเป็น
องค์หญิงผู้สูงศักดิ์ก็ตาม เขาก็จะใช้ยาปลูกกำหนดที่นางใส่ไว้ไประบาย
เพลิงปรารถนาบนร่างสาวใช้นางหนึ่ง เขาต้องการเพียงสาวใช้ กลับ
ไม่สนใจไยดีต่อองค์หญิงเลย

ใครจะไปนึกว่าสาวใช้นางนี้จะกล้าปฏิเสธเขาอย่างไม่กลัวตาย

เหมียวลัวซึ่งสิ้นหนทาง เพราะนางทนไม่ไหวแล้ว ชาตที่ที่แล้วเขาก็
ระบายเพลิงปรารถนาต่อนางบนรถม้า นั่นคือความทรงจำอันโหดร้ายและ
น่าสะพรึงกลัว นางจวยโอกาสที่ห่านเจียงถูกองค์หญิงเจ็ดใส่ยาปลุกกำหนด
ยั่วเย้าเขาได้สำเร็จ ประสานเพลิงปรารถนาเข้ากับเขา นางกระตุ้นอารมณ์เขา
ด้วยมารยาททั่วทั้งร่าง

ยิ่งไฟระคะของเขารั้งพญ่ออกมามากเท่าไร เขายังใช้กำลังกับนาง
มากขึ้นเท่านั้น นางปล่อยให้เขาย่ำยี ระบายความปรารถนา ทว่ามือหนึ่ง
ของนางกลับค่อยๆ คลำหาเข็มเงินในกลุ่มเส้นผม นางมองเขาหลบกระหาย
กลืนกินเรือนร่างนางจนแทบจะเข้าไปในกระดูก เข็มเงินในมือนางอยู่ห่างจาก
ยอดศีรษะเขาเพียงหนึ่งซุน* ทว่านางกลับถูกเขาพันข้อมือขาดอย่างเด็ดเดี่ยว

นางถลึงตามองด้วยความหวาดผวา มองเขาอย่างไม่อยากจะเชื่อ
ดวงตาเฉียบคมเย็นชาไร้ความรู้สึกนั้นยังจะมีไฟระคะอะไรหลงเหลือ
อยู่อีก ยามนี้เหลือเพียงความเย็นยะเยือกอันโหดเหี้ยม รวมทั้งไอพิฆาต
อันหนักอึ้ง ครานั้นความปรารถนาอันใหญ่หลวงของเขายังฝังอยู่ในทางบุปผา
ของนาง ส่วนนั้นของเขายังคงกระแทกกระทั้นอย่างรุนแรง

เขาพันมือนางสองข้าง จับจ้องดวงตาหวาดผวาของนาง เผยยิ้ม
มุมปากอย่างชั่วร้าย เขากำลังหัวเราะเยาะนางที่ไม่รู้จักประมาณตน ที่แท้
เขาก็มองกลอุบายของนางออกนานแล้ว แล้วนางยังนึกว่าตนเองยั่วเขา
ได้สำเร็จ อันที่จริงเขาแค่ขุดหลุมให้นางกระโดดลงไป

บุรุษผู้นี้ระบายเพลิงระคะใส่นางแล้วยังพิมพ์คำหวานอยู่ข้างหู
'เจ้ามีเสน่ห์พอดั้ว เรือนร่างเจ้าร้อนนัก ทำให้ข้าพอใจจริงๆ แต่เสียดาย

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 จี้อ (เชิยะ)

ที่เจ้าเป็นนักฆ่า'

วาจาอันโหดร้ายในชาติก่อนคล้ายดังก้องอยู่ข้างหู กรีดหัวใจนาง
อย่างโหดเหี้ยม

ครานั้นมือที่ถูกฟันขาดก็ห้อยลงอย่างไร้เรี่ยวแรง เขาใช้ส่วนนั้นพุ่งชน
เรือนร่างนางด้วยแรงแมดดาล ในดวงตาของนางเปี่ยมไปด้วยความอับศ
อดสูและความเกลียดชัง ทว่ากลับต้องเบิกตามองเขาย่ำยี่ร่างตัวเองอย่าง
ไร้ความเห็นอกเห็นใจ จากนั้นชีวิตนางก็ดับสิ้นด้วยพลังฝ่ามือ ตอนตาย
ร่างนางยังคงเปลือยเปล่า ไม่เหลือซึ่งศักดิ์ศรีใดๆ

ทุกครั้งที่เกิดใหม่ ความทรงจำที่เจ็บปวดรวดร้าวก็คอยกัดกินหัวใจ
คล้ายฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนนาง คอยทิ่มแทงหัวใจนาง ครั้นนี้ถึงมณ
นางก็จะรู้สึกเจ็บปวดแม้ในยามหายใจ

เมื่อหลายชาติก่อนนางถึงขนาดใช้เรือนร่างเป็นอาวุธเพื่อลอบสังหาร
หวังเพียงจะทำให้ภารกิจเสร็จสิ้น ทว่าชาตินี้นางเพียงปรารถนาจะมีชีวิต
ต่อไป นางไม่ยอมยกมอบชีวิตให้เขาอีก ไม่ว่าชีวิตในชาติก่อนหรือชีวิตนี้
นางไม่คิดจะย่ำบนรอยเท้าเดิม

นี่เป็นครั้งแรกที่นางทำทนายอำนาจเขา นางหัวแข็งอย่างที่สุด นาง
ผลักเขาออก ทำให้นางไม่มีเวลามาคุ่นคิดว่าหลังจากที่ปฏิเสธเขาแล้ว
จุดจบจะลงเอยเช่นไร

หร่านเจียงหรีตามองตรวจสอบนาง แสงสว่างภายในดวงตานั้น
วูบไหวไม่แน่นอน บรรยายกายในดวรธมาแข็งแกร่งราวกับลากสาย
ของเครื่องสายจนถึงขีดสุด พร้อมจะขาดสะบั้นลงทุกเมื่อ

ทั้งสองคนต่างฝ่ายต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้กัน นางกำลังรอคอยให้เขา

บันดาลโทสะ ทว่านอกจากแววตาที่จับจ้องอย่างเงิบงันราวสายน้ำนิ่งนั้นแล้ว เขาก็ไม่เอ่ยวาจาใดสักคำราวสัตว์ร้ายที่เก็บตัวเงียบอยู่ในความมืดมิด เงียบสงบจนน่าสะพรึง

จู่ๆ ราวกับมีสิ่งหนึ่งแวบผ่านเข้ามาในความคิดนาง ราวแสงแรกอันริบหรี่ยากที่จะจับต้องได้

ในเมื่อนางเป็นนักฆ่าที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี แต่ก็มีความรู้สึกไวดังเช่นสตรี คล้ายว่านางจะเลอะอะไรไป นางพยายามไขว่คว้าความคิดที่กำลังจะอันตรธานหายไปในช่วงขณะนั้น

จู่ๆ นางก็คิดได้!

นางตระหนักได้แล้วว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ...เขามิใช่ที่สุขุมเกินไป

เขาถูกวางยาปลุกกำหนด เดิมทีควรจะหน้าแดง หอบหายใจ พยายามสะกดกลั้นอารมณ์ ทั้งๆ ที่ยังคงโอบนางไว้ในอ้อมกอด ทว่าส่วนที่แข็งร้อนผ่าวที่ดันอยู่ที่สะโพกของนางนั้นกลับอ่อนตัวลงอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

ความคิดหนึ่งแวบผ่านเข้ามาราวสายฟ้าฟาด นางตระหนักได้ในทันทีทันใด

เขาแสร้งทำต่างหาก!

ที่แท้เขาก็ไม่ได้โดนวางยาปลุกกำหนด หรือไม่เขาก็คงโดนวางยาทว่ากินยาแก้ไปแล้ว หากเขาสามารถเดินพลั้งซบพิชให้นางได้ เช่นนั้นแล้วแค่ยาปลุกกำหนดจะไปทำอะไรเขาได้

เขาเป็นคนที่เฉลียวฉลาดเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว จะโดนองค์หญิงเจ็ดวางยาปลุกกำหนดได้อย่างไร นอกเสียจากว่าเขาจะยินยอมพร้อมใจเสียเอง แต่ที่เขาทำเช่นนั้นนี้มีความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียว ก็คือทั้งหมดทั้งมวลนี้

เป็นหลุมพรางที่เขาขุดไว้เอง

มิน่าเล่า...มิน่าเล่านางจึงจบชีวิตในชาติก่อนลงภายใต้ร่างของเขา
มิน่าเล่าตัวนางเองจึงตกหลุมพรางที่เขาขุดไว้ เขาจะโดนองค์หญิงเจ็ด
วรางยาได้อย่างไรกัน จะออกจากจวนเพื่อหลบองค์หญิงเจ็ดด้วยเหตุใดกัน
ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องหลอกลวงทั้งเพ!

เขาขุดหลุมพรางไว้นานแล้ว เพียงรอให้เหยื่อมาติดกับดักเท่านั้น
เหมียวลั่วชิงรู้สึกหนาวยะเยือกจากกันบึ้งหัวใจ ทั้งเนื้อทั้งตัว
ราวตกลงไปในอุโมงค์น้ำแข็งอย่างไรอย่างนั้น

เขาเคลือบแคลงในตัวนางหรือ ดังนั้นแม้ว่านางจะถูกย้ายออกไปแล้ว
เขาก็ยังคงเรียกนางกลับมา นี่ก็คือจุดประสงค์ที่แท้จริงที่เขาเลือกนาง
ให้เดินทางมาด้วย

ความตระหนักรู้ที่มากขึ้นทำให้โลหิตในตัวนางไหลทะลักขึ้นมา
อย่างรวดเร็ว หัวใจหดเกร็งอีกครา คล้ายถูกสกดจุดตาย นางทำได้เพียง
ปล่อยให้ร่างกายแข็งทื่อ แขนขาด้านขวาไปหมด

ภายใต้แววตาที่ลุ่มลึกและเยียบสงบ โลหิตในร่างกายนางเย็นยะเยือก
หรือชีวิตนี้นางจะต้องตายอย่างน่าสมเพชด้วยน้ำมือเขาอีกแล้ว แม้ว่า
นางจะพยายามหลบหนีอย่างไร ไม่ทำตัวเป็นปฏิปักษ์กับเขา ล้มเลิก
การลอบสังหารเขาแล้วก็ตาม จิตใจก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงหรือ

ความรู้สึกของนางในขณะนี้คือความสิ้นหวัง

นางตกอยู่ในความมืดมน ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง แล้วก็ไม่สามารถ
ทำอะไรด้วย ทำได้เพียงตัวแข็งทื่อเช่นนี้ จนกระทั่งมีเสียงหนึ่งดังขึ้นมา

"ได้เท่า ถึงแล้วขอรับ"

เสียงนี้...ทำให้หัวใจที่เดิมที่กำลังจะตายของเหมียวลั่วซิงรวากับ
ได้รับหยดน้ำชุบชีวิต

นางจำได้ว่าเป็นเสียงของอี้ หัวใจของนางที่เดิมที่คล้ายจะหยุดเต้น
ก็กลับมาเต้นอีกครั้ง เส้นประสาทที่ด้านซาก็กลับมามีความรู้สึกอีกครั้ง
เช่นกัน

'เรื่องราวต่อจากนี้ข้าจะจัดการเอง'

วาจาของอี้ที่เคยกล่าวไว้ผุดขึ้นมาในความคิด นางเกิดความหวัง
ที่เกือบจะดับสูญไปอีกครั้ง

"ลงไป!" หร่านเจียงออกคำสั่งด้วยเสียงเข้ม

นางซ่อนตัวขึ้นมาเห็นสายตาร้อนแรงดั่งเปลวเพลิงของเขาก็รีบถูก
จากตัก คุกเขาลงไปบนพื้นรถ ก้มหน้าลง ค้อมตัวลงต่ำคล้ายเป็นคนตัวเล็ก
อีกครั้ง

หร่านเจียงร้องฮึเสียงเย็น เปิดประตูและลงจากรถม้าไป

หลังจากนั้นนางที่กลับมาสงบนิ่งดังเดิมก็ลงจากรถม้าตามไปด้วย
ขณะเดียวกันนางก็ซ่อนตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว กวาดตามองบุรุษที่อยู่ด้านข้าง
แวบหนึ่ง

บุรุษผู้นั้นแต่งกายเป็นองครักษ์กำลังยืนอยู่ด้านข้างรถม้ารอให้นาง
ลงไป แล้วขณะที่นางมองไปทางเขา แวตตาของคนทั้งสองประสานกัน
เพียงแวบเดียว เหมียวลั่วซิงก็รู้ว่าเขาคืออี้ และสารที่เขาส่งผ่านมาทาง
แวตตาสื่อว่า...เขาจะลอบสังหารหร่านเจียงเอง!

เหมียวลั่วซิงหลุบตาลง เมื่อมองจากภายนอกแล้วดูคล้ายนาง
เงิบสงบไว้คลื่นอารมณ์ใดๆ แต่หัวใจนางคล้ายกับตกลงไปในคลื่นยักษ์

ที่สูงเสียดฟ้า

อึ้งใช้สายตาบอกนางว่ายามที่เขาลงมือ นางต้องเข้ามาร่วมมือกับเขา
เมื่อสบโอกาส

นางจะทำเช่นไรดี นางไม่กล้าสังหารหว่านเจียง แต่ถ้าไม่สังหารเขา
อึ้งจะไม่ปล่อยนางแน่

นางดูท่าทางสงบเยือกเย็น แต่อันที่จริงนางเยื้องย่างแต่ละก้าวอย่าง
เลื่อนลอย หัวทั้งร่างราวกับวิญญานหลุดลอย นางซ่อนตามองหว่านเจียง
ที่เดินอยู่เบื้องหน้า แม้เขาจะหันหลังให้นาง นางก็ยังคงสงสัยอยู่ดีว่าบุรุษผู้นี้
มีตาที่สามอยู่ด้านหลังคอยควบคุมทุกสิ่ง ทำให้ไม่มีใครกล้าทำอะไรบุ่มบ่าม

หว่านเจียงมาถึงโรงเตี๊ยมเยวี่ไหล พอเข้ามาด้านในเขาก็เดินไปนั่ง
ตรงกลางห้องโถง หัวทั้งโรงเตี๊ยมเงยบกริบในทันใดเพราะท่วงท่าของเขา

"องครักษ์เสื้อแพรมาตรวจสอบคดี ทุกคนที่อยู่ในที่นี้ห้ามไปไหนทั้งนั้น!"
ผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่งประกาศขึ้นในห้องโถง

โรงเตี๊ยมทั้งด้านบนด้านล่าง ไม่ว่าจะเป็นหลงจู๋ เสี่ยวเอ๋อร์ ชาวบ้าน
ที่กินข้าวอยู่หรือหยุดพักผ่อนล้างนถูกเรียกตัวออกมาขึ้นเรียงแถวทั้งหมด
องครักษ์เสื้อแพรสอบสวนอย่างเข้มงวด เริ่มตรวจสอบตั้งแต่บรรพบุรุษ
แปดรุ่นของพวกเขา

องครักษ์เสื้อแพรตำแหน่งใหญ่โต ไม่มีใครกล้าคัดค้าน ทุกคนล้วน
ยื่นรอกพร้อมร่างกายที่สั่นเทิ้มด้วยความกลัว

เหมียวลวี่ซิงยืนอยู่ข้างกายหว่านเจียง นางแอบเหลือบมองเขา ใบหน้า
อันหล่อเหลาคลายยังคงแดงด้วยฤทธิ์ของยาปลุกกำหนดที่หลงเหลืออยู่
ดวงตาคู่นั้นที่หริ่เพียงครึ่งคล้ายลอบอดกลั่นอารมณ์ไว้ คิ้วเข้มขมวดเล็กน้อย

โรงเตี๊ยมเยวี่ไหลตั้งอยู่บนถนนใหญ่ที่คึกคัก มีผู้คนสัญจรไปมา ขวักไขว่ เขามาสืบคดีที่นี้จึงทำให้ชาวบ้านที่อยู่ในละแวกนั้นต่างรู้เรื่องนี้ แล้วจุดประสงค์ที่เขาทำเช่นนี้ก็เพื่อแสดงให้ทุกคนรู้ว่าถึงองค์หญิงเจ็ด จะอยู่ในจวน แต่ตัวเขากลับยุ่งกับการสืบคดีอยู่ภายนอก แม้จะทำพอเป็นพิธี เท่านั้น

หน้าตาเขาดูรุ่มรวยใจ เหนื่อยหน่าย ไร้ความสนใจใดๆ เขา พองครักษ์มาไม่มาก หากยามนี้จะสังหารเขา จะมองอย่างไรนั้นก็คือ โอกาสที่พ้นปีจะเจอสักครั้ง

ทว่าสถานการณ์เป็นเช่นนั้นจริงๆ หรือ ไม่ใช่สิ นางไม่เชื่อหรอก นี่คือ หลุมพรางที่จะชักนำให้นักฆ่ากระโดดลงไป

ทันใดนั้นอีกจุใจมาในท่วงท่าที่ต้องการสังหารห่านเจียงให้ตาย เหมียวลั่วซิงเองก็ขยับตัวเช่นกัน ทว่านางไม่ได้จะเข้าช่วยอีก แต่กลับ ใช้ร่างกายนางเป็นเกราะกำบัง อารักขาอยู่เบื้องหน้าห่านเจียง ป้องกันกระบี่ ที่แทงมาอย่างรวดเร็วราวดาวตก

ชั่วขณะที่กระบี่แทงเข้าสู่ร่าง นางก็รู้สึกทรมานอยู่เช่นกัน แต่เมื่อ เทียบกับการทรมานจากการตัดมือเท้าและเชือดคอแล้ว กระบี่นี้ก็ไม่แน่ว่า จะทำให้นางเจ็บปวดสักเท่าไร แม้มันจะแทงทะลุร่างนางก็ตาม

นางเห็นสีหน้าของห่านเจียงที่สุ่มดั่งขุนเขาเผยความตกตะลึง ออกมา ดวงตาคู่นั้นที่ลึกล้ำสุดหยั่งตลอดมาในที่สุดก็เผยคลื่นอารมณ์ ทั้งประหลาดใจ งุนงง นึกไม่ถึง เพียงเพราะนางสละชีวิตเพื่อช่วยเขา

จู่ๆ เหมียวลั่วซิงก็เกิดความสุขใจ แล้วยังมีความเบิกบานใจ ที่ไม่สามารถอธิบายได้

ฮึ่ๆ คงเดาไม่ออกกระมัง! มองไม่ออกละสิ! ถึงท่านจะล่วงรู้ทุกสิ่ง
ดังเทพเจ้า ปลิ้นปล้อนราวจิ้งจอกพันปี ข้าจะทำให้ท่านสับสนอย่างที่สุด!

วันนี้ในจวนสกุลหว่านคงถูกลิขิตไว้แล้วว่าต้องเป็นคำคืนแห่ง
ความวุ่นวาย

หว่านเจียงออกไปสืบคดีแต่กลับถูกลอบสังหาร เรื่องนี้ลือเข้าไปในวัง
อย่างรวดเร็ว ในวันนั้นองค์หญิงเจ็ดไม่ได้ค้างคืนในจวนสกุลหว่านเพราะ
ฝ่ายชั้นที่ได้เชิญนางกลับวัง

เหตุที่หว่านเจียงถูกลอบสังหาร องค์หญิงเจ็ดก็ต้องมีส่วนรับผิดชอบ
หากไม่ใช่เพราะนางตั้งใจจะค้างคืนที่จวนสกุลหว่าน หว่านเจียงจึงต้อง
ออกจากจวนทันทีเพื่อไม่ให้เป็นที่สงสัย เช่นนั้นเขาคงเตรียมการป้องกันไว้
รอบด้านแน่ หากไม่ใช่เพราะองค์หญิงเจ็ดใส่ยาปลุกกำหนดในสุรา
หว่านเจียงก็ไม่มีทางสติเลือนลอย ปล่อยให้ข้าหมามีโอกาสลงมือได้

ขณะที่เขาถูกเหล่านักฆ่ารุมล้อม หากไม่ใช่เพราะเหมียวลั่วชิง
สาวใช้ข้างกายเขาที่ใช้ร่างกายนางมารับกระบี่แทน ไม่น่าเขาอาจจะ
บาดเจ็บสาหัสหรือชีวิตดับสิ้นไปแล้วก็เป็นได้

เรื่องราวเหล่านี้ซึ่งเป็นความลับขององค์รัชสี้อแพรก็ลือเข้าไปในวัง
ฮ่องเต้ทรงพระพิโรธ เดือดดาลเป็นไฟเป็นไฟ และทรงลงโทษองค์หญิงเจ็ด
ขณะเดียวกันก็ทรงดำหนิที่ฮ่องเฮาตามใจนาง

ครั้นผ่านพ้นภัยพิบัติในครั้งนี้ ถึงองค์หญิงเจ็ดอยากจะพัวพันกับ
หว่านเจียงอีกก็คงจะไม่มีโอกาสแล้ว วันถัดมาความจริงก็ได้รับการพิสูจน์
ฮ่องเต้ได้พระราชทานสมรสให้แก่องค์หญิงเจ็ดโดยเลือกราชบุตรชายให้

สามเดือนต่อมา ก็อภิเษกสมรสกับบุตรชายของใต้ทำเสนาบดีกรมทหาร
ส่วนเหมียวลั่วซิง เรื่องใหญ่โตภายนอกก็ไม่เกี่ยวพันอะไรกับนางเลย
กระปี่ของอู่แทบจะแพงทะลूर่างนาง หลังจากเหตุการณ์นั้นหมอก็
รายงานว่าตัวกระปี่อยู่ห่างจากหัวใจนางเพียงซุนเดียว นางเกือบจะเอาชีวิต
ไม่รอด แม้ว่าจะรักษาชีวิตไว้ได้ ทว่านางกลับบาดเจ็บสาหัส

หลังจากที่เหมียวลั่วซิงบาดเจ็บสาหัส บางครั้งนางก็สลบไสลไม่รู้ตัว
บางครั้งก็คล้ายว่าจะมีสติอยู่บ้าง

ท่ามกลางความมืดสลัวนั้น คล้ายกับว่านางได้ยินบุรุษผู้หนึ่งออกคำสั่ง
ด้วยความเดือดดาล

"ต้องช่วยนางให้รอด นางจะตายไม่ได้"

น้ำเสียงนั้นดุดันเด็ดขาด แผ่ไปด้วยการข่มขู่

ถึงนางจะล้มตาไม้ซิ่นก็สามารถแยกเสียงของหว่านเจียงได้ นอกจากนี้
นางยังได้ยินคนอื่นทำได้เพียงตอบรับเท่านั้น

"ได้ทำ นางบาดเจ็บสาหัสนัก หยุดยาต่างๆ และการฝังเข็มคงช่วย..."

"หากนางตาย พวกเจ้าก็ตายตามไปด้วยแล้วกัน" สุ่มเสียงเย็นยะเยือก
ขั้นสุด แม่นางจะอยู่ในความฝันก็ยังสัมผัสได้ น้ำเสียงนั้นแผ่ไปด้วย
เพลิงโทสะและการคุกคามอันโหดเหี้ยม

นางรู้สึกตัว ทว่าหนังตาหลับหนักอึ้ง ไม่สามารถลืมตาขึ้นได้ คล้ายว่า
วิญญาณถูกขังอยู่ในร่างกาย ขยับเขยื้อนไม่ได้

ข้าจะตายหรือไม่ ไม่นะ ข้ายังไม่อยากตาย ที่นางช่วยหว่านเจียงก็เพื่อ
หาทางรอดให้กับตนเองโดยแลกกับเลือดเนื้อและชีวิตด้วยการเปลี่ยนวิถี
การเดินหมาก หากเพราะการช่วยชีวิตเขาเป็นการเสียสละชีวิตน้อยๆ ของนาง

โดยเปล่าประโยชน์แล้วละก็ ช่างไม่คุ้มค่าเลยจริงๆ!

ข้าไม่ยอมนะ ข้าต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไป ข้าจะไม่ยอมก้มหัวให้กับ
โชคชะตา!

เหมียวลั้วซึ่งไม่รู้หรือกว่าเป็นเพราะนางมีความตั้งใจที่แน่วแน่จึงทำให้
ชีวิตของนางที่ใกล้จะดับสิ้นนั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี

หว่านเจียงไม่แปลกใจที่พบนักฆ่า และรู้ด้วยว่าผู้ใดเป็นคนส่งมา
หนึ่งอ่องมีอำนาจครอบครองพื้นที่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เขาชอบ
จัดตั้งกองทัพและสะสมทรัพย์สินเงินทองเอาไว้ เขาเป็นก้างขวางคอฮ่องเต้
มาตลอด คนที่หว่านเจียงนำเหล่าองครักษ์เสื้อแพรไปค้นจวน ยึดทรัพย์
จับกุม สอบสวนล้วนเป็นเส้นสายและผู้ให้การสนับสนุนหนึ่งอ่องในเมืองหลวง
เหตุที่หว่านเจียงกระทำเช่นนี้ก็เพื่อช่วยฮ่องเต้กำจัดพวกคิดคดทรยศ ทำให้
อำนาจในเมืองหลวงของหนึ่งอ่องลดน้อยลง

หนึ่งอ่องเป็นคนที่ใคร่ดีมาดีตอบ ทว่าหว่านเจียงนั้นเป็นกรงเล็บ
ที่ร้ายกาจและเป็นผู้จงรักภักดีข้างกายฮ่องเต้ เพื่อต่อต้านอำนาจกับฮ่องเต้
แล้ว คนแรกที่หนึ่งอ่องจะกำจัดก็คือเขา

หนึ่งอ่องซื้อตัวนักฆ่ามา ทว่าหว่านเจียงไม่กลัวแม้แต่น้อย วิกฤต
ก็คือจุดเปลี่ยนไปในทางที่ดี เมื่อมีนักฆ่าที่ย่อมมีหลักฐาน เขาเกรงว่า
นักฆ่าจะไม่กล้ามาเสียมากกว่า!

เขาเตรียมการป้องกันไว้แต่แรกแล้ว วางแผนไว้อย่างละเอียดรอบคอบ
ถึงขั้นซ่อนแผน หลอกใช้ความลุ่มหลงขององค์หญิงเจ็ด รอให้นักฆ่ามาติด
กับดักเอง

แต่ถึงเขาจะไตร่ตรองสักพันสักหมื่นหนก็นึกไม่ถึงเหตุการณ์หนึ่ง... การที่เมียवलัวซิงยอมสละชีวิตเพื่อช่วยเขานั้นเกินความคาดหมายโดยสิ้นเชิง

เขาพบว่าตนเองมองสาวใช้นางนี้ไม่ออกอยู่บ้าง ที่แท่นางมีเจตนาหรือไม่มีเจตนากันแน่ นางมีใจให้เขาหรือไม่ นางอยากจะครอบครองตัวเขา เพื่อหวังในทรัพย์สินเงินทองหรือมีเจตนาอื่นแอบแฝง

นางยอมเสี่ยงตายช่วยชีวิตเขาจากแมงมุมพิษ ทำให้เขามองนางต่างไปจากเดิม เริ่มสนใจในตัวนางมากขึ้น ทว่ายามที่นางคุ้ยโวไ้อวด ใช้น์ให้มาราย่าย่วนเขาในห้องหนังสือนั้น เขาก็หมดความสนใจลงทันที

สิ่งที่นางไม่รู้ก็คือแม้ว่าเขาจะย้ายนางไปนอกเรือน แต่เขาก็ยังคงแอบตรวจสอบนางอยู่

หากเป็นคนทั่วไปพอถูกย้ายออกไปทำงานนอกเรือนก็น่าจะเศร้าโศกเสียใจ ทว่าในยามที่ไร้ผู้คนรอบข้าง เขากลับพบว่านางมีความสุขและสงบเยือกเย็นยิ่งนัก เขาเริ่มสงสัยแล้วว่าตนถูกสาวใช้นางนี้หลอกหรือไม่

ยามที่นางอยู่ต่อหน้าเขา นางปิดบังอะไรไว้หรือไม่

กลอุบายของหรรณเจียงโหดเหี้ยมเสมอมา เขาจะเปลี่ยนวิธีไปมาไม่แน่นอน บางครั้งก็รวดเร็วเฉียบขาด บางครั้งก็ทำให้คนมองไม่ออก มองจากภายนอกแล้วเขามีฝีมือและความกล้าหาญพร้อมสรรพ ทว่าในใจนั้นกลับละเอียดรอบคอบราวเมื่อดูฝุ่น เขี๋ยชวณในการตรวจสอบรายละเอียดเล็กน้อย มองสถานการณ์จากส่วนเล็กไปสู่ภาพใหญ่ ประเมินจากระยะสั้นไปสู่ระยะยาว

ยามที่เขาสอบสวนนักโทษ เขาไม่ได้ฟังว่าพวกนักโทษพูดความจริงหรือไม่ แต่เขาฟังว่าพวกนั้นพูดอะไร มีท่าทีเช่นไรบ้าง

คนผู้หนึ่งถึงจะเสแสร้งเก่งกาจเพียงใดก็ไม่มีทางคำนึงถึงรายละเอียดที่เล็กที่สุดได้ โดยเฉพาะการตอบสนองในยามคับขัน นั้นเสแสร้งไม่ได้หรอก ยามที่เหมียวลั่วชิงกระโจนตัวเข้าหาเขาเพื่อกำบังกระบี่นั้นจากนักฆ่า เขาเห็นความโล่งอก ความผ่อนคลาย และรอยยิ้มอ่อนอันเกิดจากการปล่อยวางบนดวงหน้านาง

รอยยิ้มนั้นงดงามเหลือเกิน ทำให้ดวงตาเขาที่ตกตะลึงอยู่นั้นฉายความประหลาดใจออกมา

ยามที่นางช่วยชีวิตเขา นางไม่มีความเสียใจและความหวาดกลัวอยู่ในแววตาเลย มีเพียงความโล่งใจ คนเราแม้จะเสแสร้งเก่งเพียงใด ทำที่อันเล็กน้อยเหล่านี้ก็คงหลอกใครไม่ได้

เขายังคงมีความสงสัยในตัวนางมากมายนัก แต่เขากลับเชื่อว่าสตรีผู้นี้กล้าสละแม้แต่ชีวิตเพื่อเขา

หว่านเจียงนั่งอยู่ที่ขอบเตียง สายตาจับจ้องคนที่สลบไสลอยู่บนนั้น แม้ว่าดวงหน้าน่ารักบอบบางจะซีดขาว ทว่าในสายตาเขา นางมีแต่จะงดงามมากขึ้นไม่มีลดลง

ฝ่ามือเขาลูบไล้ดวงหน้านางอย่างเบา มือ จากคิ้วลงมาถึงดวงตา จมูก จนถึงปากน้อยๆ ของนาง ทว่าแววตาเขาแฝงไปด้วยความอ่อนโยน ซึ่งหาได้ยากนัก รวากับดาบปักวสันต์* อันคมกริบ ยากที่จะเก็บเข้าฝัก และลดความเฉียบคมลงเพื่อนาง

ยามที่สาวใช้หุ่ยเอ๋อรัยยกถ้วยยาเข้ามาก็มองเห็นภาพที่ไม่คาดฝันนี้ มือของได้เท้ากำลังลูบไล้ดวงหน้าของคนทีนอนอยู่บนเตียง แสงแห่ง

* ดาบปักวสันต์ (ซิวซุน) เป็นอาวุธประจำกายขององค์กรก๊อเสี้ยวแพว

ความอ่อนโยนอันริบหรี่แวบผ่านดวงตาเขา ทำให้หรั่งเอ๋อระดัดละลังไม่ได้
สงสัยว่าตนเองตาฝ้าไปหรือไม่ นางไม่เคยเห็นได้เท่าในสภาพเช่นนี้เลย

หรั่งเจียงที่นั่งอยู่ขอบเตียงไม่ได้หันมามองนาง แต่ก็คล้ายกับ
มีดวงตาอยู่ที่แผ่นหลัง เขาออกคำสั่งกับนางด้วยเสียงเข้ม

"ยกถ้วยยามา"

หรั่งเอ๋อร์ได้สติโดยพลัน นางรีบเดินชวยเท้าขึ้นหน้า พอเดินเข้าไปใกล้
ได้เท้าก็ยื่นมือมารับ

"เอามาให้ข้า"

หรั่งเจียงรับถ้วยยามาด้วยมือข้างเดียว อีกมือหนึ่งพุงเหมียวล้วยซึ่ง
ขึ้นมา คงคิดว่าจะป้อนยานางด้วยตนเอง

หรั่งเอ๋อร์แอบประหลาดใจอยู่ด้านข้าง ทว่าทำได้เพียงแน่นปากแน่น
ในใจรู้สึกอิจฉาริษยานางยิ่งนัก

"ได้เท้า ชิงเอ๋อร์ยังสลบอยู่ ยังไม่สามารถตีเมียได้ ต้องเปิดปากนาง
กรอกลงไป หากทำเช่นนี้จะทำให้ยากได้ เกรงว่าจะทำให้เสื้อผ้าของใต้เท้า
สกปรก อย่างไรปล่อยให้ป่าวเถิดเจ้าค่ะ!"

หรั่งเอ๋อร์นึกว่าตนเองเอ๋ยเช่นนี้แล้วหรั่งเจียงจะปล่อยหน้าที่
การป้อนยาให้แก่นาง ใครจะไปคิดว่าหรั่งเจียงปฏิเสธนางทันควัน
โดยไม่ต้องใคร่ครวญ

"ไม่ต้อง"

เขากรอกยาในถ้วยที่เปิดฝาไว้ใส่ปากตนเอง จากนั้นก็ก้มหน้า
ประกบปากเหมียวล้วย นึกไม่ถึงว่าเขาจะใช้ปากป้อนยานาง

หรั่งเอ๋อร์เบิกตาโพลงอย่างตื่นตระหนก อ้าปากค้าง งุนงงไปในทันใด

หากข้างกายหร่านเจียงไม่มีใคร การบ่อนยาเหมียวลั่วซิงด้วยปากตนเองทีละคำๆ ซ่างดูอ่อนโยนและใจเย็นยิ่งนัก เขาไม่ปล่อยให้หายดออกมาภายนอกแม้เพียงหยดเดียว คอยระวังไม่ทำให้เสื้อผ้านางเปรอะเปื้อน

จนกระทั่งบ่อนยาครั้งสุดท้าย เขาก็ยังคงจ้องดวงหน้าน้อยที่สลับไสลอยู่ในอ้อมกอดไม่วางตา พบว่ามุ่มปากนางยังเปื้อนคราบยา เขาก็เลยแลบลิ้นออกไปเลียตรงมุ่มปากนางจนไม่เหลือคราบสักหยด

เขาเพิ่งพินิจอย่างพอกพอกใจ ด้วยความตั้งอกตั้งใจของเขาทำให้ปากน้อยๆ ที่แต่เดิมไร้สีเลือดกลับมาชุ่มชื้น แดงแต่มีสีชมพูอ่อนไว้

เขาบ่อนยาและจุมพิตนางราวกับเป็นเรื่องปกติ คล้ายกับว่าเดิมทีนี่ก็คือสิ่งที่อยู่ในอำนาจของเขา

เขาซ้อนตาขึ้นเห็นหุ่ยเออร์แสดงสีหน้างุนงง ริมฝีปากบางอันได้รูปของเขาค่อยๆ โค้งขึ้นกลายเป็นรอยยิ้มอ่อนอันน่าหลงใหล ทว่าวาจาที่เอ่ยออกมากลับกลายเป็นคำเตือนที่ทำให้คนนอกสันขั้วญวณ

"หุ่ยเออร์ ตั้งแต่บัดนี้ชิงเออร์ก็นิยามของเจ้า เจ้ามาปรนนิบัตินางเหมือนที่ทำกับข้า ต้องดูแลนางให้ดีที่สุด ละเอียดรอบคอบ หากเสื้อผ้านางเปื้อนเพียงนิด ห่มผ้าให้ไม่ตีพ้อ หรือบนร่างนางเกิดมีรอยฟกช้ำ เช่นนั้นหอนางโลมก็จะกลายเป็นที่พักของเจ้าในวันข้างหน้า เจ้าเข้าใจหรือไม่"

หุ่ยเออร์หลุดออกจากภวังค์ทันใด จากนั้นก็กระจำแงในบางสิ่งรีบคุกเข่าลงอย่างตื่นตระหนก

"บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าคะ บ่าวไม่กล้า บ่าว...จะต้องปรนนิบัติแม่นางเป็นอย่างดีเจ้าคะ" หุ่ยเออร์ตกอกตกใจ นางรู้ดีว่าเป็นเพราะตนปรนนิบัติ

เหมียวลัวซิงอย่างขอไปที่ นางแอบไม่มีมารยาทกับเหมียวลัวซิงที่สลบไสลอยู่ เป็นเหตุให้ได้ทำไม่พอใจ

หฺร่านเจียงไม่ได้เรียกนางลูกขึ้น ปล่อยให้นางคุกเข่าอยู่อย่างนั้น เหลือบมองนางอย่างเหยียดหยาม

"แม้ซิงเอ๋อร์จะยังสลบอยู่ แต่ว่าห้องนี้มีหนูมีตาข้าคอยสอดส่อง ถ้าเจ้าปรนนิบัตินางอย่างดี ข้าจะตรางวัลให้ หากดูแลได้ไม่ดี ข้าจะลงโทษเจ้าด้วยวิธีใดเจ้าคงรู้นะ"

หฺรู่ยเอ๋อร์รู้แน่แฉะใจในบัดดลว่าไม่มีอะไรเล็ดลอดสายตาได้ทำไปได้เลย นางตกใจกลัวจนร่างกายสั่นเทิ้ม ไม่กล้าเอ่ยมากความอีกพลัน หมอบตัวลง

"บ่าวน้อมรับคำสั่งเจ้าค่ะ"

เหมียวลัวซิงยังคงสลบไสลไม่ได้สติ นางยังคงไม่รู้ว่าการที่ตนเองใช้ชีวิตเดิมพันกับการรับกระบี่แทนหฺร่านเจียงในครั้งนี้ทำให้ชีวิตนางกลับตาลปัตรไปโดยสิ้นเชิง นางยังไม่ทันได้มอบเรือนร่างของตนให้กับหฺร่านเจียงก็ได้เลื่อนตำแหน่งจากสาวใช้เป็นอนุภรรยาของเขาเสียแล้ว

การดูแลปรนนิบัติทั้งหมดที่นางจะได้รับเทียบเคียงกับสิ่งที่บรรดาอีนี้อยู่ได้รับ

5

เหมียวลั่วซิงฟืนขึ้นมาจากสลบไปห้าวัน
ครั้นนางลืมนตาขึ้นก็ตะลึงงันไปโดยพลัน นางพบว่าหรั่งเจียง
นั่งอ่านหนังสืออยู่ข้างเตียง

บุรุษผู้นั้นหันหน้ามาทันทีราวกับเขาสัมผัสได้ถึงยามที่นางลืมนตาขึ้นมา
อย่างไร้ผู้มไร้เสียง ดวงตาที่หลุบลงคว่ดวงตานางได้อย่างแม่นยำ ถึงนาง
อยากจะแสร้งนอนต่อก็ไม่ทันการณ์แล้ว

"เจ้าฟืนแล้วหรือ" หรั่งเจียงวางหนังสือลง ออกคำสั่งไปด้านนอกทันที
"ตามท่านหมอมาเดี๋ยวนี้"

ต่อจากนั้นเขาก็หันหน้ากลับมา ดวงตาดำขลับคู่นั้นจ้องนางนิ่ง
นึกไม่ถึงว่ารอยยิ้มที่แฝงอยู่ในนั้นจะเป็นเหมือนภาพลวงตาของคนจมน้ำ

เหมียวลั่วซิงคิดไม่ถึงเลยว่าครั้นนางลืมนตาขึ้นก็จะเห็นหรั่งเจียง
ในสภาพนี้ สีหน้าที่ดูอ่อนโยนอบอุ่นเช่นนี้

ยามที่ฝ่ามือใหญ่ของเขาถูบลูบไล้ดวงหน้านาง ทว่าทั้งร่างนางพลันแข็งทื่อ ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่้าน้อย เพียงได้ยินเขาเอ่ยอย่างพอใจว่า "ใช้ลดลงแล้ว"

ที่แท้เขาก็แค่วัดไข้ให้นาง

แม้ว่าเหมียวลั่วซิงจะฟื้นแล้ว ทว่าสติของนางยังคงเชื่องช้าอยู่บ้าง แต่ใบหน้าและน้ำเสียงของหว่านเจียงมักดึงไหวพริบของนางกลับมาทันที ทำให้ความคิดนางตื่นตัว นึกย้อนไปถึงเรื่องราวทั้งหมดอย่างรวดเร็ว

นางยังไม่ตาย นางยังมีชีวิตอยู่ นางนอนอยู่บนเตียงที่สะอาดสะอ้าน มีผ้าพันแผลพันร่างกายไว้ หว่านเจียงยังคงมองนางด้วยรอยยิ้ม นี่แสดงว่านางทำสำเร็จแล้ว หว่านเจียงไม่ได้สงสัยในตัวนาง แล้วยังเรียกท่านหมอ มารักษานางด้วย

"เป็นอะไรไป เจ้าเช่ไปแล้วหรือ" เขาเอ่ยถาม

"ได้เท่า...โอ๊ย..." นางครางออกมาเสียงหนึ่ง ขมวดคิ้วมุ่นพลาง หลับตาลง สะเทือนที่ปากแผล

"อย่าเพิ่งขยับ เจ้าบาดเจ็บสาหัสอยู่" น้ำเสียงนั้นอ่อนโยนยิ่งนัก ทำให้นางเกิดภาพลวงตาว่าตนเองกลายเป็นที่โปรดปราน ทำให้นางอดลืมหัดขึ้นอีกครั้งไม่ได้ พลันสัมผัสได้ถึงความผิดปกติบางอย่าง

ทว่านางแค่มองหว่านเจียงแวบเดียวแล้วก็หลับตาลงอีกครั้ง

"ได้เท่าโปรดอภัย บ่าว..." นางพยายามจะลุกขึ้น ทว่ากลับถูกฝ่ามือใหญ่กดไหล่ว่ายอย่างแน่วแน่

"บอกแล้วอย่าไรเล่าว่าอย่าเพิ่งขยับ เชื้อฟ่งข้า"

"เจ้าคะ..." เหมียวลั่วซิงไม่ขยับตามคำบอก ในใจกลับกำลังคิดว่า ดูท่าที่นางถูกแทงในครั้งนี้นี่หว่านเจียงไม่ได้สงสัยในตัวนางแล้วยังให้

ความสำคัญนางอีก นับว่าคุ้มค่ายิ่งนัก

ท่านหมอบรัดมาตรวจอาการ จับชีพจรนาง บางครั้งก็ชี้แจงอาการ
บาดเจ็บของนางแก่หรั่งเจียงอย่างละเอียดว่าฟื้นฟูไปถึงขั้นใดแล้ว

เหมียวลั่วซิงจึงตระหนักได้ว่าที่แท้ที่อึ้งเพงนางนั้น กระบี่ได้เฉียดผ่าน
กระดูกและเส้นเอ็นสำคัญไป ห่างจากหัวใจไปเพียงหนึ่งซุนเท่านั้น นับว่า
นางดวงแข็งจริงๆ

ขณะที่หรั่งเจียงพูดคุยกับหมอบรัดอยู่นั้นนางก็หลับตาลงอีกคราราวกับ
เหนื่อยล้ากระนั้น ทำเช่นนี้ก็สามารถหลบหลีกจากสายตาของเขาได้

นางรู้ว่ายามนี้ทางที่ดีที่สุดตนควรพักผ่อนให้หายโดยเร็ว ไม่ต้องกังวล
เรื่องหรั่งเจียงชั่วคราว ทว่านางควรระวังเรื่องอึ้ง นางนัดทำงานคนเดียว
นางได้ทำลายแผนการลอบสังหารของอึ้งอีกครั้งแล้ว

อึ้งต้องคิดว่านางทรยศแน่ ถ้าหากเรื่องนี้ลือไปถึงในสำนัก ชีวิตน้อยๆ
ของนางก็จะตกอยู่ในอันตราย ดังนั้นนางจึงต้องตามหาอึ้งให้เร็วที่สุด นาง
ไม่รู้ว่ายามนี้มันเป็นอย่างไรบ้าง เขาถูกจับหรือหนีไปแล้ว

โชคดียที่ยามนี้มีผู้ได้บังคับบัญชามารายงาน กระซิบข้างหูหรั่งเจียง
ไม่กี่ประโยค หรั่งเจียงจึงต้องไปจัดการ ก่อนจะจากไปเขากำชับนาง
ให้พักผ่อนมากๆ แล้วเขาจะมาเยี่ยมนางอีก

เหมียวลั่วซิงทำเป็นว่าง่าย พยักหน้าขอบคุณ ครั้นหรั่งเจียงจากไป
นางก็ลุกขึ้นนั่ง ออกลิ้นความเจ็บปวดไว้ ความเจ็บปวดเล็กน้อยแค่นี้
นางทนได้ เพราะนางเคยทนทรมานมากกว่านี้มาแล้ว

หุ่ยเออร์เข้ามาพอดี ครั้นเห็นว่านางลุกขึ้นจึงรีบวางอาหารลงในทันใด
รีบเข้ามาพยุคนาง "แม่นาง อย่าเพิ่งขยับเลย มีอะไรสั่งบ่าวก็ได้เจ้าค่ะ"

เหมียวลัวซิงจ้องหุ้ยเออร์ หุ้ยเออร์ไม่ชอบนางมาตลอด จู่ๆ ก็มาแสดงท่าทีเคารพและเป็นห่วงเป็นใยนางเช่นนี้ทำให้นางอึดอัดและระแวงยิ่งนัก

"เจ้าเรียกข้าว่า...แม่นางหรือ"

หุ้ยเออร์แสดงสีหน้าก้อเขิน ทว่าต่อมาก็คิดอะไรขึ้นมาได้ แสดงรอยยิ้มประจบประแจงออกมาทันที "ใช่เจ้าคะแม่นาง บ่าวดีใจและยินดีกับแม่นางด้วยเจ้าคะ" หุ้ยเออร์บอกว่านางจะถูกยกฐานะขึ้น ได้เท่าจะรับนางเป็นอี่เหนียงแล้วให้หุ้ยเออร์มารับใช้นาง

เหมียวลัวซิงฟังอย่างตะลึงงัน สงสัยว่าตนเองหูผาดไป

"ได้เท่าจะรับข้าเข้าเรือนฝ่ายในหรือ"

"ใช่สิเจ้าคะ แม่นางช่วยชีวิตได้เท่าไว้ สร้างคุณงามความดีเช่นนี้ได้เท่ารู้ถึงความในใจของแม่นาง ดังนั้นยามที่แม่นางยังสลบไสลอยู่ ได้เท่าก็ออกคำสั่งว่าขณะนี้แม่นางคือนาย ให้พวกบ่าวปรนนิบัติดูแลอย่างดีเจ้าคะ"

เหมียวลัวซิงตะลึงยิ่งนัก ครานั้นนางคิดเพียงจะพนันชีวิตตัวเองไปช่วยหว่านเจียง ฉวยโอกาสนี้ทำลายความสงสัยที่เขามีต่อตัวนาง แต่กลับคิดไม่ถึงว่าเขาที่แบ่งแยกการลงโทษและการตรกรางวัลอย่างชัดเจนจะรับนางเข้าสู่ฝ่ายในเพื่อเป็นการตรกรางวัล

มิน่าเมื่อครู่ถึงรู้สึกว่าเขาดูแปลกไป เผยรอยยิ้มที่ผิดปกติ ที่แท้ยามนี้เขาก็คิดจะรับนางเป็นอนุภรรยาตนเอง

ถ้าหากเป็นตัวนางในไม่กี่ชาติก่อน นางจะต้องยินดีปรีดาเป็นแน่ ในเมื่อภารกิจของนางก็คือการช่วยวนเขา พยายามเข้าใกล้เพื่อล่อลวงเขา

อีกครั้งแล้วมา

ทว่านางในยามนี้ไม่ดีใจเลยสักนิด หว่านเจียงจะรับนางเข้าฝ่ายใน
ແຍ່ແລ້ວ ແຍ່ມາກໆ ດ້ວຍ!

เหมียวลั่วซิงไม่ยอมเชื่อแน่นอนว่าเขาจะมีใจให้ หลายชาติก่อน
นางลงยั่วยวนเขาด้วยหลายวิธี บุรุษผู้นี้ก็ช่างเย็นชาและเลือดเย็นนัก เขา
ยังมีความสามารถในการควบคุมไม่ให้ตนเองหลงใหลในความงามของอิสตรี
จนน่าตะลึงด้วย

สตรีที่แต่ละฝ่ายส่งมาเอาอกเอาใจเขาก็เป็นโฉมงามอันดับหนึ่ง
แทบทั้งนั้น แล้วก็ไม่เคยเห็นเขาหลงใหล มีความอบอุ่นอ่อนโยนตรงที่ใด
แม้แต่หิ้วเพยอิงที่เป็นนางโลมจากหอชิงโหลว นางได้รับฉายาว่าลีลา
บนเตียงยอดเยี่ยมก็รังตัวเขาไว้ไม่ได้ ทว่าเรื่องคັນบ้าน ยึดทรัพย์ สืบสวน
จับโจรผู้ร้าย ปะทะคารมเรื่องสกปรกโสมมกับขุนนางกลับทำให้เขายิ่งเหิม
มีกำลังวังชา ไม่ต้องนอนสามวันสามคืนก็ยั้งได้ เขาจะนำองค์ภริยาสื่อแพร
กลุ่มใหญ่ วันนี้นักคັນบ้านนี้ พรงี้ยึดบ้านนั้น สืบสวนคดีอย่างเรียวว่าไม่รู้จัก
เห็นดีเห็นอยู่

บุรุษผู้นี้เกิดมาเพื่อเป็นมือสังหารโดยแท้ เหมียวลั่วซิงรู้แน่แก่ใจ
ถึงตายนางก็ไม่มีทางล้มการสั่งสอนที่น้องไปด้วยเลือดที่สั่งสมมาเก่าชาติ
แต่ถ้าหากนางได้รู้ว่ายามที่นางสลบไปหลายวันนี้หว่านเจียงป้อนยาน้ำ
ให้นางด้วยปากทีละคำๆ โอบกอดนาง มือเขาแนบกับเนินอกเปลือยเปล่า
ของนาง ส่งพลังเข้าไปรักษาอาการบาดเจ็บ นางคงจะต้องตะลึงอ้าปากค้าง
อย่างแน่นอน

นางไม่รู้ว่หว่านเจียงมาเยี่ยมนางทุกวัน เขาไม่เพียงลู่ไปได้เนื้อตัวนาง

ยังจุมพิตนางด้วย ดวงตาเร้าร้อนดั่งเปลวเพลิงจับจ้องสตรีที่รักเขามาก จนกระทั่งยอมตายแทนได้ ปราวรณาให้นางฟื้นขึ้นมาโดยเร็ว

แม้หุ่ยเออร์จะเกรงกลัวอำนาจของใต้เท้า คอยดูแลปรนนิบัติ เหมียวลั่วซิงอย่างระมัดระวัง ทว่าทำที่สุดในใจนางกลับไม่ยินยอม ดังนั้น จึงไม่ยอมบอกเหมียวลั่วซิงถึงสิ่งที่ใต้เท้าทำยามที่สลบไสล

ทุกครั้งที่ใต้เท้ามาก็จะให้หุ่ยเออร์ถอยออกไป ทว่านางอดสนใจใคร่รู้ ไม่ได้จึงแอบมองจากผ้า màn ประตูที่กั้นอยู่อย่างอาภาย ครั้นนางมองไป ก็ตะลึงงันจนเลือดลมพลุ่งพล่าน

ครั้นหุ่ยเออร์นึกถึงภาพนั้นในใบหน้าและร่างกายนางก็พลันร้อนผ่าว นางปรนนิบัติใต้เท้ามาเป็นเวลายาวนานไหนเลยจะเคยเห็นใต้เท้าใส่ใจ สตรีนางใดเช่นนี้ หากมองจากรูปร่างและตำแหน่งของใต้เท้า มีสตรีที่ใดบ้าง ที่เขาจะไม่ได้มา ไม่ต้องกล่าวถึงพวกอี่เหียนยี่ที่เรือนฝ่ายใน ขอเพียงใต้เท้า กระดิกนิ้ว นางและหุ่ยเออร์ก็ยินยอมพร้อมใจจะปรนนิบัติถึงบนเตียง ใครจะไปนึกว่าใต้เท้าไม่สนใจใครทั้งนั้น ดันไปสนใจชิงเออร์ที่ไม่ได้สติ ทั้งลุ่มคล้ำทั้งจุมพิต นางสังเกตการณ์อยู่ด้านข้างก็รู้สึกวุ่นวายใจที่พลิกผัน นัก แต่กลับอดหน้าแดงหัวใจเต้นรัวไม่ได้และยังอิจฉาริษยาด้วย

เหมียวลั่วซิงจ้องสีหน้าแปลกประหลาดของหุ่ยเออร์ อีกฝ่ายยังคง หน้าแดงอย่างผิดปกติ ทำให้นางอดสงสัยไม่ได้

"เจ้ากำลังคิดอะไรอยู่ ไยจึงหน้าแดงเช่นนั้น"

ในที่สุดหุ่ยเออร์ก็ได้สติกลับมา ปะทะกับสายตาสงสัยของเหมียวลั่วซิง จึงรีบยิ้มกลบเกลื่อน

"ไม่ได้คิดอะไรเจ้าคะ แม่นางเพ่งพินคงจะหิวแล้วกระมัง ท่านหม่อ

กำชับไว้ว่าแม่มันไม่ได้กินอะไรมาหลายวัน กินโจ๊กสักหน่อยก่อนแล้วกัน"
 เหมียวลัวซิงก็หัวจริง ๆ ทว่านางกระหายน้ำมากกว่า ในใจคิดว่า
 ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็กินให้อิ่มก่อนแล้วค่อยหาทางติดต่อกับอี้

นางกำลังพะวงกับเรื่องนี้จึงไม่สนว่าหุ่ยเอ๋อร์กำลังคิดอะไรอยู่

นางกินโจ๊กพลางมองตรวจสอบสภาพห้องในขณะนี้ นี่คือเรือนजूเซวียน
 หุ่ยเอ๋อร์บอกนางว่าหว่านเจียงตัดสินใจจะรับนางเป็นอนุภรรยา เขาจึงให้นาง
 มาพักฟื้นที่เรือนแห่งนี้

เรือนजूเซวียนเป็นเรือนที่อยู่ใกล้เรือนของหว่านเจียงที่สุด เดิมที
 เป็นเรือนว่าง หลังจากที่หว่านเจียงสั่งให้บ่าวไพร่ทำความสะอาดเรือนนี้
 ก็ย้ายนางมาพักฟื้นที่นี่ และยังส่งสาวใช้บ่าวไพร่ให้มาปรนนิบัติดูแลด้วย
 ในระหว่างที่นางยังไม่ได้สติเขาก็จัดเตรียมเรื่องราวทั้งหมดเสียเรียบร้อยแล้ว

หลังจากนั้นเหมียวลัวซิงก็พูดเลียบๆ เคียงๆ นางอยากรู้สถานการณ์
 ในโรงเตี๊ยมวันนั้น หลังจากที่นางสลบไป อี้ซึ่งเป็นนักฆาตรอดหรือตาย แต่
 หุ่ยเอ๋อร์เป็นเพียงสาวใช้ในเรือน จะรู้สถานการณ์ภายนอกได้อย่างไร ทว่า
 นางยังคิดจะหลอกถามหุ่ยเอ๋อร์ว่าวันนั้นนางช่วยชีวิตได้ทำอย่างไร

เหมียวลัวซิงรู้สึกรำคาญหุ่ยเอ๋อร์จึงให้อีกฝ่ายออกไปแล้วเรียก
 บ่าวไพร่คนอื่นเข้ามา แต่กลับไม่มีใครรู้ถึงเหตุการณ์ในวันนั้น นางทำได้เพียง
 ต้องหาวิธีอื่นสืบข่าวต่อไป

จากสถานการณ์เลวร้ายในครั้งนี้นี้เรียกได้ว่านางเป็นแมวเก้าชีวิตจริงๆ
 ที่ผ่านมามีเหมียวลัวซิงอาศัยอยู่ในเรือนสาวใช้ ไม่ว่านางจะเข้าออก
 ออกใน ทำอะไร ก็จะไม่หลีกเลี่ยงจากคนอื่นและรักษาความลับไว้ได้ ทว่า

ยามนี้นางอยู่ในเรือนจูเซวียน ข้างกายนางล้วนมีสาวใช้ บ่าวไพร่ นาง
บาดเจ็บสาหัส ไม่ว่าจะเป็นเรื่องตึมน้ำหรือเข้าห้องน้ำ ขอเพียงนางเคลื่อนไหว
ก็จะมีคนมาดูแลนางทันที

"ได้เท่ากำขี้ไต้ไว้ หากแม่นางเป็นอะไรไป ชีวิตของพวกเขาหาไม่แน่
เจ้าคะ"

"ได้เท่าร้อนใจเช่นนี้ ได้เท่าจะต้องถูกตาต้องใจแม่นางเป็นแน่เจ้าคะ!"

"แม่นางช่วยชีวิตได้เท่าไว้ ตั้งแต่นี้ต่อไปจะต้องสุขสบายรำรวยเป็นแน่
ได้ลืมตาอ้าปากแล้วเจ้าคะ!"

เหล่าสาวใช้และบ่าวไพร่คอยอยู่ข้างกายนาง ทั้งยินดีทั้งประจบประแจง
โอบหน้าเต็มไปด้วยความอิจฉาและประจบสอพลอ

เหมียวลั่วซิงเผยรอยยิ้มอ่อน ทว่าในใจกลับสัมผัสได้ถึงกลางร้าย
สถานการณ์เช่นนี้ไม่เป็นผลดีต่อนางเลย ยามนี้ไม่ว่าตนจะทำอะไรก็มี
คนคอยมอง ข้างบาดเจ็บสาหัส เคลื่อนไหวไม่สะดวก อยากจะหลบออกไป
จากเรือนจูเซวียนโดยไม่ให้ใครรู้ก็ช่างยากเย็นแสนเข็ญ

มีดวงตามากมายเช่นนี้คอยจับจ้องนาง นางจะสืบข่าวของอี่ได้อย่างไร
นางทำลายแผนการของอี่ หากเรื่องนี้รู้ไปถึงทางสำนัก นางจะต้อง
รับผลกระทบที่ตามมาแน่

"ข้าอยากอยู่คนเดียวเงียบๆ พวกเจ้าออกไปก่อนเถิด" เหมียวลั่วซิง
เอ่ยเสียงเรียบ

ครั้นพวกบ่าวไพร่และสาวใช้ได้ฟังแล้วก็รีบพยักหน้าตอบรับ

หลังจากรอให้คนพวกนั้นแยกย้ายกันไป หู่ยเอ๋อร์กี้แอบก่นด่า
อย่างโกรธเคือง

"วิเศษวิโสอะไรนักหนา ดูท่าทางของนางสิ แคกลายเป็นอีเหินยง ก็ทำเป็นวางท่าดูถูกคน"

พอชุยเออร์ได้ฟังก็รีบเตือนอีกฝ่ายทันควัน "เบาๆ หน่อย ยามนี้ นางได้ดั่งฝันแล้ว ทบอยู่บนหัวพวกเรานะ"

"หิ เป็นอีเหินยงแล้วอย่างไร ไม่ใช่ภรรยาหลวงสักหน่อย อีเหินยง ก็เป็นสาวใช้เช่นกัน เพียงแต่สูงกว่าพวกเรานิดหน่อยเท่านั้นเอง รอให้ ความรู้สึกสดใหม่ของใต้เท้าหมดไปก่อนเถอะ ดูซิว่านางจะยังกำเริบ ได้หรือไม่"

ครั้นชุยเออร์ได้ฟังก็ยิ้มเย็นพลางเอ่ยว่า "ที่เจ้าพูดก็ถูก ก็ลองดูจุดจบ ของพวกอีเหินยงในเรือนฝ่ายในสิ มีใครเป็นที่โปรดปรานไปได้ตลอดบ้าง แม้แต่เขียนเหินยงที่ดังมาที่สุดก็ยังถูกใต้เท้าทิ้งไว้ที่เรือนฝ่ายในเลยมิใช่หรือ"

หฺว่ยเออร์ได้ฟังมาถึงจุดนี้ก็ยืนตีปริดา "นั่นสิ แม้ว่าพวกเราจะเป็แค่ สาวใช้ แต่ก็ได้พบหน้าใต้เท้าทุกวัน ดีกว่าสตรีที่โดดเดี่ยวเดียวดายพวกนั้น เป็นไหนๆ"

สตรีทั้งสองนางแอบหัวเราะซุบซิบนินทา อันที่จริงปกติแล้วพวกนาง ทั้งสองคนก็คอยปะทะคารมกันอย่างดุเดือด ทว่ายามนี้ต้องมาเผชิญหน้ากับ เหมียวลั่วชิงที่ได้เลื่อนตำแหน่งแล้วพวกนางก็ยืนอยู่ฝั่งเดียวกันโดยปริยาย

แม้พวกนางจะกระซิบกระซาบ แต่กลับไม่รู้เลยว่าเหมียวลั่วชิงได้ยิน ทุกคำไม่มีตกหล่น

เหมียวลั่วชิงพลันยิ้มเย็น นางรู้ตั้งนานแล้วว่าสาวใช้สองคนนี้ ไม่ได้หวังดีกับนางดังเช่นที่แสดงออก ยามอยู่ต่อหน้านางก็ทำเป็นเสแสร้ง พอกลับหลังก็ซุบซิบนินทา

เหมือนลัวะซึ่งไม่ใส่ใจพวกนาง สาวใช้สองคนนี้น้ำไม่ตรงกับใจ ถ้าหากมีโอกาสก็คงหลอกใช้ได้ แต่คนที่ทำให้นางปวดหัวคือพวกบ่าวหญิง พ่อบ้านและบ่าวไพร่ในเรือนต่างหากเล่า เพราะคนเหล่านี้จะคอยตรวจตรานางไม่ให้คลาดสายตา แล้วพวกเขาก็ยังมีพื้นฐานวรยุทธ์ด้วย

จากเสียงฝีเท้าอันเงียบเชียบ ลมหายใจยาวและมั่นคงของพวกเขารู้ว่าพวกเขามีวรยุทธ์มา นอกจากจะตั้งใจปิดกั้น อย่างเช่นตัวนางเอง เพื่อไม่ให้คนอื่นสังเกตได้ว่านางมีวรยุทธ์ นางจึงแอบสกดจุดชี้ให้* เพื่อคิดขวางกำลังภายใน ให้ลมหายใจและเส้นลมปราณของตนอยู่ในสภาพอ่อนแอ

มีเพียงยามกลางดึกที่ไร้ซึ่งผู้คนเท่านั้นนางถึงจะค่อยๆ เปิดจุดชี้ให้ ออกแล้วนั่งสมาธิเดินพลังสักครึ่งชั่วโมง** เพื่อขยายเส้นเอ็นทั่วร่าง

นางสั่งให้ทุกคนออกไปจากห้องแล้วปล่อยผ้าມ่านเตี้ยลง ซ่อนตัวอยู่ด้านใน ค่อยๆ นั่งสมาธิ หลังจากหายใจเข้าออกลึกๆ นางก็เปิดจุดชี้ให้ เริ่มเดินพลังรักษาอาการบาดเจ็บอย่างไร้รู้ลืมเสีย

นางนึกว่าเมื่อให้ทุกคนออกไปแล้วนางก็จะนั่งสมาธิเดินพลังอย่างสบายใจได้ แต่นางกลับไม่รู้ว่ามีคนเล็ดลอดจากการฟังของนาง เข้าใกล้นางอย่างเงียบกริบ ค่อยๆ เอามือแหวกผ้าມ่านออก เห็นร่างอันทรงเสน่ห์ได้โดยง่าย

เหมือนลัวะซึ่งกำลังเดินพลังอยู่ หมุนเวียนลมปราณภายในไปรอบหนึ่งเพ่งสมาธิ หลับตาผ่อนคลายอย่างสงบราวกับพระโพธิสัตว์กวนอินกำลังนั่งสมาธิ งดงามราวเทพธิดา

* จุดชี้ให้ เป็นจุดที่อยู่บริเวณท้องน้อยกึ่งกลางลำตัว อยู่ได้ละติจูด 1.5 นิ้ว เป็นจุดสำคัญในการบำรุงร่างกาย

** ชั่วโมง เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั่วโมงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนางมีความรู้สึกไวโดยธรรมชาติหรือเพราะซีระแวง
จู่ๆ นางก็รู้สึกไม่ปลอดภัยขึ้นมา มักจะสัมผัสได้ว่ามีคนแอบมองนางอยู่
ราวกับว่ามีสายตาที่ไร้รูปคอยจ้องมองนางทั่วร่างตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า
แวตาคันเร้าร้อนนั้นทำให้นางมีอาชฌ์นอนกายไว้ได้

นางรู้สึกตะลึงงัน ดวงตางดงามลึ้มขึ้นมาทันใดราวกับตื่นจากฝัน
ภายในห้องเงียบกริบ ม่านบนเตียงยังคงปิดบังร่างนางที่นั่งขัดสมาธิ
เดินพลัดอยู่ในสภาพเดิม รอบกายไร้ผู้คน ไม่มีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้น มีเพียง
หัวใจนางที่เต้นรัวด้วยความกระสับกระส่าย

นางไม่วางใจจึงเลิกผ้าม่านขึ้นเล็กน้อย มองตรวจสอบรอบด้าน
อย่างละเอียด

ประตูห้องก็ยังคงปิดอยู่ นางไม่รู้สึกถึงลมหายใจใดๆ จากรอบด้าน
นางจึงค่อยถอยหน้าใจโล่งอก ปาดเหงื่อเย็นบนหน้าผาก นางคิดมากไป
ตามคาด

"ได้เท่า"

ซู่ยเอ๋อร์เอ่ยประโยคหนึ่งดังมาจากด้านนอกทำให้เหมียวลั่วซิงที่เพิ่ง
วางใจลงแข็งเกร็งขึ้นมาโดยพลัน

"ไปจึ้อยู่นอกห้อง ไม่ค่อยอยู่เฝ้าแม่นาง" สัมเสียงของหว่านเจียง
แผ่วไปด้วยการดำหนิ

"ได้เท่าโปรดภัยด้วยเจ้าคะ แม่นางอยากอยู่เงียบๆ คนเดียว ไม่อยาก
ให้พวกเราเฝ้าอยู่ในห้อง พวกเรากลัวว่าจะรบกวนนางเลยออกมาเฝ้าอยู่
นอกห้อง"

ซู่ยเอ๋อร์เอ่ยอย่างน่าสงสาร ดูจากท่าทางภายนอกที่เคอะพ่นบ่น

แต่ก็แฝงด้วยเจตนาฟ่องเช่นกัน

เหมียวลัวซิงไม่สนใจที่ซุ่ยเอ๋อร์ฟ่องหว่านเจียงหรงก ทว่ากลับสนใจที่เขามาหาตน กลางวันแสดๆ แท้ๆ เขาไม่ได้อยู่ที่กองปราบฝ่ายเหนือหรือใต้จึงกลับจวนมาแล้วเล่า

นางริบจัดการความคิด สักดจู้ดซี่ไ่ของตน ซ่อนกำลังภายในไว้ ก่อนที่ประตูห้องจะถูกเปิดออกนางก็นอนตะแคง หันหลังออกด้านนอก หลับตาแสร้งทำเป็นหลับ

บุรุษผู้นั้นเดินเข้ามาใกล้ด้วยฝีเท้าที่มั่นคง นางสัมผัสได้ว่าเรือนร่างของนางอยู่ในสายตาเขา หว่านเจียงกำลังจ้องนางอยู่

นางรู้สึกว่าเขาชอบเตี้ยงยวบลงไปเล็กน้อย เขานั่งลงข้างกายนาง ส่วนนางก็พยายามควบคุมลมหายใจรวมถึงชีพจรให้อ่อนและตื้นเข้าไว้ เพื่อไม่ให้เขาสังเกตได้ว่านางตื่นอยู่

นางไม่รู้ว่ำนี้นางตื่นขึ้นมาก็คมีคนรายงานหว่านเจียงทันที และนี่ก็คือเหตุผลที่จู่ๆ เขาก็กลับจวนมาแล้วปรากฏตัวในห้องนาง

นางรู้แต่เพียงว่าพอดตนเองฟื้นขึ้นมาก็เปลี่ยนจากฐานะสาวใช้กลายเป็นอนุภรรยาเสียแล้ว นางไม่ยอมมีความสัมพันธ์ใดๆ กับเขาเลย แล้วยิ่งไม่อยากให้เขาแตะเนื้อต้องตัวนาง แต่ก็กลัวจะยั่วโทสะเขาหรือทำให้เขาระแวง

นางยังไม่รู้ว่าจะเผชิญหน้าเขาอย่างไร ดังนั้นก่อนที่นางจะคิดหาทางออกว่าจะรับมือกับเขาเช่นไรดี นางก็ทำได้เพียงแสร้งนอนหลับ

โชคดีที่ร่างกายนางบาดเจ็บ เชื่อว่าในสถานการณ์เช่นนี้หว่านเจียงก็คงไม่ถึงกับรีบร้อนแตะต้องตัวนาง

ขณะที่นางพลอบใจตนเองเช่นนี้ จู่ๆ ก็สัมผัสได้ถึงความร้อนผ่าวบนหัวไหล่ ฝ่ามือใหญ่ของเขาส่งพลังความอบอุ่นผ่านเสื้อผ้าไปสู่ผิวพรรณของนาง

นางรู้สึกถึงมือข้างนั้นได้อย่างจับใจ มันค่อยๆ เคลื่อนจากหัวไหล่ไปตามเส้นเว้าโค้งของเรือนร่างที่นางนอนตะแคงอยู่ มือนั้นรุกล้ำเข้าไปในผ้าห่ม ลูบไล้จากหัวไหล่ไปยังสะเอว

ดวงหน้านางนอนหลับอย่างสงบ ทว่าหัวใจกลับเริ่มกระสับกระส่ายไปตามฝ่ามือใหญ่ที่ลูบไหวอยู่ที่เอว

เขาคิดจะทำอะไร

ฝ่ามืออันร้อนรุ่มแทรกเข้าไปในอาภรณ์ของนางอย่างอ่อนโยนแนบอยู่บนหน้าท้องนาง ลูบไล้ไปมา ความหยาบกระด้างของฝ่ามือนั้นค่อยๆ ลูบคลำผิวพรรณที่เกลี้ยงเกลานุ่มลื่นของนาง

ครั้นลมหายใจอันร้อนผ่าวของเขาเข้ามาใกล้ข้างหู ริมฝีปากบางนั้นก็แนบเข้าไปตรงชอกคออันเนียนนุ่มของนาง ดูดีมอย่างเชื่องช้า

เพลิงปรารถนากระจายไปทั่วอย่างเสียบเสียบ เขาไม่ส่งเสียงปลุกนาง ทว่ากลับใช้การลูบไล้มาก่อนกวนนาง

หว่านเจียงจ้งดวงหน้าด้านข้างอังกดงามของนาง ลมหายใจของนางตื่นขึ้นนัก ซิ่พจาก็ดูมั่นคง ดูคล้ายนางกำลังหลับลึก แต่ถึงจะรัดกุมอย่างไร ก็ยังคงมีช่องโหว่ แหวตออันเร้าร้อนลึกล้ำจับจ้องที่ลำคองนาง ขณะที่ปลายลิ้นของเขาโผล่เลื้อยอยู่นั้น ผิวของนางก็ขนลุกชันขึ้นมา

เขาไม่ได้เปิดโปงนาง ปล่อยให้นางแสสร้งนอนหลับต่อไป ส่วนเขาก็ได้พรมลูบไปถึงแก้มอย่างเชื่องช้า จับตึงหูนางเบาๆ เพื่อดูดีมลิ้มลอง

ฝ่ามือใหญ่ของเขาค่อยๆ เคลื่อนไปด้านบน ความอ่อนโยนปกคลุมความเนียนนุ่มของนางไว้ด้านหนึ่ง นิ้วชี้และนิ้วโป้งก็แนบคลึงส่วนยอดของบุปผาตูมสีชมพูแดงนั้น

เหมียวลัวซิงยังคงหลับตา ลมหายใจราบเรียบเชื่องช้าและตื้นเขิน จิตใจนางไม่ได้กระเจิดกระเจิงไปเพราะถูกเขายั่วเย้า ทว่าสวรรค์ย่อมล่วงรู้ ยามนี้จิตใจนางหวาดผวาเพียงใด ยามที่นางนอน เขายังกล้ากำเรบถึงเพียงนี้ เช่นนั้นยามที่นางตื่น นางจะไม่โดนเขากลิ้งกินไปทั้งร่างเลยหรือ

นางทำได้เพียงอดทนต่อไป เพียงแต่ขมวดคิ้วเล็กน้อย ค่อยๆ เผยความในใจลึกๆ ของนาง

"ได้แท้ รong เสนาบดีซุ่ยจากกรมอาญามาขอพบขอรับ" ผู้ได้บังคับบัญชา มาแจ้งจากด้านนอกอย่างแผ่วเบา

เหมียวลัวซิงรู้สึกยินดีปรีดาอย่างยิ่ง นึกว่าหว่านเจียงจะยอมหยุดและออกไปทันที ใครจะไปนึกว่าเขาเพียงตอบกลับไปอย่างเกียจคร้านประโยคหนึ่ง

"ให้เขารอต่อไป"

รออะไร ได้แท้ ซุ่ยจากกรมอาญาเป็นขุนนางชั้นสาม ตำแหน่งเขาสูงกว่าท่านนะ ท่านยังจะให้เขารออีกหรือ

เหมียวลัวซิงแทบอยากจะกัดฟันกรอด บุรุษผู้นี้ไม่เพียงไม่หยุดมือฝ่ามือใหญ่ที่ซุกซนนั้นยังลုပ်ไล่เข้าไปด้านในต้นขนาง นางเกือบจะทนไม่ไหวแล้ว

ตื่นสิ? ยังไม่ยอมตื่นอีก?

นางตกลงไปอยู่ท่ามกลางสงครามระหว่างเทพเจ้าและมนุษย์ ยามนี้

ผู้ได้บังคับบัญชาก็เอ่ยเตือนมาจากด้านนอกอีกครั้ง

"ได้เท่า รองเสนาบดีชุกมาด้วยพระราชโองการของฮ่องเต้ขอรับ"

ฝ่ามือใหญ่ที่ลูบคลำเข้าไปที่หว่างขาหยุดลงในที่สุด อีกเพียงชั้นเดียว ก็จะเข้าไปสู่ทางบุปผาแล้ว

หว่านเจียงเก็บมือกลับ ห่มผ้าห่มให้นางอย่างดีแล้วลุกขึ้นเดินจากไป กำชับคนที่อยู่นอกห้องให้ดูแลนางให้ดี เขาก้าวเดินจากไปด้วยฝีเท้าที่มั่นคง

แม้ว่าตัวเขาจะจากไปแล้ว ทว่ากลิ่นอายยังคงตลบอบอวลอยู่ภายใน ผ้าม่าน เขาได้ทิ้งสัมผัสไว้บนผิวของนาง

เหมียวลั่วซิงลืมนตาขึ้นหอบหายใจอย่างแรง นางอดกลั้นมานาน เกือบจะแส่รังต่อไปไม่ไหวแล้ว

นางหงุดหงิดยิ่ง จากสถานการณ์นี้ไม่ว่าจะช้าจะเร็วหว่านเจียงก็ต้องการตัวนาง ครั้นคิดว่าตนเองจะต้องทนอภัยศอดสูคอยปรนเปรอเขาก็พลันรู้สึกหนวดยะเยือกไปทั่วร่าง

ยามนี้หุ่ยเอ๋อร์ก็เข้าห้องมา เมื่อเห็นนางตื่นแล้วก็เดินขึ้นหน้ามามีมแย้มอย่างเอาใจ

"แม่นาง อยากจะดื่มน้ำหรือไม่เจ้าคะ"

เหมียวลั่วซิงซ่อนตาสี้นมองหุ่ยเอ๋อร์ เห็นอีกฝ่ายมองตรวจสอบตนเอง ด้วยสายตาหลุกหลิกก็พอรู้ว่าจิงใจมาสืบเรื่องราว อยากรู้ว่าเมื่อครู่หว่านเจียงทำอะไรกับตนในห้อง

ยามนี้นางกำลังหงุดหงิดใจและรู้สึกรังเกียจหุ่ยเอ๋อร์ยิ่ง สตรีผู้นี้มีจิตใจคับแคบ เดิมทีนางคิดจะให้หุ่ยเอ๋อร์ถอยออกไป ทว่าจู่ๆ นางก็คิดอะไรขึ้นมาได้

นางจ้องหุ่ยเออร์ ทันใดนั้นก็เกิดความคิดว่าจะหลอกใช้อีกฝ่าย
ดังนั้นมูปากจึงโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม

"หุ่ยเออร์ ข้านอนอยู่บนเตียงมานานเกินไปแล้ว อยากเคลื่อนไหว
ร่างกายบ้าง เจ้าออกไปเดินเล่นเป็นเพื่อนข้าแล้วกัน"

หุ่ยเออร์เห็นเหมียวลั่วซิงยิ้มให้ ไม่แสดงสีหน้าเย็นชาใส่นางเหมือน
ที่ผ่านมา ในใจนางก็คิดว่าต้องเป็นเพราะความสัมพันธ์กับได้ทำหน้าที่ทำให้อีกฝ่ายอารมณ์ดียิ่งนัก นางอดไม่ได้ที่จะสาปแช่งเหมียวลั่วซิงอยู่ในใจ ทว่า
ใบหน้ากลับยิ้มแย้มเอาใจ

"เจ้าคะ ออกไปเดินเล่นก็ดีเหมือนกัน จะได้หายใจ เจ้าคะ" หุ่ยเออร์
เดินขึ้นหน้าพวงเหมียวลั่วซิง เป็นท่าทางของสาวใช้ที่ปรนนิบัตินางอย่าง
เอาใจใส่

แม้ว่าหุ่ยเออร์จะอิจฉาเหมียวลั่วซิง แต่นางก็ตระหนักได้ว่าถ้าหาก
ตนเองยั่วโทสะอีกฝ่ายก็ไม่ใช่ผลดีอะไร ยิ่งไปกว่านั้นการคอยรับใช้ผู้ที่
ก็มีข้อดีอยู่อย่างหนึ่งคือนางสามารถพบหน้าได้ทำได้อีกบ่อยครั้ง

เหมียวลั่วซิงยอมให้หุ่ยเออร์พวงเดินเล่นอยู่ภายในลาน ในเมื่อ
มีดวงตาดูหลายคู่คอยจับจ้องอยู่ เช่นนี้นางก็จะแสดงความใจกว้างออกมา
การทำเช่นนั้นกลับหลบหลีกจากสายตาผู้คนได้มากมาย

เป็นดังที่เหมียวลั่วซิงคาดการณ์ไว้ เพราะมีหุ่ยเออร์มาเดินเป็นเพื่อน
ทั้งสองคนจึงก้าวออกจากเรือนจู่เหวียนได้อย่างราบรื่น แล้วนางก็ฉวยโอกาสนี้
จึงใจเอ่อยากจะเข้าห้องน้ำ หุ่ยเออร์ก็ไม่สงสัยอะไร จึงพวงนางเดินไป

ครั้นถึงห้องน้ำ เหมียวลั่วซิงก็งใจเอ่อย่างหยิ่งยโส "ข้าเคลื่อนไหว
ได้ช้า อาจจะนานหน่อยนะ หากเจ้ารำคาญที่ข้าช้าจะเข้ามาช่วยก็ได้"

หุ่ยเออร์ไม่อยากเข้าไปช่วยนางหрокจึงเอ่ยว่า "แม่นางค่อยๆ ทำไม่ต้องรีบ บ่าวจะรออยู่ด้านนอกเจ้าค่ะ"

เหมียวลัวซิงเหลือบมองหุ่ยเออร์แวบหนึ่งแล้วก็ถอนหายใจ "ก็ได้ข้าจะค่อยๆ ทำ แต่เพื่อไม่ให้กระทบถึงบาดแผล ข้าจะเข้ามาจนะ เจ้าอย่ามาเร่งข้าล่ะ" ครั้นเอ่ยจบนางก็เข้าห้องน้ำไป

หุ่ยเออร์รออยู่ด้านนอก คนอื่นก็จะนึกว่านางอยู่ด้านใน เหมียวลัวซิงจึงฉวยโอกาสนี้ทนความเจ็บปวดจากบาดแผลแลบกายจากไปอย่างรวดเร็วโดยไม่มีใครรู้เห็น

6

ครั้นเหมียวลัวซิงมาถึงโรงเตี๊ยมเยวี่ไหหล นางก็สืบข่าวคราวจาก
เสี่ยวเอ๋อร์ เสี่ยวเอ๋อร์สารยายถึงสถานการณ์ในวันนั้นอย่างออกรสออกชาติ
ในที่สุดนางก็เข้าใจสภาพการณ์คร่าวๆ แล้ว

หลังจากที่อี๋ลอบสังหารไม่สำเร็จก็หนีไป เขาไม่ได้ตกอยู่ในเงื้อมมือ
ของหฺร่านเจียง

ดูท่านางคงจะอยู่ในจวนสกุลหฺร่านต่อไปไม่ได้แล้ว ยังไม่ต้องพูดถึงว่า
นางไม่ต้องการมีความสัมพันธ์ใดๆ กับหฺร่านเจียง แค่ว่าทรยศต่อคำสั่งลอบสังหาร
แล้วยังช่วยชีวิตหฺร่านเจียงไว้อีก ทางสำนักไม่มีทางปล่อยนางแน่

หากนางยังอยู่ในจวนสกุลหฺร่านต่อไป จดจบบก็มีเพียงความตาย
สถานเดียว

หลังจากออกจากโรงเตี๊ยมเยวี่ไหหลนางก็เดินก้มหน้าก้มตาไป
ตามท้องถนน ยามนี้นางแต่งกายด้วยผ้าหยาบเช่นสตรีทั่วไป ละเลงจุดดำ

บนดวงหน้า จึงดูไม่สะดุดตา ไม่เป็นที่สังเกต

ตั้งแต่นางล้มเลิกการลอบสังหารหรั่งเจียง นางก็เตรียมทางหนีที่ได้ไว้แล้ว รอเพียงวันที่สบโอกาส จะได้ออกจากจวนสกุลหรั่งอย่างราบรื่น ยามนี้ความปรารถนาของนางก็เป็นจริงแล้ว

นางสะพายย่าม ตัดสินใจเดินทางออกจากเมืองทันที เนื่องจากนางยังคงบาดเจ็บ ไม่สะดวกที่จะขึ้นเปลื้องกำลังภายใน ด้วยเหตุนี้นางจึงเรียกรถเทียมวัวมาคันหนึ่ง จ่ายเงินให้คนขับรถด้วยเศษเหรียญเพื่อให้เขาส่งตนออกจากเมือง

ครั้นรถเทียมวัวเคลื่อนไปได้สักระยะหนึ่งจู่ๆ ก็หยุดลง
เหมียวลั่วซิงเลิกผ้าม่านหน้าต่างขึ้นถามพลางขมวดคิ้ว "ท่านลุง ไยจึงไม่เคลื่อนที่เล่า"

คนขับรถเป็นบุรุษวัยห้าสิบกว่าปีหันมาตอบนางว่า "แม่ นางองค์รักษ์เสื้อแพรสีบดอยู่ด้านหน้า พวกเขาขวางถนนเอาไว้ ต้องรอแล้วล่ะ" น้ำเสียงของท่านลุงราวกับว่าไม่แปลกใจกับสถานการณ์เยี่ยงนี้เลย

ครั้นเหมียวลั่วซิงได้ยินคำว่าองค์รักษ์เสื้อแพรนางก็หน้าถอดสีโดยพลัน
"ท่านลุง อ้อมไปทางอื่นเถิด ข้าจะจ่ายเงินให้ท่านเพิ่ม"

"ได้เลย!" ครั้นคนขับรถได้ฟังก็เลยรถเทียมวัวไปทางตรอกอื่นทันที
รถเทียมวัวอ้อมรอบใหญ่ หลังจากผ่านถนนไม่กี่สายก็พบกับรถเทียมวัวคันอื่น คนขับรถคล้ายว่าจะเจอพวกเดียวกันจึงหยุดรถสนทนากับฝ่ายตรงข้าม แล้วหันกลับไปบอกนาง

"แม่ นาง ได้ยินว่าถนนสายอื่นที่จะไปยังประตูเมืองถูกขวางไว้หมด องค์รักษ์เสื้อแพรกำลังตรวจสอบคน อย่างไรก็ตามคงต้องรออีกนาน"

เหมียวลัวซึ่งเดินปะปนไปกับกลุ่มผู้คน เห็นองครักษ์เสื้อแพร
จำนวนไม่น้อยเดินไปเดินมา ชาวบ้านที่อยู่ละแวกนั้นก็ซุบซิบกันเป็นระลอก

"ไม่ใช่คั่นบ้านยึดทรัพย์" ได้ยินว่าใต้เท้าห่านจะมาจับคน"

"ข้าก็ไม่แน่ใจนัก แต่คล้ายว่าจะมาตามหาสตรีนางหนึ่ง องค์ริษย์
เลือดเพรากลุ่มใหญ่ขวางถนนสายสำคัญที่จะมุ่งหน้าออกจากเมืองแต่ละสาย
ไว้ กำลังตรวจสอบทีละคนๆ"

ชาวบ้านหลายคนพูดไปพูดมา วาจาเหล่านี้ก็ดังมาเข้าหูเหมียวลั่วชิง ทุกคำไม่ขาด นางตื่นตระหนกยิ่งนัก ตัวนางออกจากจวนสกุลหว่านมาได้ไม่นานนักหว่านเจียงก็ส่งคนไปปิดประตูเมืองทั้งสี่ด้านแล้ว เขาจัดการรวดเร็ว เช่นนี้ทำให้นางทำอะไรไม่ถูก

* ชุตเพยอวี เป็นเครื่องแบบขุนนางขององค์กรกษัตริย์ในสมัยราชวงศ์หมิง มีลักษณะเป็นชุดคลุมยาว ปักลายมังกรมาจิน

หว่านเจียง

นางเปลี่ยนทิศทางทันทีโดยเดินเข้าไปในตรอกด้านข้าง เร่งความเร็ว
ฝีเท้าอย่างเงียบกริบ

เหงื่อเย็นผุดขึ้นบนหน้าผาก ในเมื่อนางเพิ่งได้รับบาดเจ็บมาไม่นาน
เพื่อหลบหลีกหูตาทองครีษจวนสกุลหว่าน นางต้องใช้วิชาตัวเบาและ
กำลังภายในจึงสะเทือนถึงบาดแผล

ทว่านางต้องกัดฟันทนไว้ เร่งความเร็วฝีเท้า ครั้นพบว่ามิเจ้าน้ำที่
กำลังตรวจสอบซักถามคนอยู่ที่ทางเข้าตรอกอีกด้านนางก็รีบแลบกาย
มาทางด้านข้าง หลังพังกำแพงอิฐไว้

ครั้นนางเห็นว่าเจ้าหน้าที่กำลังจะเดินมาทางนี้ นางก็ตะปาดเท้า
ข้ามกำแพงเข้าไปยังลานของเรือนแห่งหนึ่ง ขณะที่วิ่งลงถึงพื้นนั้นนางก็
โซซัดโซเซเล็กน้อย

นางหลับตาลงรอให้หายจากอาการตาพร่ามัว ครั้นดวงตาปรับสภาพ
ได้แล้วนางก็ค่อยๆ มองตรวจสอบรอบด้าน

นี่คือเรือนใหญ่หลังหนึ่ง มีคนรับใช้อยู่ไม่มาก ไม่ใช่เรื่องยากที่นาง
จะหาทางหลบหลีก นางจึงตัดสินใจหลบอยู่ที่นี้ก่อนเป็นการชั่วคราว รอให้
สถานการณ์ผ่านไปค่อยคิดหาวิธีออกจากเมือง

เพียงแต่น่าเสียดาย แผนการที่นางวางไว้ไม่เป็นดังใจ นางเพิ่ง
หลบมาได้เพียงคืนเดียว เช้ามืดในวันถัดมานางก็ต้องตกใจตื่นด้วย
เสียงรบกวน

นางเป็นคนมีความรู้สึกไวและนอนหลับไม่ลึก แค่เสียงอะไรเล็กน้อย
นางก็จะรู้สึกตัวทันที ทว่าเมื่อคืนนี้อาจจะมาจากสาเหตุที่นางยังบาดเจ็บอยู่

เลยทำให้นางหลับลึก

นางเดาว่ายาที่ดื่มไปนั้นจะต้องผสมยาผ่อนคลายอารมณ์เข้าไปด้วยแน่ มิเช่นนั้นนางจึงหลับลึกไม่รู้เรื่องราวเช่นนี้ จนกระทั่งตกใจตื่น เพราะการเคลื่อนไหวที่รุนแรง

ยามนี้หากนางจะหนีก็ยังคงเชื่องช้าอยู่บ้าง นางจึงรีบหลบเข้าไปยังห้องหนึ่งแล้วได้ยืนที่คนรับใช้ซุบซิบกันอยู่ด้านนอก นางจึงรู้ว่าองค์กรภักดิ์เสื้อแพรขยายวงตรวจสอบไปจนถึงเรือนทุกหลังแล้ว

เหมียวลัวซึ่งกังวลเป็นการใหญ่ จะสลัดให้หลุดจากองค์กรภักดิ์เสื้อแพรช่างยากเย็นนัก ทว่านางก็อดสงสัยไม่ได้

กล่าวตามจริง นางไม่เชื่อหรือกว่าหว่านเจียงจะกระทำการอีกทีก็ครึกโครมเยี่ยงนี้เพียงเพื่อตามหาตัวนาง สำหรับเขาแล้วนางก็เป็นเพียงสาวใช้ที่ไม่ได้สลักสำคัญอะไร แม้นางจะช่วยชีวิตเขา ทำให้เขารู้สึกดีกับนาง ก็คงไม่ถึงขั้นต้องระดมองค์กรภักดิ์เสื้อแพรและเจ้าหน้าที่กลุ่มใหญ่ออกตามหานางเสียทั้งเมืองหรอก

เหมียวลัวซึ่งขมกลืนความเจ็บปวดไว้ ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะค้นมาถึงห้องที่นางอยู่ นางก็หนีออกไปได้ทันเวลา

การใช้วรยุทธ์เช่นนี้จะต้องใช้กำลังภายในทำให้แผลของนางปริออก นางสัมผัสได้ว่าที่แผ่นหลังของตนมีเลือดซึมออกมา

นางซ่อนตัวไปมาสิบวัน ภายในสิบวันนี้เจ้าหน้าที่ที่เฝ้าประตูเมืองตรวจสอบคนเข้าออกอย่างเข้มงวดโดยตลอด แต่ละสถานที่ในตัวเมืองก็มีองค์กรภักดิ์เสื้อแพรตรวจสอบกลับไปกลับมา ทำยที่สุดก็ยังไม่เว้นแม้กระทั่งขอทาน

เหมียวลั้วริงจะไปทีใดก็ได้ ไม่ได้ แล้วก็รู้ว่าการตรวจสอบของห่านเจียงจะสิ้นสุดลงเมื่อใด นางไม่กล้าไปพักที่โรงเตี๊ยมและก็ไม่กล้าไปพักอ้างแรมที่ใดเป็นเวลานาน หลายวันนี้นางพักอยู่ด้านนอก บ้างก็นอนบนหลังคา บ้างก็หลบเข้าไปนอนในลานเรือนคนอื่น

ยามนี้ยังไม่เข้าสู่ฤดูสารท ทว่ายามค่ำคืนก็หนาวเย็นอยู่บ้าง อาการบาดเจ็บของนางหนักหนาอยู่เหมือนกัน กอปรกับการหนีตายในหลายวันนี้ บาดแผลมีเนื้องามจะแฉ่ง

เหมียวลั้วริงแอบก่นด่าเสียงหนึ่ง หากไม่ใช่เพราะองค์รักษ์เสื้อแพรมาสร้างเรื่องจนทั่วทั้งเมืองตกอยู่ในสภาพคับขัน เหตุใดนางจะต้องนอนกลางดินกินกลางทรายด้วยเล่า ไยต้องหนีหัวซุกหัวซุนอย่างยากลำบาก มิเช่นนั้นป่านี้นางคงออกจากเมืองไปนานแล้ว

ยามเช้า นางก็กินขนมแป้งอบร้อนๆ สองชิ้นที่ซื้อมาจากแผงริมทาง และกินโจ๊กไปสามหนึ่ง ทว่านางกลับยังรู้สึกปวดศีรษะ ทำอ่อนแรง นางซ่อนตัวมาสิบวันก็รู้สึกว่าการอดนอนยิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ

นางไปที่ร้านขายยาแห่งหนึ่ง ต้องการซื้อยามารักษาอาการบาดเจ็บบางส่วนเพื่อระงับอาการ

"แม่นางบาดเจ็บหรือ" เจ้าแกล้งถามยิ้มๆ

"เข้ามาซื้อยาให้พี่ชาย เขาได้รับบาดเจ็บ" นางเอ่ยขึ้น

เจ้าแกล้งถามอีกว่า "เช่นนั้นพี่ชายของเจ้าบาดเจ็บจากอะไร มีด? น้ำร้อนลวก? หรืออย่างอื่น"

"เมื่อวานพี่ชายข้ามีเรื่องชกต่อย ถูกคนใช้กระบี่แทงเข้า"

"อ้อ บาดเจ็บจากการโดนกระบี่แทง" เจ้าแกล้งแสดงท่าทีกระฉับกระเฉง

แล้วก็เริ่มจัดสมุนไพรให้นาง

ผ่านไปเพียงครู่เดียว แก่ร้านก็เอ่ยกับนางว่า "แม่นางรอสักครู่ มีสมุนไพรตัวหนึ่งหมด ข้าจะไปเอาที่ด้านหลัง"

เหมียวลั่วซิงทอดสายตามองเขาแล้วพยักหน้ายิ้มๆ "รบกวนท่านด้วย"

ครั้นเก่าแก่ร้านหมุนกายเล็กฝ่าม่านเดินเข้าไปด้านหลังใน เหมียวลั่วซิงก็ไม่พูดไม่จรรีรับหมุนกายเดินออกจากร้านในทันใด

นางไม่ได้เอ่ยว่าตนเองบาดเจ็บ บนดวงหน้าก็ยังแค้นสีดำไว้ลึก ไม่ได้แสดงถึงอาการป่วยออกมาแต่อย่างใด ทว่าประโยคแรกที่เก่าแก่ร้านกล่าวกลับถามนางว่าบาดเจ็บหรือไม่

เขาจัดสมุนไพรอย่างเชื่องช้า แม้ว่าใบหน้าจะแฝงไปด้วยรอยยิ้ม ทว่าแววตากลับคอยตรวจสอบอยู่ตลอดเวลา แล้วต่อมาก็เอ่ยว่าขาดสมุนไพรไปตัวหนึ่ง ให้นางรอสักครู่

จากเหตุผลสามข้อข้างต้น นางจึงมั่นใจเสียเกินส่วนว่าร้านขายยาร้านนี้ต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่

ครั้นนางหมุนกายเดินออกจากร้านขายยาก็รีบสาวเท้าอย่างฉับไวเข้าไปในตรอกฝั่งตรงข้าม ซ่อนตัวแอบดูอยู่หลังต้นไม้ใหญ่

ประเดี๋ยเดียวองครักษ์เสื้อแพรหลายคนก็รีบรุดมายังร้านขายยา เหมียวลั่วซิงจึงรีบหมุนกายจากไปทันที ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา ไม่ว่าร้านขายยาแห่งใดก็ไปไม่ได้แล้ว เกรงว่าจะมีหูตาขององครักษ์เสื้อแพรคอยสอดส่องอยู่

เก่าแก่ร้านขายยาคณันนุ่งผ้ามาที่นาง เพราะเป็นสตรี บาดเจ็บจากกระบี่...คนที่หร้านเจียงต้องการจับกุมคือนาง

เหมียวลั่วชิงรู้เพียงว่าจะปล่อยให้เขาจับตัวนางไม่ได้เด็ดขาด ถ้าหากตกอยู่ในกำมือของหว่านเจียงแล้ว ถึงไม่ตายก็ต้องโดนถลกหนัง

นางเพิ่งออกจากร้านขายยาไม่นานก็ต้องตะลึง รวากับพายุ่ใหม่กระหน่ำมา นางหมุนกายทันที มีพลังฝ่ามือโจมตีมาที่นางอย่างกะทันหัน ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้นางรีบยื่นมือมากั้นไว้ แต่ก็ถูกสั่นสะเทือนจนล้มลง

นางล้มลงไปบนพื้น กระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง ขณะที่พยายามหยัดร่างขึ้น กระป๋องเย็นเยียบก็จี้มาที่คอนาง นางจึงไม่กล้าขยับเขยื้อน

นักฆ่าจากสำนักเดียวกัน!

ครั้นเหมียวลั่วชิงเห็นคนเหล่านี้สวมเสื้อดำสีดำนะมันก็รู้ทันทีว่า จะต้องเป็นคนที่ทางสำนักส่งมา พลันสัมผัสได้ถึงลางร้าย

นางหลบองค์วัชรศีลแพรวมาได้แล้ว แต่กลับหลบการไล่ล่าจากทางสำนักไม่พ้น

ขณะที่เหมียวลั่วชิงถูกดิ่งฝ่าด้าที่คลุมศีรษะออกอย่างรุนแรง นางรู้สึกเพียงว่ามีแสงบาดตาอยู่เบื้องหน้า รอจนดวงตานางปรับสภาพได้ นางจึงเห็นบุรุษตรงหน้าอย่างชัดเจน

ดวงตาหงส์ยาวเรียวคู่หนึ่งเข้ากันกับคิ้วเข้มคมคาย จมูกโด่งเป็นสัน เขยิบยืนอยู่ตรงนั้น รูปร่างสูงเพียวราวกับต้นไม้อันหนึ่ง ทั้งๆ ที่หน้าตาดูหล่อเหลาสุภาพเรียบร้อยแต่กลับแสดงความเย็นชาออกมา แผ่กลิ่นอายอันน่าเกรงขามจนทุกคนต้องสยบราวกับปลายดาบ

"ท่านคืออิหรื่อ"

นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้เห็นหน้าตาที่แท้จริงของเขา เขาปกปิดใบหน้า มาตลอด วันนั้นที่ลอบสังหารห่านเจียงในโรงเตี๊ยมเขาก็แปลงโฉมมา แม้จะดูแปลกหน้า ทว่านางจำแววตาเขาได้

ครั้นเห็นเขาไม่ยอมรับและไม่ปฏิเสธ นางจึงยิ่งแน่ใจว่าเป็นเขา แน่نون

ครั้นนางประสานสายตากับแววตาอันเย็นเยียบ นางก็ไม่ยอมหลบสายตา แต่มองกลับอย่างเย็นชา

"นี่ท่านคิดจะทำอะไร ท่านจะฆ่าพวกเดียวกันหรือ"

"เจ้าน่าจะรู้จักจบของการทรยศสำนัก" การสอบสวนของเขาเย็นชาอย่างยิ่ง

นางร้องฮึ่เสียงเย็น เอยด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว "หากข้าทรยศสำนักจริง แล้วข้าจะโดนห่านเจียงตามล่าจนไม่มีที่ไปเช่นนั้นหรือ หากไม่ใช่เพื่อช่วยชีวิตท่าน ข้าจะยอมพลาดโอกาสที่จะได้เข้าใกล้ห่านเจียงหรือ"

ครั้นนางเอ่ยวาจานี้ออกไป คนชุดดำทั้งหมดล้วนตะลึงงัน

อึดี้ตกตะลึงไปด้วย ต่อมาเขาก็ยิ้มเย็น

"เจ้ามาขวางกระบี่ของข้า ไม่ว่าจะมองจากทางใด คนที่เจ้าคิดจะช่วยชีวิตคงเป็นห่านเจียงกระมัง"

"วันนั้นท่านนึกว่าเขาโดนฤทธิ์ยาปลุกกำหนด ออกจากจวนโดยมีเพียงองครักษ์หกคนอยู่ข้างกาย อันที่จริงเขาหลอกใช้องค์หญิงเจ็ด นามมยอกต้องเอาหนามบ่ง มีคนดักรออยู่รอบด้าน เขาวางแผนไว้เสียดิบดี รอให้ปลาใหญ่มาติดเบ็ด"

ครั้นอึดี้ได้ฟังแล้วก็ตกใจและขมวดคิ้วต่อ แววตาเฉียบคมคู่นั้นจับจ้อง

มาที่นางอย่างเชื่อกครั้งไม่เชื่อกครั้ง

เหมียวลัวซิงเอ่ยต่อว่า "เขาออกจากจวน จะเลือกสตรีนางใดก็ย่อมได้ แต่เขากลับมาเลือกข้าที่ไม่โปรดปรานแล้ว ท่านไม่คิดว่าแปลกหรือ"

ครั้นนางเอ่ยวาจานี้ อี้ก็ดำดิ่งลงสู่ความเงียบบั่นคล้ายกับกำลัง คิดใคร่ครวญ

"ท่านลงมือสังหารเขา หากข้าช่วยท่านก็จะตกหลุมพรางของเขาไปด้วย เขาจะกวาดพวกเราเรียบไม่มีเหลือ ภายใต้สถานการณ์คับขัน ข้าทำได้เพียง ต้องลองเสี่ยง ขวางกระบี่ให้กับเขา ที่ข้าทำเช่นนี้ไม่เพียงทำลายแผนของเขา ได้ ยังช่วยให้ท่านมีเวลาหนีด้วย แล้วด้วยความที่เขาคาดไม่ถึงในการกระทำ ของข้า จึงไม่แน่ใจว่าข้าเป็นมิตรหรือศัตรูกันแน่ แล้วฉวยโอกาสที่เขา กำลังลี้เลื่อยอยู่นั้นหลุดพ้นจากสถานการณ์อันเลวร้าย"

พออึ้งแล้วก็รู้สึกไม่คาดฝันจริงๆ ทว่าเขากลับหรีดาลง "เจ้าพูดจริง หรือ"

นางไม่ยอมตอบแต่ถามกลับ "แล้วท่านคิดว่าอย่างไรเล่า ข้าต้องไป ขวางดาบให้เขาด้วยหรือ หลังจากที่ข้าช่วยชีวิตเขาแล้วกลับไม่ยอมเสพลุข ในฐานะผู้มีพระคุณ ร้องขอแก้แค้นเงินทองจากเขา แต่กลับหนีออกจาก จวน จากนั้นก็ต้องพบจุดจบที่โดนท่านจับตัว?"

อี้เงียบบั่นไปโดยพลัน แม้ว่าแววตาเขายังคงเฉียบคมยิ่งนัก แต่ เหมียวลัวซิงรู้ดีว่าเขาไม่ค่อยแน่ใจแล้วว่านางทรยศจริงหรือไม่ นาง ถึงขนาดมั่นใจว่าเขาเชื่อในคำให้การของตนอยู่หลายส่วน

คำอธิบายของนางในครั้งนี้ปราศจากพิรุณใดๆ เพราะที่ห้วนเจียง วางกับดักไว้ก็เป็นความจริง ขอเพียงอี้ไปตรวจสอบก็จะรู้ ยิ่งไปกว่านั้น

เรื่องที่ต้องครึกษ์เสียแพร่ออกตามหานางอยู่ทุกที่ ไก่บินสุนัขเดลิิด* กันไปหมด
ชาวบ้านต่างหวาดกลัว อี้จะไม่รู้เรื่องนี้เสียหรือ

เป็นดังที่นางคาด อี้เพียงแค่อ้างนางสักครู่แล้วก็เอ่ยปากสั่งการคนอื่น
"นำตัวนางลงไป ใ้ให้ดี"

เหมียวลัวซิงหลบตาลลง เก็บงำความยินดีไว้แล้วค่อยๆ ถอนใจโล่งอก

แค่สามารถรักษาชีวิตไว้ได้ก็นับว่าประเสริฐแล้ว ขอเพียงอี้เชื่อในคำพูด
ของนาง นางก็ยังมีโอกาสที่จะหนี พอนึกถึงตรงนั้นนางก็มีความหวังมากขึ้น
กว่าจะเดินมาถึงจุดนี้ได้มันยากเย็นยิ่งนัก ไม่ว่าจะเป็นหว่านเจียงหรืออี้
ก็ไม่มีสิทธิ์มาตัดสินความเป็นตายให้นาง

แม้เหมียวลัวซิงจะถูกอีักกับริเวณไว้ แต่คำพูดนางอาจจะได้ผล
เนื่องจากอี้ขังนางไว้ในห้อง แต่ก็ไม่ได้ทรมานนาง ซ้ำยังส่งผู้ใต้บังคับบัญชา
สตรีคนหนึ่งมาพินแผลให้นางใหม่ ส่งอาหารให้นางครบสามมื้อ

เหมียวลัวซิงหลบซ่อนตัวมาสิบกว่าวัน เดิมทีก็ใกล้จะหมดแรงอยู่แล้ว
กอบปรักบอการของนางยังแย่ง บาดแผลฉีกขาด ดังนั้นนางจึงไขขึ้นสูง
แม้ยามนี้จะถูกอีักกับริเวณ ทว่านางกลับสามารถพักหายใจหายคอได้

นางกินยาและนอนหลับอยู่บนเตียงตลอด สามวันถัดมาจู่ๆ คืนหนึ่ง
นางก็ถูกปลุกให้ตื่นโดยไม่มีคำอธิบายใดๆ แล้วถูกคุมตัวไปขึ้นรถม้า

"เกิดอะไรขึ้น" นางเอ่ยถาม

คนที่มาคุมตัวนางขึ้นรถม้าคือผู้ใต้บังคับบัญชาสตรีที่อี้ส่งมา สตรีผู้นั้น
ไม่ได้ตอบคำถามนาง หลังจากคุมตัวนางขึ้นรถแล้วก็ถอยลงจากรถ

ผ่านไปเพียงชั่วครู่อี้ก็ขึ้นรถม้ามา

* ไก่บินสุนัขเดลิิด เป็นสำนวน เปรียบเปรยถึงสถานการณ์ที่สับสนวุ่นวาย ตื่นตระหนกกันไปหมด

ครั้นเขาขึ้นมา รถม้าที่เดิมที่กว้างขวางก็เปลี่ยนเป็นคับแคบทันใด
 "ออกเดินทางได้" เขาออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงเย็นชาเหมือนที่ผ่านมา
 เหมือนลัทธิลึกลับของเขาแวบหนึ่ง เขานั่งหลับตาพักผ่อนอยู่
 ตรงข้ามนาง ตั้งแต่ขึ้นรถม้ามาจนถึงยามนี้เขายังไม่ได้มองนางสักแวบ
 ทว่านางกลับสัมผัสได้อย่างลึกซึ้งว่าถึงแม้เขายังคงหลับตาอยู่ แต่
 การเคลื่อนไหวทุกท่วงท่าของนางกลับตกอยู่ในการควบคุมของเขา

เหมือนลัทธิลึกลับกำลังใคร่ครวญ จู่ๆ ออกเดินทางในยามราตรี สถานที่
 ที่พวกเขาซ่อนตัวอยู่คงจะไม่ปลอดภัยเสียแล้วจึงต้องย้ายสถานที่

นางจะต้องถามผู้ใดบ้างคืบบัญชาเขา ไม่มีทางถามเขาแน่นอนว่า
 กำลังจะไปไหน แต่ในเมื่อผู้ใดบ้างคืบบัญชาเขายังไม่ตอบคำถามนาง แล้ว
 เขาจะบอกนางได้อย่างไร แม้คำอธิบายของนางจะทำให้ชีวิตนางชั่วคราว
 ทว่านางรู้ดี อี้ไม่ได้เชื่อนางทั้งหมดหรอก

เหมือนลัทธิลึกลับเห็นอย่าเต็มทน นางจึงพึงพิงชะกับผ่นรถม้า ผ่านหลัง
 พิงกับเบาะนุ่มๆ ด้านหลัง นางหลับตาลง ทว่าในขณะที่เตรียมจะจับหลับ
 สักครู่ น้ำเสียงเยียบเย็นของอีกฝั่งมา

"โยเจ้าจึงช่วยข้า"

เหมือนลัทธิลึกลับตื่นขึ้นทันที พบว่าเขากำลังจ้องมองตัวนางอยู่ ดวงตา
 ดำขลับลึกถ้ำเป็นประกายราวเปลวเพลิงมองกดดันมาด้วยอำนาจ

เหมือนลัทธิลึกลับสบตาไปกับเขาสักครู่แล้วก็หลับตาลง

"เพราะว่า..." นางเหนื่อยล้าเล็กน้อย น้ำเสียงจึงแหบพร่ากว่าปกติ
 อยู่บ้าง "อยากช่วยก็ช่วย ข้าไม่อยากเห็นท่านตายไปอย่างเปล่าประโยชน์"

นี่คือเหตุผลที่นางนึกได้ในขณะนี้ หวังว่าสิ่งนี้จะทำให้เขาหวั่นไหว

เกิดความเห็นใจนาง ไม่ส่งตัวนางกลับสำนัก นางเดาว่าเขาน่าจะยังไม่ได้
รายงานเรื่องที่นางช่วยชีวิตห่านเจียง เขาคงกำลังตรวจสอบนางอยู่ และ
นางจะต้องหาโอกาสเหมาะจะเพื่อให้ชายผู้นี้ส่งปลง

"เจ้าไม่เคยคิดบ้างหรือว่าตนเองจะตายอย่างเปล่าประโยชน์" เขาถาม
อีกครั้ง

นางซ่อนตาขึ้นมองเขา ตอบอย่างไม่ไว้หน้า "ฮิ พุดตามจริง ยามนั้น
ข้ายังไม่ทันได้คิดจริงๆ" น้ำเสียงนางแฝงการตำหนิและความแค้นใจอยู่
เล็กน้อย

หลังจากที่นางถลึงตาใส่เขาอย่างดุขัน นางก็หลับตาลงราวกับ
จะบอกว่า 'ข้าคร้านจะสนท่านแล้ว จะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ' แล้วนอนหลับไป
ด้วยความขุ่นเคือง

แววตาเขายังคงจ้องอยู่ที่ดวงหน้านาง ต่อมาก็เคลื่อนสายตาไปมอง
นอกหน้าต่าง นอกจากเสียงล้อรถและเสียงฝีเท้ามาแล้ว รอบด้านเงียบสงัด
ยิ่งนัก

ผ่านไปชั่วครู่แววตาของเขาก็เคลื่อนกลับมาที่ดวงหน้านางอีกครั้ง
สีหน้าซีดเผือดเหนื่อยล้านั้นเพิ่มความอ่อนแอของสตรี ลดความเย็นยะเยือก
ของนักฆ่าลง ยามนอนหลับยังคงขมวดคิ้วมุ่นคล้ายนอนอย่างไม่เป็นสุข
ทำให้น่าสงสารยิ่ง

พวกเขาเป็นนักฆ่า มักจะเคยชินกับการเย็นชาใส่ผู้อื่น ไม่แสดง
ความรู้สึกออกมามากนัก พวกเดียวกันเองก็ไม่ค่อยพูดคุยกัน สื่อสาร
เพียงเรื่องที่สำคัญเท่านั้น พุดสันกระบี่ประทับตรงประตู

เมื่อครุ่นนางเอยด้วยความขุ่นเคืองและดุขัน แฝงด้วยความเป็นเด็ก

อยู่บ้าง ทำให้ดวงหน้าซีดเผือดอ่อนแรงนั้นเพิ่มโทษและควมมีชีวิตชีวาขึ้นมา

นางเอ่ยว่าอยากช่วยก็ช่วย แล้วยังบอกอีกว่าไม่อยากให้เขาตายอย่างเปล่าประโยชน์

นักฆ่าจะปฏิบัติภารกิจตามคำสั่งเสมอ ไม่ทำอะไรตามอำเภอใจ นักฆ่าแต่ละคนต้องรับผิดชอบภารกิจของตนเอง จะไม่คิดมาก จะไม่ช่วยนักฆ่าคนอื่นแล้วกระทบถึงภารกิจการลอบสังหารของตนเอง

กฎของพวกเขาก็คือภารกิจย่อมสำคัญยิ่งกว่าชีวิต

ทว่าจากที่นางเอ่ยเมื่อครู่ 'ไม่รู้เป็นเพราะอะไรเขากลับจดจำมันไว้ในใจ

"หยุดรถ" มีคำสั่งดังมาจากด้านนอกทำลายความเงียบสงบจากบริเวณรอบข้าง

เหมียวลั่วซิงลืมหันไปในทันใด นางมองไปทางอึดใจไม่รู้ตัว

"เป็นเจ้าหน้าที่ตรวจตราถนน" ผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่งเขยิบเข้าใกล้หน้าต่างกระซิบรายงาน

เหมียวลั่วซิงคิดอยู่ในใจ ก็แค่เจ้าหน้าที่ ไม่ใช่ของครักษ์เสื้อแพรสักหน่อย ยังถือว่าจัดการได้ง่าย

นางมองไปทางอึดใจ เขาเจียบกริบไม่พูดไม่จา เห็นชัดว่าก็คงคิดเช่นเดียวกัน

ท่ามกลางเสียงฝีเท้าม้า เจ้าหน้าที่ก็เดินเข้ามาใกล้ตัวรถม้าแล้ว

"พวกเจ้ามาจากที่ใด และกำลังจะไปไหน"

"เรียนเจ้าหน้าที่ พวกเรามาจากร้านขายยา ได้รับคำสั่งมาให้รีบไปเก็บ

สมุนไพร นี่คือป้ายผ่านทางของพวกเขา..."

ผู้ใต้บังคับบัญชาที่อยู่ด้านนอกกำลังเจรจากับเจ้าหน้าที่ เหมียวลั่วซิง คอยตั้งใจฟัง ในใจนางคิดว่าที่แท้ก็ปลอมเป็นพ่อค้าร้านขายยาเพื่อจะออกจากเมือง มิน่าเล่าพอนางขึ้นรถม้ามาจึงได้กลิ่นสมุนไพรอบอวล อี้ กล้าออกนอกเมืองในยามนี้ก็น่าจะวางแผนมาเป็นอย่างดีแล้ว มีเขาอยู่ อาจจะทำให้ตัวนางเองหลบจากหูดตาขององค์กรกษัตริย์เสียแพร่ได้เพื่อให้ ออกจากเมืองได้อย่างราบรื่น

"มีใครนั่งอยู่ในรถบ้าง"

"รายงานเจ้าหน้าที่ มีเก้าอี้ร้านกับสุหยินขอรับ"

สุหยิน?

เหมียวลั่วซิงตะลึงชั่วคราว ครู่ต่อมาก็รู้สึกได้ว่ามีคนมานั่งเบียดอยู่ ด้านข้าง

ที่แท้ก็มานั่งข้างกายนางแล้วทิ้งน้ำหนักบนหัวไหล่นางเล็กน้อย อี้เอ๋อมแขนมาพาดไว้ โอบร่างของนางเข้าสู่อ้อมกอดพึงแผ่นดินอกเขา

กลิ่นอายของบุรุษแปลกหน้าปกคลุมทั่วร่างในช่วงพริบตา

ท่าที่แรกของนางคือจะผลักเขาออก ทว่าในช่วงขณะที่ประตูดมผ้าม ถูกผลักเปิดออก ด้วยความรู้สึกไวของนักฆ่าทำให้นางสวมบทบาท 'สุหยิน' นางหนึ่งทันใด นางจึงอยู่ในอ้อมกอดของอ้อย่างสนิทชิดเชื้อ

"ท่านเจ้าหน้าที่ ผู้น้อยจะต้องรีบออกจากเมือง โปรดอำนวยความสะดวกด้วยเถิด" ขณะที่เอ๋อน้อย อี้ได้ยื่นก้อนทองอันแวววับ ก้อนหนึ่งให้กับอีกฝ่าย

ยามนี้เอ๋อด้วยน้ำเสียงที่แปลกไป เสียงสูงขึ้นเล็กน้อย เป็นเสียงของ

ถ้าแก่ที่ดูภูมิฐาน ต่างจากน้ำเสียงเย็นเยียบในยามปกติราวกับเปลี่ยนเป็นคนละคน

หากเหมียวลัวซิงไม่ได้อยู่ข้างกายเขา ได้ยินเขาเอื้อนเอ่ยด้วยตนเอง ในยามนี้ยังจะนึกว่าเป็นเสียงผู้อื่นเสียอีก ดูท่านุรุชผู้นี้ไม่เพียงชำนาญในเรื่องการเปลี่ยนแปลงโฉมหน้า แม้แต่เรื่องการเปลี่ยนเสียงก็ไม่เบา

เจ้าหน้าที่คาดคะเนน้ำหนักก้อนทองในมือ เขากวาดตามองตรวจสอบรอบด้านแล้วเก็บก้อนทองนั้นใส่ในอกเสื้อ เอ่ยอย่างเฉยชา "พ่อค้าร้านขายยาในเมื่อท่านจะออกนอกเมืองไปเก็บสมุนไพร ไยต้องพามารยาท่านมาด้วยเล่า"

"ข้าขอเรียนตามตรงว่ามารยาข้าป่วยหนัก ข้าอยากใช้โอกาสนี้พามารยาออกนอกเมืองไปหาหมอ" อี๋เอ่ยพลางโอบเหมียวลัวซิงในอ้อมกอดให้แน่นขึ้นเล็กน้อยแล้วยกมือไปลูบดวงหน้านาง แสดงความรักความห่วงใยเกินกว่าคำพูดเสียอีก

เจ้าหน้าที่ได้รับก้อนทองมาจากเขาก็มีใจอยากปล่อยตัวคนอยู่แล้วเลยเอ่ยว่า "หลายวันนี้องค์รัชชสีห์แพร่กำลังตามหาสตรีนางหนึ่ง พวกเขาตรวจสอบอย่างเข้มงวดยิ่งนัก ระวังอย่าให้ใครขึ้นรถสุมสี่ล้อห้าออกจากเมืองไปด้วยละ มิเช่นนั้นลำบากแน่"

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่มากที่กล่าวเตือน"

"เออละ ไปได้แล้ว"

เจ้าหน้าที่ก็ไม่ได้ทำให้ลำบากใจอีก ปล่อยให้พวกเขาจากไป

ครั้นประตูถปิดลงก็เป็นการตัดขาดออกจากสายตานุคคลภายนอก เหมียวลัวซิงจึงเริ่มขยับออกจากอ้อมกอดเขา แขนของอี๋ที่โอบนางอยู่นั้น

ก็คล้ายออกเช่นกัน

อีกไม่ได้กลับไปนั่งในตำแหน่งตรงข้ามนางดังเดิม แต่ยังคงนั่งข้างนางต่อไป เหมียวล้วยซิงก็ไม่ใส่ใจอะไร อย่างไรก็ตามด้วยวาจาประโยคนั้นของเจ้าหน้าที่ อีกทั้งน่าจะเชื่อในตัวนางมากขึ้น นางน่าจะปลอดภัยแล้วกระมัง

อาจเป็นเพราะนางวางใจในแผนการที่อ้าวางไว้ว่าเขาจะต้องพานางออกจากเมืองได้อย่างปลอดภัยแน่ ดังนั้นนางจึงผ่อนคลายลง ครั้นศิระะพิงกับฉนังรถม้า เดิมทีนางเพียงแค่ต้องการจะหลบตาพักผ่อนสักครู่ แต่กลับนึกไม่ถึงว่าพอหนีตาลงก็กลับเป็นตาย

รถม้าเคลื่อนไปบนถนนอย่างโคลงเคลง ขณะที่นางหลับอยู่ร่างก็เซไปด้านหน้า ขณะกำลังจะหน้าคะมำก็มีมือหนึ่งยื่นมาจากด้านข้างได้ทันเวลาคว้าตัวนางเอาไว้อย่างแข็งแรง แล้วนางก็เอนร่างพิงเขาอย่างว่าง่าย หลับอยู่บนร่างเขาอย่างไม่รู้เรื่องรูราว

อีกั่มหน้าลงจ้องดวงหน้าอีกฝ่าย เขาไม่ได้ผลัคนางออก แต่กลับปล่อยให้นางพิงหลับบนร่างเขาต่อไป



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3HZdq9D>